MARGARET MARON

Un copil în iarnă

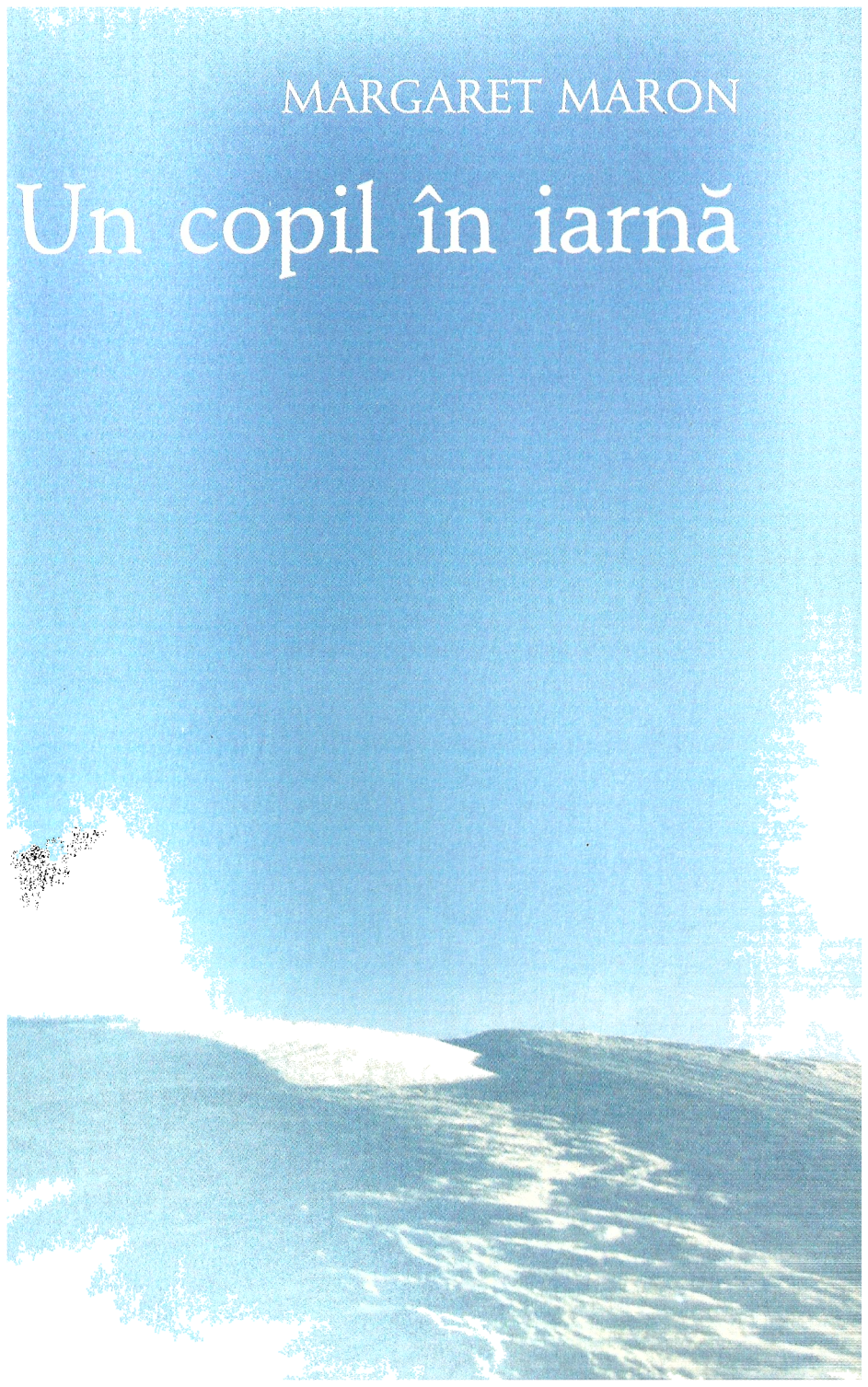

Dwight Bryant tocmai ancheta o moarte suspectă, când primește un telefon care îl pune pe jar.

Unu

Într-o joi, pe la mijlocul lunii ianuarie, imediat după apusul soarelui, la biroul șerifului districtului Colleton se primi un apel telefonic: o camionetă se zdrobise pe o stradă lăturalnică de lângă Possum Creek.

Judecând după voce, apelantul era o femeie mai în vârstă și extrem de surescitată.

– Cred că e mort. E plin de sânge și nu se mișcă.

Dispecerul se străduí s-o liniștească și promise că aveau să fie trimise ajutoare în scurt timp.

– Unde vă aflați acum, doamnă?

– Pe Rideout Road, la ieșirea din vechea șosea 48. Nu știu să vă spun numărul.

Dispecerul o auzi vorbind cu cineva, apoi o altă femeie luă receptorul.

– Sunt doamna Victor Johnson.

A apoi îi comunică numărul casei, în vreme ce în fundal se auzea vocea agitată a unui bărbat.

– Soțul meu tocmai s-a întors de acolo și spune că e vorba de D.J. Rouse.

– Trimitem pe cineva în câteva minute, spuse dispecerul, anunțând cea mai apropiată patrulă și serviciul de ambulanță.

Dwight Bryant, prim-adjunct al șerifului și șef al secției de investigare criminalistică, tocmai aprinsese farurile și era la jumătatea drumului spre casă, când auzi anunțurile. Clătină din cap. J.D. Rouse mort în urma unui accident rutier? Din câte știa el, Rouse fusese prins cel puțin o dată conducând sub influența alcoolului, așa încât faptul că-și făcuse praf camioneta nu era chiar o surpriză.

Pe de altă parte, dacă l-ar fi întrebat cineva cum credea că-și va întâlni Rouse

creatorul, Bryant ar fi zis că în urma unei încăierări în vreun bar. Împușcat de soțul enervat al vreunei femei. Sau înjunghiat cu un cuțit de măcelărie de propria-i nevastă, sătulă să tot fie bătută, asta presupunând că avea o nevastă și presupunând că o trata la fel cum se purta cu oricine era mai slab ca el.

Rideout Road se afla la mai puțin de cinci kilometri de casa lui Bryant. Porni lumina albastră intermitentă și sirena din spatele camionetei și apăsă pedala de accelerație. Nu se abătea prea mult din drum dacă dădea o raită pe acolo. Soția lui – încă se mai mira că Deborah se măritase cu el – avea programată o ședință târzie, așa că n-avea să ajungă acasă decât peste vreo două ore.

Când ajunse la locul accidentului, se întunecase de-a binelea, dar bezna nopții era străpunsă de lumina albastră intermitentă a unei mașini de patrulare. Pe o latură a drumului, se afla un șir gros de pini pitici, iar pe partea cealaltă se întindea pășunea unei ferme. În pofida temperaturii, care scădea vertiginos, vizavi de epava camionetei opriseră vreo trei-patru mașini, și vreo câteva persoane coborâseră ca să privească și să comenteze.

Ajutorul de șerif Sam Dalton tocmai ieșea din mașina de patrulare cu o lanternă în mână, când Dwight opri camioneta în spatele lui. Înainte să iasă în bătaia vântului șfichiuitor, Dwight își trase fermoarul la canadiană și își puse mănușile.

– Vă salut, domnule maior Bryant. Ați auzit și dumneavoastră apelul, nu-i așa?

Cei doi se apropiară împreună de camioneta Ford de culoare albă, ce zăcea cu botul înfipt într-un șanț nu foarte adânc.

– Drumul e drept ca-n palmă, reflectă bărbatul mai tânăr.

Mătură carosabilul cu lanterna.

– Și nu sunt urme de derapare. Credeți că e posibil să fi făcut un atac de cord?

Sam Dalton era venit de puțină vreme în echipă, iar Dwight nu știa încă ce-i poate pielea, dar îi plăcea faptul că nu se repezea să tragă concluzii, înainte de a fi luat în calcul toate datele.

Pe creasta dealului apăru o mașină de intervenție, cu sirena mugind. Cei doi polițiști se apropiară de mașina avariată, pe latura dinspre locul șoferului, când Dwight se opri o clipă.

– Cum ți se pare chestia asta, îl întrebă pe Sam, făcându-i semn cu capul spre parbrizul din spate.

Geamul era făcut zob într-un mod ce nu mai lăsa loc îndoielii: arăta ca o pânză de păianjen țesută în jurul unui mic orificiu aflat chiar în spatele scaunului șoferului.

– Măi să fie, spuse Dalton. A fost împușcat.

Câteva clipe mai târziu, sanitara aflată la volanul mașinii de intervenție confirmă faptul că J.D. Rouse era mort și că, într-adevăr, fusese împușcat în ceafă.

– Nu există rană de ieșire, așa că glonțul se află încă înăuntru, spuse ea.

Pe locul de lângă decedat se afla un bax început de bere Budweiser Light, în care mai erau trei cutii. O a patra doză zăcea pe podea, într-o baltă de bere și sânge. În rest, camioneta era curată. Nu existau ambalaje de fast-food sau pahare de plastic; doar scrumiera, deschisă, era plină de chiștoace.

Rouse era îmbrăcat într-o jachetă din denim căptușită cu molton, jeanși și cizme de lucru, când fusese omorât. Deși era o noapte rece, geamul de pe partea opusă șoferului era deschis vreo 10 centimetri.

În vreme ce Dalton izola zona, Dwight chemă laboratorul mobil și pe doi din detectivii săi; apoi, se apropie de lumea care stătea în picioare pe partea cealaltă a drumului.

– Cine a raportat accidentul?

– Noi, răspunse un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt, pe care Dwight îl recunoscu imediat.

Victor Johnson era mai bătrân cu o generație și își petrecuse toată viața la ferma aceea, așa încât cunoștea familia lui Dwight de suficientă vreme ca să-și permită să-i vorbească familiar, însă împrejurările din acea seară îl determinară să adopte o atitudine mai oficială.

– Ai văzut cum s-a întâmplat? întrebă Dwight.

– Nu, domnule. Se întuneca și nevastă-mea tocmai mă chemase la masă, când am auzit-o pe doamna Harper bătând cu putere în ușă. Ea a fost cea care v-a sunat. Când ne-a zis că o camionetă a ieșit de pe drum, Catherine i-a întins telefonul, iar eu am venit aici, să văd ce s-a întâmplat.

– Motorul mai mergea?

– Da, domnule. Am deschis portiera și am răsucit cheia în contact. Am știut că-i J.D. de cum am văzut camioneta. Mereu scurtează drumu' pe-aici. Un bărbat așa de tânăr...

Clătină din cap.

– Și pe urmă, biata nevastă-sa, cu cei doi sau trei copilași. Cineva trebuie să se ducă să-i spună.

– Ne ocupăm noi de asta, spuse Dwight. Cine e doamna Harper?

– O, nu-i aici. A fost așa de tulburată, că a plecat acasă. Am încercat s-o conving să mă lase s-o duc eu cu mașina, dar venise cu furgonul ei și cu câinele și n-am reușit s-o conving să lase mașina aici.

– Locuiește de partea cealaltă a dealului, spuse doamna Johnson, făcând un

pas în față. Prima casă albă pe partea dreaptă, când cotești ca să intri în complexul de locuințe Holly Ridge. S-au mutat aici din Virginia, acum vreo zece ani. Fiica ei s-a recăsătorit și locuiește în Raleigh.

Femeia făcu o pauză și îl privi radioasă.

– Am auzit că și dumneavoastră v-ați căsătorit luna trecută. Cu fata lui Kezzie Knot.

– Da, doamnă, spuse Dwight, așteptând zâmbetele ironice pe care le stârnea ori de câte ori recunoștea că el, prim-adjunctul șerifului Bo Poole, se căsătorise cu fiica unui om care făcuse contrabandă cu alcool, din Canada până în Florida, în tinerețea lui de mult apusă.

Zâmbetul femeii în vârstă nu avea însă nimic ironic în el.

– Am cunoscut-o pe mama ei. Una dintre cele mai bune persoane pe care le-a lăsat Dumnezeu pe pământ. Sper să fiți fericiți împreună măcar pe jumătate cât a fost ea cu domnul Kezzie.

– Până acum, toate-s bune, spuse Dwight, întorcându-i zâmbetul. Așadar, această doamnă Harper mergea pe marginea drumului și a văzut ce s-a întâmplat?

Soții Johnson dădură energic din cap.

– Iese de două sau trei ori pe săptămână, ca să adune gunoaiele. A spus că în momentul în care mașina a ajuns în dreptul ei a auzit un zgomot puternic, ca atunci când explodează un cauciuc, după care camioneta a încetinit și s-a dus direct în șanț.

Zece minute mai târziu, Dwight opri camioneta în fața unei căsuțe îngrijite, de culoare albă, de la marginea unui complex de locuințe ieftine, unul din multele răsărite în district în ultimii câțiva ani. Lumina de pe verandă era aprinsă, iar lângă trepte se afla un cărucior roșu de copil. În el, un sac de gunoi mare, negru, plin pe jumătate cu pahare de plastic folosite, sticle de plastic, conserve de bere și pungi de fast-food. Deasupra lor trona o pereche uzată de mănuși de piele pentru șofat.

Când Dwight sună, din interior se auzi un lătrat de câine, apoi ușa fu deschisă de o femeie cu părul cărunt și creț. Era îmbrăcată într-un pantalon de trening gri și un pulover albastru cu motive norvegiene. Lui Dwight i se păru că avea puțin peste șaizeci de ani.

Femeia liniști câinele, dădu la o parte legitimația pe care i-o arătă Dwight și ținu ușa deschisă.

– Intrați, nu mai stați în frig, domnule maior... Bryant, parcă ați spus? Ce lucru îngrozitor. Omul ăla e mort, nu-i așa?

– Mă tem că da, doamnă. Îl cunoșteați?

Doamna Harper clătină din cap.

– Am văzut camioneta de nenumărate ori, dar nu l-am cunoscut pe șofer. Nu știam nici cum îl cheamă, până când nu mi-a spus domnul Johnson.

Casa era micuță, dar aproape obsesiv de curată. Revistele erau așezate stivă, după mărime, pe măsuța din living; deasupra canapelei, exact pe mijlocul peretelui, era agățat un portret de familie. Dwight recunoscu în el o doamnă Harper mult mai tânără. Copilul din poala ei era probabil fata măritată de care pomenise doamna Johnson.

Bărbatul mai în vârstă era, fără îndoială, tatăl ei. Era îmbrăcat în uniformă militară, ca și bărbatul mai tânăr din spate. Un colonel și un căpitan.

– E tata, spuse doamna Harper, când îl văzu că se uită la tablou. Am fost fiică de militar și m-am măritat cu un militar.

– Nu mai sunteți împreună?

– Nu. Eu și Bill ne-am despărțit la vreun an după ce a fost pictat tabloul, iar colonelul a murit acum trei ani.

Când vorbea de tatăl ei, în voce era un amestec de mândrie și afecțiune.

– A fost un om minunat.

Pe peretele ce ducea spre un coridor erau atârnate, în șiruri aliniate cu grijă, alte fotografii de familie.

– Sunt medaliile lui? întrebă Dwight.

Avea și el, puse deoparte, unele asemănătoare, din vremea când fusese în armată.

Doamna Harper dădu afirmativ din cap.

– Dar vă rog să luați loc. Cu ce să vă servesc? Cafea? O cană cu ceai?

Prin arcada ce dădea spre bucătărie, Dwight văzu un ceainic și o singură cană pe masă.

– Un ceai fierbinte ar fi grozav, spuse.

O urmă în bucătărie pe doamna Harper, care se duse la aragaz și aprinse arzătorul de sub un ceainic roșu strălucitor. Acesta era deja fierbinte, căci începu să șuiere aproape instantaneu.

– Constat că o ceașcă de ceai bun mă ajută întotdeauna să mă calmez, spuse.

Cu toate acestea, tot mai era speriată, fiindcă vărsă apă fierbinte pe blatul mesei, în timp ce-i umplea lui Dwight cana.

– Îmi pare rău. A fost un adevărat șoc. Eu niciodată n-am...

Dwight luă ceainicul din mâinile ei tremurânde și îl puse la loc pe aragaz. Apoi îi trase un scaun, ca să se așeze.

– Îmi puteți spune ce s-a întâmplat? La cât este de frig, m-a surprins faptul că vă plimbați la ora aceea târzie. Nu e foarte prudent.

– Pot să am grijă de mine, îi răspunse tăios, apoi își îndulci cuvintele aspre, zâmbind spre cățelușă.

– Nu pare fioroasă, dar e extrem de protectoare. Aveți însă dreptate. Era mai târziu decât de obicei. Mereu vreau să ies devreme, dar se pare că mă iau cu treburile și se face ora patru, când plec cu Dixie.

Cățelușa corgi ciuli urechile, când își auzi numele.

– Soții Johnson mi-au spus că adunați gunoaie de pe drum.

Doamna Harper zâmbi și dădu din cap.

– Acum doi ani, am adoptat Rideout Road în memoria tatălui meu. Poate ați văzut plăcuța de la intersecție, cea pe care scrie Colonel James T. Frampton.

În cadrul campaniei inițiate împotriva gunoaielor, Carolina de Nord permitea „adoptarea" unui drum de către o persoană sau corporație și amplasarea unei plăcuțe în acest sens, dacă voluntarii curățau drumul de patru ori pe an.

– Familia soției mele se ocupă de drumul care le traversează ferma, spuse Dwight, dar nu adună gunoaiele în fiecare săptămână.

Dna Harper ridică din umeri.

– Pur și simplu nu suport să văd cum se adună gunoaiele pe drumul dedicat colonelului. În plus, e un exercițiu bun pentru amândouă.

Cățelușa corgi își puse o lăbuță pe piciorul stăpânei.

– Povestiți-mi despre seara asta, spuse Dwight.

– Ca să fiu sinceră, nu sunt prea multe de spus.

Duse cana la buzele ei palide, apoi o așeză la loc pe masă.

– Am cules cele câteva gunoaie de pe sensul spre est al drumului și ne întorceam spre casă pe sensul invers. Tocmai pescuiam o pungă de McDonald din șanț, când am auzit camioneta venind. Când a ajuns în dreptul meu, am auzit o bubuitură puternică. Ca un rateu sau ceva asemănător. Apoi, camioneta pur și simplu a ieșit de pe drum. Mi-am zis că poate i-a explodat un cauciuc.

Ezită și îi aruncă o privire.

– Dar m-am înșelat, nu-i așa? A fost un foc de armă?

– Da, doamnă, spuse Dwight. Din păcate, așa e.

Mâna îi tremură, când încercă să ducă din nou cana la gură.

– Puteți să-mi spuneți de unde s-a tras? o întrebă Dwight. De pe ce parte a drumului?

– De pe ce parte?

Reflectă îndelung, apoi clătină capul.

– Îmi pare rău, domnule maior Bryant. S-a întâmplat atât de repede. Camioneta. Coliziunea. Tot ce pot să vă spun e că s-a tras de undeva din spatele meu.

Locuința lui J.D. Rouse era complet diferită de casa îngrijită a doamnei Harper. Cu trei generații în urmă, aici fusese o fermă modestă, dar împărțirea pământului între șase copii, dintre care nici unul nu voise să-i cultive, redusese proprietatea actualei generații la mai puțin de două pogoane. Printre stejarii și pecanii bătrâni din fața proprietății se zărea o casă de țară cu un singur cat, având exteriorul acoperit cu șipci de lemn, tipică pentru estul Carolinei, ce nu mai fusese de mult zugrăvită. Dwight își aduse aminte că aici locuiau acum mama văduvă a lui Rouse, împreună cu sora lui mai mare.

Ceva mai departe pe aleea brăzdată de făgașe se afla o casă-rulotă uzată, parcată pe ceea ce fusese cândva o plantație de tutun. Prin curte erau împrăștiate jucării de plastic decolorate de soare și pătate de intemperii. În lateral, pe niște blocuri din beton, era parcată o Toyota veche, și din aceleași blocuri fuseseră improvizate niște trepte. Când Dwight bătu în ușa din metal, aceasta zăngăni în ramă. În interior era întuneric și nu răspunse nimeni.

Când o luă înapoi pe aleea cu făgașe, văzu că se aprinsese lumina pe veranda din spate a vechii case a familiei Rouse și în cadrul ușii deschise apăru o femeie voinică, așa că întoarse mașina prin curte, până la ușa din spate, și coborî să vorbească cu ea.

Trecuseră ani buni de când fusese coleg la școală cu sora lui J.D. Rouse. Marsha Rouse pe care și-o amintea era slabă ca un arac de fasole, cu părul lung și negru. Femeia din fața lui avea cu cel puțin treizeci de kilograme mai mult, iar părul tuns scurt avea o culoare oranj stridentă.

În timp ce se apropia de ea prin întuneric, nu i se păru că l-ar fi recunoscut.

– Marsha? o întrebă Dwight.

Femeia îl cercetă atent cu privirea, când păși în zona luminată.

– Dwight? Dwight Bryant? Dumnezeule, ce te aduce aici? J.D. are iar necazuri?

– Speram să stau de vorbă cu soția lui, dar nu pare să fie acasă.

– Nu, l-a părăsit. A luat fetele azi-dimineață și s-a dus la frate-său. De asta ai venit? L-a reclamat, de data asta?

– De data asta? întrebă Dwight.

Marsha ridică din umeri.

– J.D. e coleric. Mereu a fost așa. Iar când bea prea mult, poate fi foarte rău. De asta îl cauți?

Dwight ezită.

– Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, Marsha, dar J.D. e mort. Cineva l-a împușcat acum o oră.

– L-a împușcat? O, Doamne! Cine?

– Nu știm încă. Mergea cu camioneta pe Rideout Road, când l-a lovit un glonț prin parbrizul din spate. Nu știm nici măcar dacă a fost un accident sau ceva deliberat.

În cadrul ușii, în spatele surorii lui Rouse, apăru o femeie în vârstă îmbrăcată într-un capot înflorat, peste care avea o jachetă albastră. Se sprijinea pe un cadru de aluminiu.

– Marsha? Cu cine vorbești?

– Du-te în casă, mamă, o repezi Marsha. Vin și eu într-o clipă.

Marsha închise ușa în urma ei și îi făcu semn lui Dwight cu capul.

– Asta o s-o omoare și nimic mai mult. Ea crede că J.D. e Dumnezeu pe pământ.

– Nu pari să fii de aceeași părere, spuse Dwight.

– E ușor să fii preferatul ei, dacă îi aduci o ciocolată Butterfinger în fiecare săptămână, îi spui vorbe mieroase vreo două minute, iar după aia nu mai miști un deget. Nita face mai multe pentru ea decât a făcut el vreodată, și ea e mexicană.

– Nita?

– Nevasta lui J.D.

– Știi pe cineva care să-i fi purtat sâmbetele lui J.D.?

– Poate fratele Nitei. L-a ocărât odată pe J.D. în spaniolă și i-a zis că-l snopește în bătaie, dacă îi mai bate vreodată pe Nita sau pe copii. Dar asta a fost acum două luni. Nu cred c-a așteptat două luni ca apoi să vină să-l împuște. Doar dacă nu l-a întărâtat Nita azi.

Dwight oftă și o întrebă cum putea ajunge la locuința fratelui Nitei. Printre polițiștii aflați la locul faptei era și Mayleen Richards, o tânără ajutor de șerif, care lua de ceva vreme lecții de spaniolă în Comunitatea Colleton. Se hotărî să treacă pe acolo și să o ia cu el.

– Cum rămâne cu J.D., Dwight? Ce să-i spun maică-mii, când o să vrea să știe unde e?

Dwight îi spuse că era nevoie de o autopsie, înainte ca trupul neînsuflețit să fie încredințat familiei pentru înmormântare, și îi promise că vor fi anunțați.

După suspendarea ședinței la tribunal, în seara aceea friguroasă de joi, mai aveam ceva timp de omorât până la ședință, așa că i-am făcut o scurtă vizită prietenei mele Portland Brewer, care era în concediu de maternitate. Portland împărțea un cabinet de avocatură împreună cu soțul ei, Avery.

Carolyn Deborah Brewer este cu optsprezece ore mai tânără decât mariajul meu cu Dwight Bryant, care împlinea aproape o lună, iar eu eram încântată de amândoi. Ea are 53 de centimetri lungime, bucle negre zburlite și miroase a pudră de talc. El are 1,90 m, părul șaten și des și miroase a Old Spice. Îmi place să-i sărut pe amândoi, dar numai unul îmi întoarce sărutul, așa că imediat ce am terminat ședința puțin după ora opt, l-am sunat să-i spun că mă îndrept spre casă.

– Tocmai voiam să te sun, spuse Dwight. Și eu o să întârzii. Vrei să cumpăr ceva pentru cină?

– Mai avem jumătate de pui fript și niște sos de friptură de ieri, îi reaminti. Ce zici de niște sandviciuri calde cu salată verde?

– Grozav. Sunt cu Mayleen Richards. Vin după ce o las pe ea și văd dacă Denning mai are nevoie de noi acum.

Am închis fără să pun întrebări. Percy Denning? Asta înseamnă că e vorba de o crimă, iar dacă Dwight era împreună cu ajutorul de șerif Richards, înseamnă că la locul faptei, cu Denning, mai era cel puțin un alt detectiv.

Toate adunate la un loc indicau ceva serios.

Eu sunt judecător la tribunalul districtual; Dwight e prim-adjunct la Biroul Șerifului Districtului Colleton. La scurtă vreme după logodna noastră în octombrie, am convenit un tratat de separare a puterilor. El nu vorbește despre lucrurile care ar putea ajunge în sala mea de judecată, iar eu nu pun întrebări decât după ce există un dosar, iar cei de la tribunal știu că nu trebuie să-mi repartizeze cazurile în care el ar putea depune mărturie. Din fericire, majoritatea cazurilor lui Dwight sunt infracțiuni grave, care sunt judecate de o instanță superioară, așa încât avem mai multă libertate de comunicare decât ne-am așteptat inițial.

Am ajuns acasă cam în același timp și, în vreme ce încropeam o cină din resturi, Dwight mi-a povestit de crimă. Am fost surprinsă, dar nu șocată, să aud că D.J. Rouse fusese împușcat. Terminase școala cu câțiva ani înaintea mea, dar reputația lui era deja una dezagreabilă.

J.D. n-a apărut pe ecranul radarului meu decât cu ocazia recentei Zile a Recunoștinței, când a fost acuzat că și-a bătut nevasta. În ciuda vânătăilor de pe față, femeia, o tânără mexicană care aproape că nu vorbea engleza, a refuzat să depună plângere împotriva lui.

Polițistul care îl arestase a mărturisit că Rouse avea două fetițe acasă, părând

a fi singurul care le întreținea. Într-o engleză stricată, nevasta lui Rouse m-a rugat să nu-l trimit în pușcărie.

Întrucât era prima abatere a lui Rouse, am atenuat pedeapsa și i-am dat treizeci de zile cu suspendare în loc de un an, o amendă de o sută de dolari și i-am cerut să se înscrie într-un program de gestionare a furiei.

– O mare pierdere de timp, îi spusei lui Dwight. Trebuie să vrei să te schimbi, pentru ca programul să dea rezultate.

Am pus pielea și oasele puiului fript într-o oală la fiert, împreună cu țelină și ceapă, ca să fac o supă, iar carnea am tăiat-o în fâșii.

– Nu m-ar mira să aflu că împușcarea lui n-a fost un accident.

– Ar fi o coincidență prea mare să fie vorba de glonțul rătăcit al vreunui vânător, spuse Dwight, în timp ce punea pâine în prăjitor. Trebuie să așteptăm rezultatul autopsiei, ca să ne spună dacă traiectoria glonțului se abate îndeajuns de mult spre dreapta sau spre stânga, încât să indice acea parte a drumului de pe care s-a tras.

– Femeia care adună gunoiul nu l-a văzut pe cel care a tras?

– Nu, și probabil că nici el n-a văzut-o.

Dwight clătină din cap pesimist.

– Dacă a fost cu intenție, e o împușcătură a naibii de bună. Apus de soare, țintă în mișcare.

Am pus bucățelele de carne în sosul de friptură, pe care îl încălzisem în timp ce Dwight îmi povestea că J.D. făcea acoperișuri pentru un antreprenor local, la care lucrul se termina cam la aceeași oră în fiecare seară, așa încât s-ar fi putut să-l pândească cineva care-i cunoștea obiceiurile.

– Aproape la fel ca luna trecută, nu-i așa? spusei, amintindu-mi de moartea unui coleg cu puțin timp înainte de nunta noastră. Numai că, de data asta, atacatorul nu a trecut cu mașina pe lângă el și nu i-a vorbit prin geamul deschis.

Dwight se încruntă.

– De fapt, și geamul *lui* era deschis. Cel din dreapta, vreau să spun. Nu complet.

Arătă cu mâna vreo zece centimetri.

– Era fumător?

– Da. Avea țigări în buzunarul de la cămașă și chiștoace în scrumieră.

– Atunci, asta e.

Numai că îmi adusei aminte de propriul meu obicei cu țigările.

Întotdeauna țineam crăpat geamul din stânga, ca să scutur scrumul, nu pe cel din dreapta.

Prăjitorul aruncă feliile de pâine afară, iar mirosul de pâine prăjită se amestecă cu aroma sosului aburind de friptură cu pui.

Mi-adusei însă aminte de gunoaie.

– Dacă se mai încălzește, Minnie și Doris vor să ieșim sâmbătă să curățăm bucata noastră de drum. E destul de murdară.

– V-aș ajuta cu plăcere, spuse Dwight cu un zâmbet larg, dar povestea cu Rouse o să-mi ocupe probabil cea mai mare parte din timpul liber.

– Crezi că a fost împușcat de cineva din familia neveste-sii?

– Păi, a bătut-o cam rău de data asta, spuse Dwight, punându-și pui pe pâinea prăjită și servindu-se cu salată. Fratele ei a dus-o la urgență aseară, iar acum stă la el împreună cu copiii.

– Cum a primit vestea?

– A început să plângă, de cum i-am spus. Greu de zis dacă plângea pentru ea sau pentru copii.

Își puse niște felii de castraveți murați pe farfurie, apoi îmi întinse borcanul.

– Fratele și cumnata ei însă n-au vărsat nici o lacrimă.

– Fratele ei are alibi?

– A zis că a fost ocupat cu afacerea lui de întreținere a peluzelor și că a lucrat până s-a întunecat de-a binelea. Richards o să verifice mâine.

– Mâine?

Asta îmi aminti un lucru.

– Portland ne-a întrebat dacă putem să stăm cu copilul mâine seară, ca să se ducă cu Avery la film. Ar fi prima dată când n-ar sta amândoi cu copilul.

– Și au încredere în noi?

– Păi în cine să aibă? Tu ai făcut practică cu Cal, iar eu am stat cu nepoatele și nepoții mei de când aveam doisprezece ani.

Tocmai strângeam masa, când sună telefonul lui Dwight. Când văzu numărul afișat pe ecran, se încruntă.

– Shaysville, mormăi el.

Mă uitai la ceas. Shaysville, Virginia? La ora nouă și un sfert seara, într-o zi de școală?

Nu putea fi decât Jonna, fosta lui soție și mama fiului lui, Cal, în vârstă de opt ani.

Dwight răspunse cu o voce neutră, care deveni pe dată caldă.

– Hei, amice, spuse. Ce faci?

Ascultă cu atenție și observai că începe să se încrunte.

– Unde-i mama, fiule?... A spus când se întoarce?... Nana e acolo?... În regu-

lă, dar... Mâine? Îmi pare rău, amice, dar... Nu, doar că dacă mi-ai fi spus mai devreme, poate că puteam aranja ceva.

Urmă o altă pauză lungă, apoi vocea lui deveni liniștitoare.

– Nu, e-n regulă. O să vin. Cum sunt drumurile? A nins noaptea trecută, nu-i așa?... Mai spune-mi o dată cum o cheamă pe învățătoare... La zece?... O să fiu acolo. Îți promit. Acum, șterge-o în pat, ai auzit?

Puse telefonul jos cu un oftat.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebai.

– Nu chiar. Jonna e plecată de-acasă, iar maică-sa a venit să stea cu Cal, dar a adormit pe canapea. Cal vrea să mă duc la școală mâine dimineață. A zis că i-a promis învățătoarei că o să fiu acolo. Jonna i-a spus că nu poate avea pretenția să dau fuga până la ei, când mă anunță în ultimul moment, dar...

Clătină din cap cu tristețe.

– Dar el își cunoaște tatăl, spusei. Pun ceasul să sune la patru și jumătate.

– Mai bine la patru.

Doi

Vineri, 21 ianuarie

Chiar dacă se culcaseră la ora zece, când sună ceasul a doua zi dimineață Dwight avu impresia că abia dacă închisese ochii. În ajun, îi spusese lui Deborah că nu era nevoie să se scoale și ea, dar când se întoarse de la duș în dormitor, patul era gol și din bucătărie venea o aromă de cafea.

Tocmai își lega șireturile, când Deborah se întoarse cu o cană aburindă.

– Nu trebuia să faci asta.

– Știu, spuse ea căscând.

Cum stătea în fața lui, îmbrăcată cu o cămașă albastră veche, cu ochii cârpiți de somn, era atât de atrăgătoare, încât, dacă nu l-ar fi așteptat un drum lung, ar fi tras-o înapoi sub pilotă. În loc de asta, luă termosul pe care i-l umpluse cu cafea, își puse jacheta neagră de piele și promise să fie acasă în aceeași seară, înainte ca Portland și Avery să se întoarcă de la film.

Când Dwight trecu linia de demarcație în statul Virginia, peisajul era acoperit de un strat de zăpadă de zece centimetri de la ninsoarea din noaptea de miercuri. Când se plictisi de buletinele de știri anoste de pe postul național de radio, își puse un CD al trupei Alabama în CD player. Pe fundalul armoniilor plăcute ce se răspândeau în camionetă, Dwight se trezi gândindu-se la cele două femei cu care se însurase.

La treisprezece ani, Deborah era deja un copil îndărătnic, plin de sarea și piperul pe care avea să le aibă ca femeie, iar cei șase ani diferență dintre ei i se păruseră un obstacol atât de insurmontabil încât se înrolase în armată, ca să evite orice tentație. Și totuși, de fiecare dată când venea acasă în permisie și se întâlnea

cu frații ei, ea era acolo, mai atrăgătoare ca niciodată. Optase pentru pregătire specială și fusese trimis în Germania, unde și-a zis că totul fusese o aberație, un fruct interzis, iar când a cunoscut-o pe Jonna Shay, care își vizita un prieten aflat în armată la Wiesbaden, a fost cucerit de vocea ei blândă specifică celor din Sud, de chipul ei frumos și aerul ușor aristocratic.

Jonna și-a închipuit că putea fi modelat, ca să devină un ofițer și un gentleman. Dwight a obținut suficiente echivalări ale studiilor care să-l recomande pentru pregătirea de ofițer și, cu ajutorul unor recomandări foarte bune din partea superiorilor săi, a fost acceptat la o școală de ofițeri. Abia mai târziu a înțeles cât de înjosită se simțea Jonna fiindcă se măritase cu un soldat de rând. După privațiunile impuse de faptul că era doamna sergent Bryant, a fost încântată să devină doamna locotenent Bryant, să ia masa regulat la clubul ofițerilor, împreună cu soțiile de maiori și colonei.

Cu mult înainte de a fi numit într-un post în Washington D.C., și-a dat seama că mariajul lui era o greșeală. O vizită scurtă făcută acasă, cu ocazia zilei de naștere a mamei sale, n-a făcut decât să confirme gravitatea greșelii. A fost de-ajuns s-o întâlnească pe Deborah, proaspăt admisă în barou, mai veselă, mai plină de viață și mai atrăgătoare ca oricând, ca să-și dea seama că ceea ce simțise pentru ea nu fusese o pasiune trecătoare, ci că o iubea cu adevărat. Și că o va iubi întotdeauna. În acel moment însă, ea avea o legătură cu un deputat în Camera Reprezentanților, iar el era însurat. Își așternuse patul și avea să continue să doarmă în el, chiar dacă nu găsea nici o bucurie în asta. Petrecea multe ceasuri la birou, în Serviciul de Informații al Trupelor de Uscat, în vreme ce Jonna ținea gospodăria. Nu se certau. Privit din afară, mariajul lor părea a fi unul reușit.

Apoi climatul politic s-a schimbat. Vreo două incidente l-au afectat atât de tare, încât a renunțat la post și a intrat în Poliția Districtului Columbia. Jonna a fost furioasă. Nu numai că-și pierdea privilegiile legate de clubul ofițerilor, dar Dwight o trimitea din nou de cealaltă parte a gardului, printre subofițeri și trupă.

După aceea, lucrurile au părut să meargă tot mai prost. A fost șocat să afle că Jonna încetase să-și mai ia anticoncepționalele, dar s-a hotărât să meargă mai departe de dragul copilului pe care îl concepuse.

Odată cu nașterea lui Cal, Jonna a încetat să mai pretindă că-i plăcea sexul, iar când i-a cerut divorțul, el nu s-a împotrivit.

Nu a oprit-o nici când l-a luat pe Cal și s-a mutat înapoi în orășelul din vestul statului Virginia ce purta numele unui strămoș al ei de la începutul secolului al XIX-lea, deși, din cauza distanței, îi era mai greu să-și viziteze fiul. Shaysville, așezat la poalele munților Great Smokies, era un oraș îndeajuns de mic pentru ca

majoritatea locuitorilor să aibă impresia că știu tot ceea ce merită să știe unul despre celălalt, și totuși suficient de mare ca să aibă un centru comercial și două fabrici de mobilă.

Sora Jonnei, Pamela – „țicnita de soră-mea Pamela" era felul în care Jonna prefața orice remarcă referitoare la ea – se căsătorise și locuia în Tennessee. Dwight nu o cunoscuse niciodată, dar știa că doamna Shay, mama lor în vârstă, îi stătea la dispoziție ca să aibă grijă de copil și s-o ajute în cazuri de urgență.

Shay continua să fie un nume important în industria mobilei, dar familia Shay nu mai deținea fabrica, joagărul și depozitele de cherestea. Tatăl Jonnei fusese ultimul bărbat din familie, împușcându-se accidental, când Joanna și sora ei erau foarte mici. Jonna era de părere că mama ei făcuse bine că vânduse ultimele rămășițe din afacerea familiei, chiar dacă curând după aceea se mutaseră într-o casă mai mică, iar menajera internă fusese înlocuită cu un ajutor săptămânal.

Cu toate acestea, Shaysville nu era cel mai nepotrivit loc în care să crească fiul său. După pronunțarea divorțului, Dwight realiză că distanța dintre Washington și Shaysville era cam aceeași cu distanța dintre Shaysville și districtul Colleton, și că șeriful Bowman Poole era în căutarea unui adjunct priceput.

Peste amintirile despre Jonna, preocupată de respectarea convenienței, se suprapuneau imagini ale lui Deborah, caldă și impetuoasă. Ca și când ar fi fost invocată de acele imagini, mobilul lui Dwight începu să sune și pe ecran apăru numărul ei.

– Unde ești? îl întrebă. Ai trecut de Durham?

Dwight zâmbi larg. Deborah avea mereu piciorul pe accelerație și îi plăcea să-l tachineze, spunându-i că conduce încet.

– De fapt, sunt la mai puțin de o oră de Shaysville. Tu unde ești?

– În Dobbs, la tribunal. Cum rezișți?

– Destul de bine, spuse, înăbușindu-și un căscat.

Mai vorbiră o vreme, apoi ea închise, iar el își sună șeful ca să-i spună unde era și de ce își lua o zi liberă din motive personale.

– Sper să fiu înapoi înainte de lăsarea întunericului, spuse.

Apoi îl puse la curent pe șerif în legătură cu crima din seara precedentă.

– Da, spuse Bo Poole. Tocmai mă informa Richards.

– Dă-mi-o un pic la telefon, spuse Dwight.

Când Mayleen veni la aparat, îi spuse că acum ea era detectivul principal în cazul Rouse.

– Asta înseamnă că trebuie să te duci la Chapel Hill și să asiști la autopsie, o preveni el.

Richards acceptă misiunea fără ezitare.

– Și pe urmă o să verific și ce a făcut cumnatul lui.

De asemenea, o rugă să transmită instrucțiuni și în alte cazuri în curs de anchetare.

– Eu mă întorc în seara asta, dar sună-mă, dacă sunt probleme.

– Am înțeles, să trăiți.

Școala elementară din Shaysville se afla în partea de vest a orașului și era îndeajuns de aproape de casa pe care Jonna o cumpărase din banii primiți la divorț, încât Cal să se poată duce la școală pe bicicletă.

Încă nu era lămurit de ce voise Cal să fie aici în dimineața asta. Nu-i spusese decât: „Poți, te rog, să ai pistolul cu tine?"

Dwight își parcă mașina pe unul din spațiile rezervate vizitatorilor, cu câteva minute înainte de ora zece.

Nu știu dacă să se bucure sau, dimpotrivă, să fie neliniștit de faptul că singura pază la vedere era reprezentată de o secretară cu părul cărunt, aflată la un pupitru, care îi zâmbi și îl întrebă:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt tatăl lui Cal Bryant. Am venit să mă întâlnesc cu domnișoara Jackson.

– E vorba de clasa a III-a. Vă rog să mă urmați.

Secretara îl conduse printr-un labirint de coridoare decorate cu desene colorate, până în dreptul unei uși pe care scria „Domnișoara Jean Jackson, Clasa a III-a". Băgă capul pe ușă și anunță veselă:

– Vă caută cineva, domnișoară Jackson.

La jumătatea șirului al treilea de bănci, îl zări pe Cal. În clipa în care Cal îl recunoscu, fețișoara lui se lumină de atâta bucurie, încât Dwight uită pe dată cât era de obosit.

În fața unei hărți, cu un indicator în mână, stătea o fetiță îmbrăcată ca Albă ca Zăpada, care se opri din vorbit și se zgâi la Dwight.

Învățătoarea cu chip plăcut care veni să-l întâmpine îi spuse fetiței:

– Așteaptă o clipă, Ellie. Domnul maior Bryant? Dacă luați loc pe acest scaun, ne vom ocupa de dumneavoastră, după ce termină Ellie. Continuă, Ellie.

Dwight luă loc precum i se spusese și își îndreptă atenția asupra fetiței, care indică pe hartă Florida și povesti cum, în vacanța de Crăciun, împreună cu părinții și surorile ei, călătorise cu mașina din Shaysville până la Disney World. Marcă traseul cu indicatorul și numi, pe rând, fiecare stat, apoi le arătă o parte din suvenire.

– Mulțumesc, Ellie, spuse învățătoarea. Cal?

Băiețelul dădu timid din cap, veni spre Dwight, îl apucă de mână și îl conduse până în fața clasei.

– Numele meu este Calvin Shay Bryant, iar acesta este tatăl meu, maiorul Dwight Bryant. El este prim-adjunct al șerifului districtului Colleton din Carolina de Nord. Arată-le insigna, tati.

Înainte ca Dwight să facă vreo mișcare, Cal îi dădu la o parte partea stângă a jachetei, lăsând să i se vadă insigna prinsă de curea.

– Arată-le arma, tati.

Trase spre spate partea dreaptă a jachetei lui Dwight, lăsând la vedere tocul de pistol cu arma în el.

– Arată-le cătușele, tati.

Dwight privea fix înainte, în timp ce fiul său îl învârti repede, prezentând fiecare piesă de echipament și explicând la ce servea. Când termină, Cal se întoarse spre învățătoare.

– Numele meu este Calvin Shay Bryant și aceasta a fost prezentarea mea.

Când își întoarse privirea spre Dwight, ochii căprui ai copilului străluceau.

– Îți mulțumesc, tati, spuse și se așeză la locul lui.

Domnișoara Jackson spuse:

– Jeremy, tu urmezi, așa că gândește-te la ceea ce vrei să ne spui.

Îi ținu ușa lui Dwight și îl urmă afară pe coridor.

– Am fost plăcut surprinsă, când Cal mi-a spus azi-dimineață că veniți, domnule maior Bryant. Înseamnă foarte mult pentru el.

Încurcat, Dwight spuse:

– Nu v-a spus de mine decât azi-dimineață?

– O, vorbește despre dumneavoastră tot timpul, dar nu ne-a spus că dumneavoastră o să fiți subiectul prezentării lui.

Zâmbi și în colțul ochilor căprui-deschis îi apărură cute.

– Aș putea să stau de vorbă cu el o clipă? întrebă Dwight.

– Desigur. Îl trimit imediat, iar dacă vreți să mâncați la prânz cu el, noi ne ducem la cantină la douăsprezece fără un sfert.

La opt ani, Cal era încă îndeajuns de fraged ca să nu aibă rețineri în a-și arăta afecțiunea, iar Dwight simți revărsarea de dragoste a fiului său, când acesta se repezi spre el și îi sări în brațe.

Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui Dwight, Cal zâmbea fericit.

– Ai fost ca lumea, tati! Ai văzut ochii lui Jeremy, când ți-a văzut pistolul? El vine tot cu șarpele ăla prost pe care l-a adus anul trecut.

Dwight îl coborî pe podea.

– Domnișoara Jackson a spus că putem mânca împreună, spuse Dwight. Așa că ai face bine să te duci în clasă și să vezi dacă șarpele ăla a mai învățat niște scamatorii noi de anul trecut.

Cal chicoti.

– Șerpii nu fac scamatorii, spuse, îmbrățișându-l încă o dată pe Dwight și zbughind-o înapoi în clasă.

Cum mai avea o oră de pierdut până la prânz, Dwight se duse la secția de poliție locală. Șeful poliției din Shaysville era un fost coleg de armată de la Washington, cu care îi făcea plăcere să ia legătura ori de câte ori se afla în oraș.

– Salut, amice! Nu ne-am văzut de mult, spuse Paul Radcliff, când Dwight apăru în cadrul ușii biroului său.

De un metru optzeci și cinci, Paul era aproape la fel de înalt ca Dwight, doar că părul lui era complet alb, spre deosebire de părul șaten-închis al lui Dwight.

– Cum îți merg treburile? întrebă Dwight.

– Așa și așa. Dar ție? Jimmy mi-a zis că, de Crăciun, i-ai făcut cadou lui Cal o mamă vitregă.

Puștiul mai mic al lui Radcliff era în aceeași echipă de fotbal cu Cal.

– O judecătoare, din câte am auzit. Așa e?

Dwight recunoscu că așa stăteau lucrurile.

– Ai o poză de-a ei?

Dwight scoase, fără prea mare tragere de inimă, un instantaneu de la nuntă.

– Alta care arată bine, spuse Paul, dând admirativ din cap. Nu știu cum reușești să le păcălești.

După ce discutară fleacuri o vreme, Radcliff spuse:

– Sandy pregătește pentru prânz tocănița cu chili pe care o face în sezonul rece. Ce-ar fi să vii la noi la masă? S-ar bucura foarte mult să te vadă.

– Îți mulțumesc, Paul, dar învățătoarea lui Cal mi-a spus că pot să mănânc cu ei.

Își privi în grabă ceasul.

– Fiindcă veni vorba, trebuie să mă întorc la școală. Ne vedem de Paște.

Ciudat lucru, își zise Dwight, cum toate cantinele școlare miros la fel. Se așează la o masă cu Cal și colegii lui și răspunse la întrebările pe care i le puneau copiii. Fiul său părea însă un pic cam abătut și abia dacă se atinse de mâncare.

Când domnișoara Jackson se ridică de la masă, anunțând că pauza lor de masă se încheiase, Cal rămase în urmă și Dwight îi spuse:

– Atunci, ne-am înțeles, amice. O să încerc să vin din nou cât mai curând și o să...

– Pot să vin cu tine? îl întrerupse Cal. Azi? Pentru weekend?

– Azi? Dar mama...

– N-o să-i pese. Te rog, tati.

– Ce se-ntâmplă, Cal?

Băiatul clătină din cap.

– Nimic. Vreau să vin acasă cu tine, să le văd pe bunica și pe Deborah.

Dwight făcu o pauză, încercând să-și dea seama ce se ascundea în spatele cererii insistente a lui Cal.

– Uite cum facem, fiule. O să merg să vorbesc cu mama ta. Dacă ea spune că e în regulă, atunci sigur că te iau cu mine.

Sentimentul de ușurare al lui Cal, atât de evident, nu făcu decât să sporească îngrijorarea lui Dwight. Îl lăsă pe Cal să se ducă în clasă și se uită la ceas. Deborah era și ea probabil în pauza de masă, așa că formă numărul ei de urgență.

Îi răspunse după primul apel.

– Povestește-mi. Ce era atât de urgent, încât Cal a vrut să fii acolo în dimineața asta?

– Pentru lecția de „Arată și prezintă", îi spuse Dwight sec.

– „Arată și prezintă" ce?

– Pe mine.

Așteptă până ce Deborah se opri din râs, apoi spuse:

– Vrea să vină cu mine acasă în weekend. Ești de acord?

– Știi bine că da. O să-i sun pe Mary Pat și pe Jake, să văd dacă nu vor să doarmă la noi mâine noapte.

– I-ar face mare plăcere, spuse Dwight.

Rob, fratele lui Dwight, se însurase cu câțiva ani înainte cu Kate Honeycutt, o văduvă cu un copil nou-născut, care mai avea în grijă un văr cu doar șase ani mai mare decât Cal. Cei doi așteptau dintr-o zi în alta să se nască primul lor copil.

– Poate că ar fi bine să mai aștepți, să lămuresc lucrurile cu Jonna mai întâi. Te sun de îndată ce vorbesc cu ea, bine?

– Cum vrei. Te iubesc, îi spuse șoptit.

– Nu uita ce-ai spus, îi zise Dwight. S-ar putea să gonesc cu mulți kilometri peste limita de viteză permisă.

Jonna lucra cu jumătate de normă la o clădire istorică pe care o construise

unul dintre strămoșii ei, dar programul ei era prea aiurea pentru ca Dwight să-l țină minte.

Sună la ea acasă și îi răspunse robotul. Nu avu noroc nici pe telefonul mobil. Apoi încercă numărul de telefon de la Morrow House. O înregistrare îl informă că orarul de iarnă era valabil doar în weekend. „Vă rugăm să sunați între zece și patru sâmbăta și între unu și cinci, duminica. Vă mulțumim."

În loc să tot formeze numere pe tastatură, Dwight parcurse distanța scurtă până la casa Jonnei. Mașina ei nu se zărea pe nicăieri și nu răspunse nici la ușă.

Încercă apoi la casa mamei ei.

Prin zăpada care încă acoperea aleea din față, se zăreau urme de pași, iar treptele erau înghețate. Fu nevoit să sune de câteva ori până ce doamna Shay veni la ușă. Păru ușor dezorientată, când se uită la el, ca și când ar fi avut în față un străin, ceea ce nu era departe de adevăr.

– Da?

– Sunt Dwight, doamnă Shay. Tatăl lui Cal. Jonna e la dumneavoastră?

– Aici?

Doamna Shay privi în jur uimită.

– Nu cred.

Apoi fața i se lumină.

– Dwight? O, Doamne. Nu mai sta în frig, vino înăuntru. Sper că nu s-a întâmplat ceva rău cu Cal?

– Nu, doamnă, Cal e bine. Tocmai am luat prânzul cu el, dar încerc să dau de Jonna și nu răspunde la telefon.

– Știu, dragul meu. Și eu sunt îngrijorată din această pricină. Obișnuiește să mă sune în fiecare dimineață, dar azi-dimineață nu m-a sunat.

– A fost totul în regulă, când s-a întors acasă aseară?

– A fost plecată aseară?

– Sigur că da. Doar ați stat cu Cal.

Fosta lui soacră clătină din cap.

– Nu. Aseară am jucat bridge cu grupul cu care mă întâlnesc în fiecare joi.

– Dar Cal mi-a spus că erați acolo. M-a sunat și mi-a spus că ați adormit.

Doamna Shay se încruntă.

– De ce o fi născocit povestea asta?

Furios că Jonna l-a lăsat pe Cal singur acasă, chiar și pentru vreo două ore, Dwight se întoarse la casa fostei sale soții. Strada fusese curățată de zăpadă, iar mașinile erau parcate pe partea însorită a străzii, însă printre ele nu era și mașina

Jonnei. Aleea ei era necurățată. Se vedea locul pe care fusese parcată mașina ei Honda în noaptea de miercuri, când ninsese, fiindcă asfaltul rămăsese curat. Aleea din față și treapta de la ușă erau însă curățate de zăpadă. Urcă din nou pe verandă și sună la sonerie.

De data astă, auzi lătratul lui Bandit, câinele lui Cal, botezat astfel din cauza petei caraghioase de blană maro de pe ochi. Terierul cu blană netedă era ținut într-o cușcă în timpul zilei, atunci când erau plecați de acasă.

Dwight dădu ocol până la intrarea laterală și văzu că până la mașină fusese făcută o potecă îngustă. De la o fereastră laterală din casa de alături, îl privea o față bănuitoare.

Nu-și amintea ca Jonna să-i fi pomenit vreodată numele vecinului, așa că se duse spre gardul viu care separa cele două alei de mașină și îi făcu semn bătrânului să deschidă fereastra.

– Da? spuse bărbatul, fără tragere de inimă.

– O caut pe Jonna Bryant. Sunt tatăl lui Cal. Îmi puteți spune când a plecat?

Omul se zgâi la Dwight.

– Nu țin socoteala ce fac vecinii.

– Apreciez lucrul ăsta, domnule, dar...

– Și nici nu stau cu ferestrele larg deschise.

Și cu asta, bătrânul închise bine fereastra și apăsă în jos încuietoarea, pentru mai multă siguranță.

Greși de vreo două ori drumul, dar cum Shaysville nu era un oraș mare, dibui până la urmă drumul spre Morrow House. Și într-adevăr, în timp ce se apropia de clădire, constată că se afla doar la vreo două cvartale distanță de locuința doamnei Shay. Fu cuprins de optimism, când văzu că trotuarele erau proaspăt curățate și că în parcarea goală pe jumătate, în spațiul cel mai apropiat, se afla o limuzină neagră cu patru uși.

Ușa de la intrarea principală în vechiul conac de piatră era încuiată, însă după bătăi puternice în ea, își facu apariția un bărbat îmbrăcat cu un sacou gri din tweed. Era înalt și subțire, cu părul blond-argintiu, și clătină dojenitor din deget spre Dwight.

– Îmi pare rău, dar avem închis în zilele lucrătoare.

– Știu, spuse Dwight. O caut pe Jonna Bryant.

– Nu e aici azi.

– Aveți idee unde ar putea fi? Sunt tatăl lui Cal și trebuie neapărat să vorbesc cu ea.

Omul deschise ușa mai larg.

– Sunt Frederick Mayhew, spuse, întinzându-i mâna. Directorul de la Morrow House.

– Dwight Bryant. V-a spus cumva Jonna unde ar putea să fie astăzi?

Mayhew își potrivi ochelarii bifocali și clătină din cap.

– De fapt, azi trebuia să fie aici.

– De obicei, când nu vine, vă sună?

– O, categoric. E foarte serioasă. Noi – comitetul de conducere și cu mine – avem mare noroc că lucrăm cu ea. Și, pe urmă, e o Shay, așa încât cunoaște în amănunțime Morrow House.

Observă privirea îngândurată a lui Dwight și se încruntă.

– Mama ei a fost o Morrow. Nu știați?

– Cred că n-am reținut chestia asta.

– Nu sunteți de aici, nu-i așa?

Tonul lui Mayhew era unul de compasiune pentru ghinionul lui Dwight de a se fi născut în altă parte.

– Familia Morrow a sosit aici la scurtă vreme după ce primii Shay au fondat orașul în 1820, spuse. Judecătorul Peter Morrow, care a construit casa asta, era membru în Camera Reprezentanților în perioada Războiului Civil. Fiica lui cea mică e cea care bântuie Dormitorul Roz.

– Aveți o stafie? întrebă Dwight, deviind pentru o clipă de la subiect.

– O, da, spuse Mayhew mândru. A murit de inimă rea, când iubitul ei a fost ucis la Shiloh.

– Foarte interesant, spuse Dwight, dar Jonna...

– Da, firește, spuse Mayhew. Am cam bătut câmpii, nu-i așa? Spuneți ce doriți să știți în legătură cu Jonna?

– Când ați vorbit ultima oară cu ea? întrebă Dwight răbdător.

– Să mă gândesc... duminică? Da, duminică.

– Dacă mai vorbiți cu ea, vă rog să-i spuneți să mă sune.

Dwight scrise numărul mobilului său pe o bucățică de hârtie, pe care Mayhew o puse în portvizit cu o grijă solemnă.

Se făcuse aproape ora două, așa că Dwight se întoarse la școală și băgă capul în clasa lui Cal.

Domnișoara Jackson își ridică privirea de pe cartea din care citea cu voce tare clasei și îi făcu zâmbind semn lui Cal, care își aruncă imediat rucsacul peste canadiană și ieși pe hol, unde îl aștepta Dwight.

– Nu ai o căciulă ? îl întrebă Dwight. Sau mănuși?

– Am uitat să le iau azi-dimineață, răspunse Cal.

Vântul rece le șfichiuia obrajii, când ieșiră din școală, îndreptându-se spre rastelul de biciclete.

Dwight îl așteptă pe Cal să desfacă lanțul cu care era legată bicicleta, apoi o ridică pe umeri.

– La cât este de frig, mă mir că mama te-a lăsat să pleci cu bicicleta fără căciulă și mănuși.

De regulă, Dwight nu o critica pe Jonna în prezența lui Cal, dar mai era vorba și de bomba pe care o aflase de la doamna Shay. În timp ce se îndreptau spre parcarea vizitatorilor, Dwight spuse:

– Nana mi-a spus că nu a stat cu tine aseară.

Privirea speriată a lui Cal îi fu de-ajuns. Puse bicicleta în spatele camionetei și se lăsă pe vine, ca să fie la același nivel cu Cal.

– E o treabă serioasă, Cal. De ce mi-ai spus că Nana era cu tine?

Cal lăsă privirea în jos.

– Fiindcă știam că o să te înfurii, dacă o să-ți spun că sunt singur acasă.

Probabil că sunase clopoțelul care anunța terminarea orelor, fiindcă din clădire copiii ieșeau valuri, valuri.

Dwight descuie camioneta, îl ajută pe Cal să-și lege centura, apoi ocoli mașina și se sui pe scaunul șoferului.

Băgă cheia în contact și porni motorul. În mintea lui se acumula o furie surdă, dar se străduí să păstreze un ton blând.

– Mami era tot plecată, când te-ai sculat azi-dimineață?

Cal confirmă cu o mișcare a capului.

– Ce ți-a spus, când a plecat aseară?

Buza lui Cal tremură.

– N-a fost acasă aseară.

– Deloc? Nici când ai venit de la școală?

– Nu, șopti Cal înspăimântat.

Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

– Hei, o să fie bine, spuse Dwight.

Desfăcu centura copilului și îl trase spre el, lăsându-l să plângă și să se elibereze de toată frica și de toate nedumeririle ce i se strecuraseră în suflet. Printre suspine, Cal îi povesti lui Dwight că nu o mai văzuse pe Jonna de când îl lăsase la școală în dimineața zilei precedente. Adică joi dimineață.

Acum însă era vineri.

– Aseară nu ți-am spus adevărul, fiindcă mi-a fost teamă că o să te înfurii, da-

că-ți spuneam că mama nu-i acasă. Am încercat s-o sun pe Nana, dar nici ea nu era acasă.

– Ai făcut foarte bine că m-ai sunat. Acum, spune-mi tot ce-ți amintești în legătură cu ziua de ieri.

Din spusele lui Cal, ziua de joi începuse ca o zi obișnuită. Până să se scoale el, Jonna curățase deja aleea de zăpadă, apoi au mâncat amândoi bacon și clătite cu nuci pecan. După aceea, îl dusese cu mașina la școală. A fost ultima dată când o văzuse.

– Părea îngrijorată sau supărată?

Cal clătină din nou din cap.

– Bine, amice. Uite ce o să facem, spuse Dwight hotărât. Mai întâi, o să mergem să stăm de vorbă cu tatăl lui Jimmy Radcliff. Să vedem dacă știe ceva. Poate a derapat de pe drum și s-a împotmolit în zăpadă și a uitat să-și încarce telefonul înainte să plece de acasă. Apoi, o să-ți fac bagajul și o să te iau cu mine acasă azi.

Cal îl îmbrățișă ușurat.

– Poate să vină și Bandit?

– Cu cât suntem mai mulți, cu atât o să fie mai vesel, spuse Dwight.

La secția de poliție, Dwight îl lăsă pe Cal să pălăvrăgească fericit cu sergentul de la biroul de informații, care arbitrase meciurile de fotbal ale copiilor, iar el intră în biroul șefului.

– Jonna lipsește? întrebă Paul Radcliff neîncrezător, când Dwight îi explică de ce se întorsese.

Dwight ridică din umeri.

– Cal spune că n-a mai văzut-o de când l-a dus la școală ieri-dimineață. Doamna Shay n-a mai vorbit cu ea și nici șeful ei de la Morrow House.

– Și totuși...

– Uite ce e, eu și Jonna om fi avut neînțelegerile noastre, dar e o mamă bună. În nici un caz n-ar fi plecat de acasă, lăsându-l singur atâta veme.

– Bine. O să anunț patrula de autostradă să se uite după mașina ei. O Honda albastră, nu-i așa?

– Da, din câte știu.

Ieși în ușa biroului și strigă la Cal.

– Mami mai are Honda aia albastră?

Cal confirmă cu o mișcare a capului. Arăta din nou atât de îngrijorat, încât Dwight îi făcu semn să vină la ei și îi puse o mână încurajatoare pe umăr.

– Nu fi îngrijorat, fiule. Șeriful Radcliff o s-o găsească.

– Poți să fii sigur, spuse Radcliff. Pun pariu pe un gologan că a avut o pană de cauciuc pe vreo străduță dosnică, plină de zăpadă. O să le verificăm pe toate.

Odată ajunși acasă, Cal privi în jur, să se asigure că nu-l vedea nimeni – „Mami zice să păstrăm secretul" –, apoi scoase o cheie de rezervă de sub o piatră de lângă treptele de la verandă și o puse la loc cu grijă după ce descuie ușa.

În casă era rece. Când Dwight verifică termostatul din hol, constată că era fixat la 18°

– În timpul zilei, când suntem amândoi plecați, îl dăm la minim, spuse Cal. Economisim uleiul de încălzire.

Trecu în grabă pe lângă Dwight spre debara și cușca terierului.

– Îl las pe Bandit câteva minute afară.

Când Cal deschise ușa, în casă intră și mai mult aer rece. Cățelul ieși țopăind afară și se îndreptă spre tufișuri.

La etaj, Cal își scoase din dulap valiza, un troler roșu aprins, și scotoci prin sertare după îmbrăcăminte.

– Pijama, lenjerie de corp și ciorapi, spuse Dwight, deschizând sertare. Un pulover gros și pantofi sport.

– Mă duc să-l bag pe Bandit în casă și să împachetez niște mâncare pentru el, spuse Cal.

În timp ce Cal coborî, să se ocupe de cățel, Dwight împachetă lucrurile de care credea că o să aibă nevoie băiatul. Își aduse aminte de periuța de dinți și de pastă și se duse să le caute în baia de alături.

Nu avea nici cea mai mică intenție să tragă cu ochiul, dar ușa de la dormitorul Jonnei era deschisă și văzu o poză a ei cu Cal pe care n-o știa. Deschise ușa mai larg, ca să privească mai îndeaproape poza în care Cal râdea cu gura până la urechi și observă că patul Jonnei era aranjat ireproșabil. Jonna continua să fie o gospodină perfectă, spre deosebire de Deborah, pe care n-o deranja niciodată puțină dezordine. Casa era pentru locuit, nu un loc ce trebuia păstrat imaculat, pentru a fi arătat unor potențiali cumpărători, care s-ar fi ivit pe nepusă masă.

Dwight fu trezit din gânduri de lătratul câinelui. Îndesă periuța de dinți și pieptănul lui Cal într-un buzunar lateral al trolerului și coborî.

– Ai face bine să-l lași pe Bandit în casă, îi strigă. Cred că-i e frig.

Cal nu răspunse.

– Hei, Cal, grăbește-te un pic, amice.

Puse valiza jos și se duse să vadă ce-l reținea pe Cal.

Băiatul nu era în bucătărie. Dwight o luă în direcția din care se auzea lătratul,

trecu prin debara și ajunse la ușa de serviciu. În clipa în care o deschise, terierul năvăli înăuntru, tremurând.

– Cal?

Dwight ieși în curtea acoperită cu zăpadă. Nici urmă de fiul său. Să fi fost oare în casă?

– Cal?

Cățelul îl privea neliniștit.

Dwight ieși iar afară și îl strigă din nou pe Cal, de data asta zbierând.

Dincolo de gardul viu, îl văzu apărând la fereastră pe vecinul neprietenos. De data asta, bărbatul deschise fereastra și îi strigă:

– Dacă îl cauți pe băiat, tocmai a plecat cu mama lui.

Trei

Vineri, 21 ianuarie, după-amiaza

– De câte ori trebuie să vă spun? întrebă Leonard Carlton morocănos, cu părul alb zburlit în smocuri.

– De câte ori e nevoie, spuse Paul Radcliff, exercitându-și autoritatea în calitate de șef al poliției. I-ai spus mairoului Bryant. Acum îmi spui mie.

– Nu prea am ce să vă spun. Puștiul a deschis ușa și a dat drumul câinelui afară. După câteva minute, a ieșit și el. Doamna Bryant a venit din spatele lui și l-a luat de mână. La început, puștiul n-a vrut să meargă, dar ea i-a spus ceva și amândoi au ieșit pe poarta laterală, au închis-o ca să nu poată ieși câinele, apoi au coborât aleea până în stradă destul de repede și au cotit după colț.

– S-au suit într-o mașină?

Vecinul vârstnic al Jonnei ridică indiferent din umeri, iar Dwight avu nevoie de toată stăpânirea lui de sine ca să nu se repeadă la acritura aia de om și să-l zgâlțâie.

Privi în schimb prin fereastra lui Carlton spre ușa de serviciu a casei Jonnei, unde oamenii lui Paul cercetau curtea și aleea pe care fuseseră văzuți Jonna și Cal, cu două ore înainte.

– Spui că nu i-ai văzut, după ce au dispărut după colț, spuse Radcliff. Ai auzit însă vreo mașină demarând?

– Pe aici trec mașini în sus și în jos toată ziua. Nu pot să zic că aș fi observat așa ceva.

– Când ai observat ultima dată mașina doamnei Bryant parcată pe alee?

– Ieri-dimineață. Am văzut-o plecând cu băiatul.

– Poți să descrii cum era îmbrăcată?

Leonard Carlton mîji ochii albaştri spălăciţi, ca şi când ar fi vrut să recompună ceea ce văzuse.

– Era îmbrăcată cu o canadiană bleumarin din acelea cu puf. Avea gluga ridicată, bordată cu blană neagră pe margini.

Descrise cu mâna zbârcită un cerc în jurul feţei.

– Purta o pereche de ochelari din aceia... Cum le ziceţi? Ochelari panoramici.

– Avea pantaloni sau fustă?

– Nişte pantaloni negri, iar în picioare pantofi sau cizme negre.

Radcliff ridică întrebător sprâncenele spre Dwight.

– Mai ai alte întrebări?

Dwight clătină din cap, iar Radcliff îi mulţumi bătrânului pentru răbdare. Pentru prima oară, bătrânul se înmuie o clipă.

– Sper să-ţi găseşti băiatul, Bryant.

– Ne pare rău, domnule maior, spuse unul din poliţiştii lui Radcliff, când ajunseră prin zăpadă înapoi, la casa cealaltă.

Dwight le pusese la dispoziţie fotografiile lui Cal pe care le avea în portvizit.

– Am periat strada preţ de două cvartale în ambele direcţii. Nimeni nu l-a văzut pe fiul dumneavoastră plecând.

– Avem însă nişte prim-planuri bune ale urmelor lăsate pe zăpadă, interveni un al doilea poliţist. Şi amprente bune ale soţiei dumneavoastră de pe mânerul de la uşă.

– Fosta soţie, spuse Dwight automat şi, pentru prima oară de la dispariţia terifiantă a lui Cal, se gândi la Deborah, care presupunea, firesc, că el şi Cal se aflau deja la jumătatea drumului spre casă.

Era ora patru.

Încă mai era la tribunal şi avea telefonul închis. Îi lăsă un mesaj, rugând-o să-l sune.

– Am alertat atât departamentul şerifului, cât şi patrula de autostradă, în legătură cu maşina, îi spuse Radcliff lui Dwight.

– Ce-ai zice de o Alarmă AMBER?

Prietenul său îşi întoarse privirea încurcat.

– Jonna *are* custodia copilului, Dwight. Ştiu că eşti îngrijorat, dar n-a făcut nimic ilegal.

Dwight îşi strânse pumnii, frustrat.

– Faptul că mi-a furat fiul de sub nas ţi se pare legal?

Radcliff îşi întoarse privirea spre el.

– Știi care sunt criteriile pentru o Alarmă AMBER. Consideri că fiul tău este în pericol de a fi grav vătămat?

Dwight mormăi.

– Bine, bine. Ceva însă nu e în regulă, Paul. În afară de doi vecini, nimeni nu a văzut-o pe Jonna de ieri-dimineață. Îl lasă pe Cal singur peste noapte. Nu se duce la serviciu. Nu-și sună mama. Ăsta nu e comportamentul ei normal.

– Nu, probabil că nu, fu de acord prietenul lui. Și poți să-mi tragi și un pumn în nas, dacă vrei, dar știi că trebuie să te întreb. Ai făcut ceva ce ar fi determinat-o pe Jonna să-i fie teamă de tine? Teamă pentru Cal?

Dwight își încleștă fălcile.

– Nu. Nu lovesc femeile și nu-i sperii pe copii. Fă ceea ce trebuie să faci, Paul. Dar în timp ce tu îți faci treaba ta, eu o să întorc casa asta cu fundul în sus. Trebuie să găsesc ceva care să mă facă să-nțeleg de ce a șters-o cu Cal în felul ăsta.

Căzură de acord să ia legătura de îndată ce apărea un fir; apoi Radcliff se întoarse la birou, iar Dwight intră în casă. Îl scoase pe Bandit din cușcă și începu din bucătărie, cu robotul telefonului, care clipea, semn că erau mesaje.

Primul mesaj, înregistrat la 10:17, în dimineața precedentă, era de la doamna Shay, care se plângea de faptul că treptele ei și aleea erau acoperite cu gheață și cât de supărată era din această pricină și de ce n-o suna Jonna?

Urma un mesaj la ora 11:48, de la o femeie, care nu știa sigur unde urma să se întrunească nu știu ce comitet.

Mesajele de azi începeau cu doamna Shay, care o întreba pe Jonna de ce nu sună, urmată de un mesaj de la Mayhew, de la Morrow House.

Nimic din bucătărie nu-i spunea lui Dwight că ziua de joi fusese altceva decât o dimineață obișnuită. Același lucru era valabil și pentru sufragerie și living. Deasupra șemineului atârna un portret de mari dimensiuni al străbunicilor Jonnei, într-o ramă aurită, iar în sufragerie se afla un portret mult mai mic al unui cuplu cu înfățișare solemnă. Din câte își amintea Dwight, acela fusese un dar de nuntă de la doamna Shay. Să fi fost oare celebra familie Morrow? Nu mai ținea minte.

În dormitorul Jonnei era un birou, și unul din sertare conținea dosare. În față erau dosare referitoare la activitatea ei de la Morrow House. Într-unul dintre dosare, era se pare o copie a unui inventar al mobilierului de la Morrow House, pe care cineva îl dactilografiase în 1976. Jonna adăugase cu scrisul ei îngrijit anumite piese ce fuseseră donate casei după acea dată, dar existau și câteva semne de întrebare în dreptul unor obiecte.

Urmau apoi evidențele contabile curente. Cu partea ce-i revenise la divorț din casa pe care o avuseseră la Arlington aproape că-și cumpărase casa asta, iar ipo-

tecile erau absurd de mici. Jonna părea să trăiască modest și din mijloace proprii, în care intrau pensia alimentară pe care i-o dădea pentru Cal, salariul ei de jumătate de normă de la Morrow House și o mică alocație lunară de la doamna Shay. Nu avea economii, dar nici datorii.

Veneau în ordine documentele personale – certificatul ei de naștere și pașaportul expirat, certificatul de naștere al lui Cal și fișa lui medicală, un CV pe care se pare că-l compusese pentru o slujbă pe care n-a avut-o niciodată.

În ultimul grup de dosare erau documente legate de divorțul lor și o altă surpriză: o relatare despre căsătoria lui cu Deborah, decupată din ziarul *The Ledger*. Tăietura din ziar era capsată de un print scos la imprimantă cu salariile judecătorilor de la tribunalele districtuale din Carolina de Nord. Firesc, își zise Dwight, ca Jonna să fi fost curioasă în legătură cu Deborah.

Nimic nu arăta ca în viața fostei sale soții să fi existat vreun bărbat. Nici urmă de anticoncepționale ori de vreun aparat de ras.

În timp ce cobora la parter, sună mobilul.

– Ai ajuns deja în Carolina de Nord? îl întrebă Deborah. L-a lăsat pe Cal să vină cu tine?

– Nu, răspunse Dwight, punând-o în grabă la curent cu ceea ce făcuse Jonna.

Deborah era șocată.

– Îngrozitor! Cum a putut să-l lase pe Cal singur toată noaptea? Și cum a putut să-ți facă asta? Anunță-mă de îndată ce apar. O să fiu la Portland. Ea și Avery abia așteaptă să se bucure de prima lor ieșire în oraș, după multă vreme. O să las telefonul deschis.

În timp ce Dwight își agăță din nou telefonul de curea, Bandit ciuli urechile și îl privi ca și când ar fi vrut să-i spună: „Și acum, ce facem?"

– Să fiu al naibii dacă știu, îi spuse cățelului. Ce păcat că nu poți să vorbești. Și ce păcat că nu ești un copoi de urmă.

Pe de-altă parte, își zise că Bandit părea să înțeleagă câteva cuvinte de bază.

– Unde e Cal? spuse Dwight. Găsește-l pe Cal!

Cățelul tropăi de îndată spre ușă și se uită la el peste umăr, cu un scâncet. Dwight se simți oarecum caraghios, dar îi puse lesa și deschise ușa.

– Găsește-l pe Cal, îi spuse din nou, iar cățelușul porni glonț spre poartă.

Dwight îl urmă, fără să-și mai ia scurta, și când deschise poarta Bandit o luă în grabă pe alee, apoi coti la stânga, pe trotuar.

– Bravo, băiete! îl încurajă el. Găsește-l pe Cal!

La col, Bandit îl târî pe Dwight pe partea cealaltă a străzii și se opri la rigolă. Dwight văzu urmele de pantofi lăsate în zăpadă. Văzu locul în care Cal mersese

spre portieră și se urcase în mașină, apoi cum Jonna dăduse roată mașinii până pe partea șoferului.

Deși amândoi dârdâiau de frig, îi mai spuse o dată cățelului „Găsește-l pe Cal!", cu toate că știa că era în zadar.

Ajuns înapoi la secția de poliție, Paul Radcliff obținu o informație pentru Dwight.

– O vecină de peste drum ne-a văzut când cercetam și ne-a strigat. Zicea că Jonna a plecat de-acasă ieri dimineață pe la nouă și că era îmbrăcată cu o jachetă roșie și o căciuliță albă.

– Jachetă roșie? Nebunul de-alături parcă spunea că era îmbrăcată cu o canadiană bleumarin cu glugă.

– Probabil că s-a schimbat.

– Ce vești ai de la patrula de autostradă? I-au găsit mașina?

– Încă nu.

Un funcționar îi solicită atenția lui Radcliff, întrerupându-le conversația, ceea ce îi reaminti lui Dwight că și el avea alte responsabilități.

În vreme ce Radcliff se ocupa de treburile lui, Dwight sună la birou. Mayleen Richards tocmai se întorsese de la Chapel Hill. Autopsia lui J.D. Rouse fusese amânată, dar avea unele constatări preliminare. Rouse murise din cauza unui glonț care intrase pe la baza cefei și se înfipsese în partea frontală a craniului. Părea să fie de calibrul 45.

Când Mayleen termină de raportat despre felul în care se desfășura restul investigației, Dwight o anunță că, probabil, nu va fi acolo în ziua următoare și o întrebă dacă șeriful Poole era prin preajmă.

– Îmi pare rău, domnule. A plecat în weekend. Pot să vă ajut cu ceva?

Nu voia ca subordonații săi să afle problemele pe care le avea cu Jonna.

– Nu, e-n regulă. O să-l mai caut eu.

O parte dintre adjuncții lui Dwight au petrecut ziua de vineri răscolind prin viața lui J.D. Rouse, pe care acesta o părăsise brusc, când prin cap îi trecuse un glonț joi seară.

Înainte să se ducă la Chapel Hill pentru autopsie, Mayleen Richards le ceruse polițiștilor Jack Jamison și Raeford McLamb să vadă ce făcuse Rouse în ultima lui zi de viață.

– Fir-ar să fie, le spusese Red Bixley, un bărbat alb bătăios, cu fața îmbătrânită, când îl găsiseră la lucru vineri dimineață.

Era patronul unei companii specializate în acoperișuri, subcontractată de un constructor din nordul districtului Colleton.

– J.D. e al patrulea muncitor pe care îl pierd săptămâna asta.

Pe acoperișul casei din spatele lui, construită pe jumătate, erau șase muncitori, iar ciocanele lor se auzeau bătând într-un ritm neregulat în aerul înghețat de afară.

Întrebat ce fel de angajat fusese Rouse, Bixley ridică din umeri.

– Își făcea treaba, fără să se omoare cu firea.

– Era simpatizat? insistă Jamison.

Bixley ridică din nou din umeri.

– Era cam rău de gură, înțelegeți ce vreau să spun. Nu cu mine, dar cu unii dintre ceilalți angajați.

– Cu cineva anume?

Dându-și seama că, dacă numea pe cineva, ar fi putut rămâne cu cinci oameni mai puțini în loc de patru, Bixley negă că Rouse ar fi avut probleme cu cineva anume.

– O să fie nevoie să vorbim cu oamenii tăi, spuse McLamb. Cine a lucrat cu el ieri?

Bixley mormăi că o să rămână și mai mult în urmă cu planul, dar le făcu semn oamenilor să se apropie.

Aceștia ascultară impasibili când Bixley îi prezentă pe cei doi polițiști și le spuse de ce se aflau acolo. Nici unul dintre muncitori nu recunoscu că ar fi avut probleme serioase cu Rouse. Cu excepția lui Bixley și Rouse, ceilalți veneau la muncă câte doi sau trei și își ofereau unul altuia alibiuri.

De la șantier se putea ajunge în Rideout Road, locul unde avusese loc incidentul, pe două drumuri la fel de scurte. Pe primul dintre ele, nu avură noroc, dar când ajunseră la prima benzinărie de pe cel de-al doilea drum, proprietarul se uită la fotografie și zise:

– Mda, mi-l amintesc.

În vocea lui se simțea o oarecare iritare.

– Ieri l-ați văzut?

– Nu, săptămâna trecută. Nu mai oprește aici.

– Ce s-a întâmplat?

Proprietarul le povesti că Rouse începuse să oprească la el cu vreo două săptămâni înainte.

– În primele dăți, venea pentru benzină, țigări, o pâine și, de fiecare dată, un bax de bere Budweiser Light. Ultima oară – cred că a fost săptămâna trecută,

miercuri sau joi –, erau câteva persoane înaintea lui la coadă. A deschis o doză de bere și a băut din ea înainte să o fi plătit. I-am spus că nu avea voie să bea în incinta benzinăriei, iar el m-a înjurat. A trântit banii pe tejghea și a ieșit. Aș fi lăsat să treacă de la mine – oamenii își ies din fire de multe ori –, dar unul din clienți mi-a spus să mă uit pe fereastră. Ticălosul a scos scrumiera și a împrăștiat chiștoacele pe jos. Mai mult decât atât, când a plecat cu mașina, a aruncat pe fereastră doza de bere goală.

McLamb se uită la Jamison.

– Unde ați fost aseară, între cinci și jumătate și șase? îl întrebă Jamison pe proprietarul benzinăriei.

– Aici, răspunse omul, împreună cu un instalator, care îmi desfunda o toaletă.

La următoarea benzinărie, aflată la vreo trei kilometri și jumătate mai departe, șeful își aminti că Rouse plătise cu cardul cu o seară înainte.

– Un plin de benzină, țigări Marlboro și un bax cu șase beri Bud Light.

– Păreți a fi foarte sigur de asta.

– Săptămâna asta, a oprit aici aproape în fiecare zi, spuse angajatul. Mi-a spus că lucrează la construcția nouă de dincolo de Old Stage Road.

– Da? Și ce v-a mai spus? întrebară polițiștii.

– Cam atât. Ce a făcut?

– A fost împușcat mortal, spuse McLamb.

Sora și mama lui Rouse n-au fost nici ele de prea mare folos, când cei doi polițiști le-au interogat mai târziu, în cursul aceleiași zile.

– Toată lumea îl iubește pe J.D., spuse mama lui, cu ochii în lacrimi. E un băiat bun. Îmi aduce ciocolată Butterfinger aproape în fiecare vineri.

Când McLamb și Jamison stătură de vorbă cu sora lui Rouse departe de urechile mamei, Marsha Rouse le dădu numele a patru bărbați cu care fratele ei se încăierase la Hub, un club de la periferia orașului Cotton Grove. Pe trei dintre ei aveau să-i verifice abia a doua zi dimineață. Cât despre cel de-al patrulea, acesta se afla în arestul lor în acel moment. Fusese arestat de o patrulă de autostradă miercuri seară, fiindcă era băut și avea permisul suspendat.

După ce m-a sunat Dwight să-mi spună despre noua porcărie pe care i-o făcuse Jonna, după ce îl lăsase singur pe Cal peste noapte, am fost mai degrabă revol-

tată decât îngrijorată. Da, Cal era în custodia ei. Da, avea dreptul să-l ia pe Cal cu ea, dacă voia. Dar să facă lucrul ăsta, fără să-i spună o vorbă lui Dwight?

Nu era decât o șicanare, fără vreun motiv anume. Tribunalul pentru probleme familiale este plin de părinți răzbunători, care se folosesc de copii împotriva fostelor soții sau foștilor soți, încercând să-i îndepărteze de aceștia, dar nu credeam ca Jonna să fie astfel.

De fapt, n-o întâlnisem niciodată pe femeia asta. Singura poză a ei pe care o văzusem a fost în niște instantanee pe care le făcuse Cal cu un aparat de fotografiat de unică folosință, primit cu doi ani în urmă, de ziua lui. Sinceritatea mă obligă să recunosc că e o femeie frumoasă, cu ochi albastru-violet, părul negru ondulat și sprâncene frumos arcuite. Din fericire, singura trăsătură fizică moștenită de Cal de la ea este forma sprâncenelor. În rest, pare să fie leit Dwight, începând cu ochii căprui-închis și până la statură, înaltă pentru vârsta lui.

Cu trei sau patru nopți înainte de căsătoria noastră, Dwight mi-a povestit despre snobismul Jonnei, despre cum hotărâse de una singură să rămână gravidă și despre cât de mult o deranja legătura afectivă dintre el și Cal.

– N-am iubit-o nici pe jumătate din cât te iubesc pe tine și n-o mai iubeam deloc când s-a născut Cal, dar, în clipa în care l-am ținut în brațe pentru prima oară, a fost ca și cum mi-ar fi dăruit un lucru senzațional, pe care nici măcar nu știam că mi-l doresc.

M-am simțit cuprinsă de un val de gelozie pentru că fusese prima care făcuse acest lucru, pentru că era mama copilului pe care îl adora Dwight.

– Cal e cel mai prețios lucru din viața ta, nu-i așa? l-am întrebat.

– Până acum, mi-a răspuns, mângâindu-mă pe umăr.

M-a cuprins o undă de fericire, care a îndepărtat orice urmă de gelozie. Jonna fusese prima soție a lui Dwight. Ei și? Eu aveam să fiu ultima.

Portland a fost dintotdeauna cea mai bună prietenă a mea, cea cu care împărțisem mereu totul – în fine, aproape totul – încă de când eram două fetițe, pe care de obicei adulții le despărțeau, din cauza prostiilor pe care le puteam face când eram împreună.

De cum am ajuns la ea și m-am făcut comodă, cu un pahar de vin în față, i-am povestit ce se întâmpla în Virginia. În timp ce ea hrănea copilul, am trecut în revistă toate scenariile posibile, inclusiv posibilitatea ca Jonna să fi fugit cu cineva atât de certat cu legea, încât orice tribunal i-ar fi încredințat lui Dwight custodia lui Cal.

Avery sosi acasă, își făcu datoria de tătic și furăm toți trei de acord că purta-

rea Jonnei era scandaloasă. Era mai preocupat însă să-mi notez numerele lor de mobil și să le am lângă mine. Portland mi-o dădu în brațe pe Carolyn Deborah, iar Avery se uită la mine cu privirea care voia să spună „acum fii atentă, fiindcă o să-ți spun ceva important", pe care o folosea de regulă când instruia jurații.

– Când o pui în pătuț, ai grijă să o așezi pe spate, spuse el, iar Portland se opri în cadrul ușii ca să-mi explice cum să încălzesc biberonul cu lapte de mamă din frigider.

– N-aveți de gând să plecați odată? le spusei. O să ne descurcăm.

După ce scoase un râgâit mulțumit, bebelușul căscă și adormi. O mai ținui în brațe preț de o oră, urmărind mișcarea sprâncenelor, care se arcuiau și se împleteau, după cum visele o uimeau sau o contrariau.

În cele din urmă, când mi-a amorțit brațul, o așezai cu grijă în pătuț. Și da, avui grijă să o așez pe spate.

Tocmai mă apucasem să citesc cartea pe care o adusesem cu mine, când sună telefonul, iar Minnie, soția fratelui meu Seth, mă întrebă dacă nu mă deranja.

Îi explicai că făceam babysitting pentru Portland, iar ea mă întrebă politicoasă ce mai făcea tiza mea, înainte de a trece la motivul pentru care mă sunase.

– Doris zice că mâine o să fie soare și 12°, așa că încercăm să aflăm cine ne poate ajuta să curățăm drumul. Tu și Dwight sunteți liberi mâine?

– Eu sunt, dar Dwight s-a dus să-l vadă pe Cal.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, nu-i așa? întrebă ea, intuitivă.

Minnie este una dintre cumnatele mele preferate și ar fi păstrat discreție deplină, dacă i-aș fi cerut acest lucru, dar nu eram pregătită să lansez toată povestea în familie. Așa că îi povestii cum îl convinsese Cal pe Dwight să bată atâta drum până la el, ca să fie materialul lui de prezentare. Minnie izbucni în râs și mă invită să iau micul dejun cu ei.

– Nu uita să-ți aduci o pereche de mănuși vechi.

Îi promisei că o să mă duc.

Îmi turnai un al doilea pahar cu vin. Telefonul sună din nou.

– În continuare, n-avem nici o veste, spuse Dwight.

După voce, părea stors și epuizat.

– Paul m-a luat acasă la el, spuse.

În fundal, se auzi o voce de femeie.

– Sandy te salută. Data viitoare, vor să vii și tu, ca să te cunoască.

– Spune-i că vin oricând cu plăcere. Rămâi peste noapte la ei?

– Nu. Mă duc înapoi la casa Jonnei și mă prăbușesc pe canapea, pentru cazul în care s-ar întoarce la noapte.

Îi spusei că familia va aduna gunoaie în dimineața următoare, ceea ce îmi reaminti de moartea lui J.D.

– Ați aflat ceva de la autopsie?

– Nimic util. Am vorbit cu Richards acum o oră și mi-a spus că traiectoria glonțului nu prezintă o deviere îndeajuns de mare ca să ne putem da seama de pe ce parte a drumului s-a tras. Se verifică alibiurile tuturor dușmanilor lui cunoscuți. Se pare că sunt o mulțime.

– Mi-e dor de tine, îi spusei.

– Și mie. E prima noapte pe care n-o petrecem împreună. Să nu ne facem un obicei din asta, bine?

– Bine, îi spusei.

– Sigur nu vrei să rămâi la noi peste noapte? îl întrebă Sandy Radcliff, după ce se mâncă ultimul biscuit, iar Dwight refuză desertul.

– Mulțumesc, Sandy, dar trebuie să văd ce face cățelul lui Cal. În plus, s-ar putea ca Jonna să-l aducă acasă în noaptea asta...

Deși era abia ora opt și jumătate, iar Sandy și Paul îi erau buni prieteni, Dwight era prea epuizat ca să petreacă seara flecărind.

– Te sun, dacă aflăm ceva, spuse Paul.

– Mulțumesc, amice, spuse Dwight.

Parcurse anevoie distanța până la camionetă, prin ploaia înghețată de afară, apoi drumul scurt până la casa Jonnei, care continua să fie goală și cufundată în întuneric, când ajunse acolo.

Piatra sub care stătea cheia de la casă înghețase și era lipită de pământ. O dislocă și aproape că alunecă pe treptele înghețate. Cu toate acestea, după ce descuie ușa de la intrare, se întoarse în lapovița de afară, pentru a pune cheia la locul ei, în speranța că s-ar fi putut să aibă nevoie de ea Cal.

Înăuntru, trolerul și rucsacul lui Cal erau la baza scării, acolo unde le lăsase cu câteva ore mai înainte. I se păru că trecuse o săptămână de atunci.

Bandit lătră din cușca lui din debara și Dwight îl scoase în curtea din spate câteva minute, apoi puse mâncare pentru cățel într-un castron gol.

De cum termină de mâncat, cățelul o porni în sus pe scări, spre camera lui Cal. Dwight îl urmă.

Termostatul continua să fie fixat la 18°, dar nu se osteni să-l dea mai tare, fiindcă nu dormea niciodată bine într-o cameră prea încălzită.

Avusese de gând să se culce pe canapea, dar când văzu patul lui Cal, cu Bandit făcut covrig la picioare, acolo unde părea a fi locul lui obișnuit, își scoase scurta, puse pistolul sub pernă, apoi stinse lumina și se strecură sub pilotă.

Îi era atât de bine întins în pat, fără să se gândească la nimic, pradă epuizării, în vreme ce lapovița bătea în fereastră.

Aproape că adormise, când își aminti versiunile contradictorii referitoare la felul în care fusese îmbrăcată Jonna.

O vecină din josul străzii afirmase că Jonna era îmbrăcată cu o jachetă roșie și o căciuliță tricotată albă, când plecase de acasă joi. Vecinul de alături zicea că era îmbrăcată cu o canadiană bleumarin cu glugă, când îl luase pe Cal azi după-amiază.

În pofida mușchilor lui care se opuneau, se ridică anevoie din pat și se duse în camera Jonnei. În dulap nu era nici o jachetă roșie.

Cu Bandit pe urmele lui, coborî la parter și verifică atât dulapul din față, cât și cuierul din debara.

Nici urmă de vreo jachetă roșie sau canadiană bleumarin.

Așadar, unde se schimbase? La serviciu?

Prea obosit să-și mai bată capul cu această ghicitoare, se întoarse în camera lui Cal. În câteva minute, adormi buștean.

Se trezi la prima oră a doua zi dimineață, după o noapte agitată. Sub el, cearșaful era leoarcă de transpirație.

În încăpere era inexplicabil de cald și un aer închis. Se răsuci pe partea cealaltă și observă că ușa era închisă, deși o lăsase deschisă. Prin gura de aerisire de sub fereastră pătrundea aer fierbinte. Și unde era cățelul?

Căută automat pistolul sub pernă. Cu toate simțurile ascuțite, întredeschise ușa. Pe lângă el trecu o boare de aer mai rece.

– Jonna? strigă. Cal?

Nici un răspuns. Bandit lătră de la baza scării, iar el coborî în grabă, cu pistolul în mână.

Ușa de la intrare era întredeschisă, ceea ce explica de ce sistemul de încălzire lucra din greu. Dwight își aminti foarte clar că încuiase ușa în urma lui, când intrase în casă în noaptea precedentă. Și mai era ceva în neregulă. Aruncă o privire prin încăpere.

Trolerul lui Cal avea fermoarul desfăcut, iar puloverul pe care i-l împacheta-

se Dwight dispăruse. Probabil că Jonna se întorsese în timpul nopții și cu siguranță nu doar pentru pulover.

Se plimbă prin casă, ca să vadă ce altceva ar fi putut să ia. În dulapul ei nu părea să existe goluri. Sertarele erau închise și nu lăsau impresia că s-ar fi cotrobăit prin ele în grabă. După ce examină cu atenție casa, singurul indiciu că Jonna ar fi fost acolo era dulăpiorul cu medicamente din baie. Ușa glisantă cu oglindă era deschisă pe jumătate și era sigur că ar fi observat acest lucru, dacă ar fi fost așa, când se spălase pe față în ajun. Pe rafturile de sticlă din interior existau spații goale, însă n-avea nici cea mai vagă idee ce fusese în locurile acelea.

Luă un flacon de antihistaminice și își notă numele doctorului care le prescrisese. Era abia ora șase și jumătate, prea devreme ca să-l sune pe Paul.

Se îmbrăcă, hrăni cățelul și îl băgă în cușcă, înainte să iasă din casă.

Înainte să încuie ușa, se gândi să verifice dacă cheia mai era la locul ei. Cheia dispăruse de sub piatră.

De ce să fi vrut Jonna să ia cheia, când avea cheia ei? Să fi fost Cal... Nu, fiul lui l-ar fi trezit cu siguranță. Însă trebuie să fi fost unul dintre ei, fiindcă Bandit ar fi lătrat.

Pe vremea când erau căsătoriți, Jonna obișnuia să atârne cheile de rezervă într-un cui din dulap. Fiind o fire ordonată și meticuloasă, făcuse lucrul acesta în Germania și, la fel, în Arlington. Își plimbă degetele pe partea interioară a dulapului din perete aflat lângă intrare și dădu imediat de cui. Pe el se aflau două chei, iar una era de la ușa din față.

O agăță pe inelul lui cu chei, apoi străbătu încet cu camioneta străzile acoperite cu gheață, până dădu de o cafenea-restaurant deschisă. După ce mâncă niște cârnați și clătite și bău trei cești de cafea slabă, se opri la o drogherie și își cumpără un aparat de ras și alte articole cosmetice. Între timp, când ajunse înapoi la casa Jonnei, pe stradă se aruncase nisip.

Făcu un duș, se bărbieri și folosi din belșug deodorantul proaspăt cumpărat. Trebuia să se descurce până putea să-și schimbe hainele cu unele curate.

Era ora opt.

Lui Deborah îi plăcea să doarmă mai mult sâmbătă dimineața, dar dacă Minnie o aștepta să ia micul dejun cu ea, probabil că era deja în picioare.

– Tocmai am ieșit de sub duș, îi spuse, și acum mă usuc. Ai reușit să dormi azi-noapte?

Dwight îi povesti ce descoperise, când se trezise dimineața.

– Se întâmplă ceva cu ea, spuse Deborah. În mod sigur. Ai vorbit cu prietenele ei?

– Nu cunosc nici o prietenă de-a ei.

– Află niște nume, Dwight. Ce naiba, nu trebuie să-ți spun eu cum să-ți faci meseria.

– Ai dreptate, cedă Dwight. Trebuie să încetez să mă mai port ca un tată și să încep să mă port ca un polițist.

– Ești un tată bun.

Vocea ei se înmuie.

– Și un polițist foarte bun.

După ce închise telefonul, Dwight se duse să caute o agendă de telefon și găsi una lângă telefonul din bucătărie.

O răsfoi, încercând să ghicească numele care ar fi putut să fie ale unor prieteni.

Opt și un sfert.

Era prea devreme ca să sune persoane străine, dar putea să-l sune pe Paul.

– Radcliff, la telefon.

– Salut, Paul. Sunt Dwight.

– Tocmai mă pregăteam să te sun, îi spuse prietenul său. Sunt la birou și mă uit pe niște rapoarte vechi care ar putea avea legătură cu cazul. Vrei să vii aici?

– Vin imediat.

Închise agenda de telefon și o luă cu el, în speranța că Paul îl va putea ajuta să identifice niște nume.

La secția de poliție, Paul îi oferi lui Dwight o cană cu cafea tare, iar acesta îi povesti despre vizita nocturnă.

– Știi, Dwight, când Jonna a plecat cu Cal ieri, m-am gândit că vrea să se răzbune pe tine pentru ceva anume. Acum însă trebuie să spun că, indiferent ce ar avea de gând Jonna, nu mi se pare ceva normal. Secretara mea șefă a crescut în orașul ăsta. Pe vremea când era copil, tatăl ei era medic legist, așa că știe niște lucruri pe care orașul încearcă să le țină sub tăcere. Mi-a dat asta.

Bătu cu degetele pe dosarul care stătea deschis în fața lui.

– Știai că tatăl Jonnei s-a împușcat?

Dwight dădu afirmativ din cap.

– Da. Jonna era foarte mică atunci când s-a întâmplat. Curăța un pistol și n-a știut că era încărcat, nu-i așa?

– Asta a fost versiunea oficială, spuse Radcliff. Poate vrei să citești printre rândurile astea.

Radcliff împinse dosarul spre Dwight. Pe lângă raportul autopsiei, existau mai

multe declarații scrise ale polițiștilor care se ocupaseră de incident cu aproape patruzeci de ani în urmă.

Rapoartele polițiștilor evidențiau faptul că Eustace Shay suferea de crize de depresie de ani de zile, potrivit doctorului său.

Acest lucru contribuise probabil la deciziile greșite pe care le luase în afaceri, decizii care avuseseră ca rezultat pierderea controlului asupra companiei Shay Furniture.

Dwight închise dosarul.

– Interesant, dar nu văd...

– Ai văzut pistolul pe care l-a folosit?

Dwight frunzări dosarul.

– Un revolver Colt vechi?

– Nu un Colt vechi oarecare. Era o piesă de colecție, placat cu argint și gravat, oferit lui Peter Morrow pentru a-și folosi influența și a cruța Shaysville de partea cea mai rea a perioadei Reconstrucției. E aceeași armă cu care s-a sinucis Edward Morrow în 1931.

– Ei, na?

– Secretara mea zice că tatăl ei, împreună cu tipul care era șeful poliției pe vremea aia, a reușit să facă în așa fel încât acest amănunt să nu apară în presă. Cum am aflat chestia asta, l-am sunat pe directorul de la Morrow House.

– Mayhew? Șeful Jonnei?

Radcliff dădu afirmativ din cap.

– Pistolul se află acum acolo. Mayhew zice că e expus, dar, firește, pe cartonașul de prezentare nu scrie că ar fi fost folosit vreodată.

– De ce îmi spui toate astea? întrebă Dwight.

Radcliff lăsă privirea în jos și ezită o clipă.

– Funcționara mea știe de la tatăl ei că umbla vorba cum că Eustace Shay era cam instabil chiar înainte de a se fi împușcat accidental sau nu. Unii spun că nici sora Jonnei nu e foarte zdravănă.

Dwight înțelese unde bătea Radcliff și clătină din cap.

– Vrei să spui că și Jonna are o problemă?

Prietenul său ridică din umeri.

– Un lucru e evident, și anume că nu se comportă normal.

Înainte ca Dwight să poată argumenta că nu observase niciodată la fosta lui soție semne de instabilitate mintală, sună telefonul lui Radcliff. Dwight auzi o voce care, practic, țipa în receptor.

– Mai încet! spuse Radcliff.

Ascultă cu atenție, apoi spuse:

– Stai acolo. Venim imediat.

Se ridică în grabă de la birou.

– Ai face bine să vii cu mine. Era Mayhew. Nenorocitul ăla de revolver, împreună cu alte două piese, a dispărut din vitrină.

Patru

Sâmbătă dimineață, când am plecat de-acasă ca să mă întâlnesc cu familia și să curățăm de gunoaie drumul, gerul de-afară îmi pișca fața, dar soarele începea deja să mai încălzească aerul. Mi-a luat ceva vreme să găsesc o pereche de mănuși de lucru mai vechi, dar am reușit să ajung acasă la Minnie și Seth înainte să se fi terminat toate pateurile cu cârnăciori.

Bucătăria lor era plină de frați și cumnate care locuiesc aici, la fermă, precum și de copiii lor care încă mai stau cu ei. Tata stătea la masă, radios. Îi place să vadă toată familia adunată la un loc, pentru vreo acțiune comună.

– Noi, cei din familia Knott, avem grijă de drumul ăsta de peste o sută de ani, spuse el, refuzând pateul cu care încerca să-l îmbie Doris. Bunicul meu a fost căpitan de drum încă înainte de 1900.

– Are toată lumea suficienți saci? întrebă Minnie, strângând ultimele rămășițe ale micului dejun. Cu cât începem mai repede, cu atât terminăm mai repede.

Cineva aruncase o canapea veche în râpa de lângă pârâu, așa că A.K. și Reese, doi dintre nepoții mei mai mari, s-au oferit să înceapă cu asta. Am plecat cu camioneta lui Reese, până în locul în care începea drumul nostru, la Possum Creek. Pe o tăbliță verde cu alb era scris că acest drum a fost adoptat de familia Kezzie Knott.

Cât timp nepoții mei s-au luptat să aducă canapeaua sus pe mal și să o pună în camionetă, eu am adunat doze goale și sticle sparte de bere și vin de pe pietrele de sub pod. Am umplut doi saci cu gunoaie numai din pârâu și le-am urcat în camionetă, lângă canapea.

Am găsit toate felurile de gunoaie posibile, de la pampersi folosiți, trei capace de roți și până la un accesoriu cromat, desprins, după părerea lui Reese, de pe motocicleta unui prieten.

– Bine că n-am mai găsit un câine mort în cutie, ca vara trecută, spuse A.K. Mai ții minte?

Eram îngrozită de cantitatea de gunoi ce fusese aruncată. Fiindcă ieșiserăm atâția la treabă, am terminat cu mult înainte de prânz, așa că ne-am adunat să mâncăm la un grill bar, la invitația tatei.

– N-ar trebui să așteptăm atât de mult, ca să facem lucrul ăsta, spuse Doris. Începuse să-mi fie rușine când vedeam numele nostru pe tăbliță.

În timp ce ne întorceam la casa lui Seth, ca să-mi iau mașina, pe lângă noi trecu în viteză o Toyota Acura argintie. Când intră în curba din fața noastră, văzurăm cum zboară pe fereastră, în șanțul drumului, o pungă.

– Ce naiba fac ăștia? strigă Reese.

Furios, apăsă pe accelerație, semnalizând cu farurile și claxonă cu putere.

– Notați numărul de înmatriculare, țipă, dictându-ni-l.

– N-am nici un pix, spuse A.K., înjurându-l și el, la rândul lui, pe șofer.

Și eu eram furioasă. N-aveam în buzunar decât un ruj, așa că îl folosii, scriind numărul pe mână, pentru cazul în care mașina ne-ar fi scăpat.

N-a fost însă nevoie de așa ceva. Uimiți de semnalele cu farurile și de claxon, cei din Toyota opriră în fața aleii din dreptul casei lui Doris.

Reese sări din camionetă, înainte chiar de a se fi oprit, iar eu îl rugai pe A.K. să deschidă geamul de pe partea lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă șoferul cu aspect adolescentin.

– Îți spun imediat ce s-a întâmplat, japiță! țipă Reese, în timp ce se apropia de Toyota. De ce-ai aruncat pe fereastră căc..., mizeria ta de gunoi, porc de om ce ești?

Îi admirai reținerea. Deși spumega de furie, își dădu seama că șoferul nu era un bărbat, ci o fată cu părul tuns scurt.

– Poftim?

Fata privi pe lângă Reese și îl recunoscu pe celălalt nepot al meu.

– A.K.?

– Îmi pare rău, Angie, îi spuse acesta din urmă, dar tocmai ne-am petrecut dimineața curățind drumul și primul lucru pe care l-am văzut după asta ai fost tu aruncând gunoi din mașină.

Fata avu bunul-simț să pară jenată. Își ceru scuze și se oferi să se întoarcă și să recupereze punga de fast-food Bojangles.

Înmuiat, dar supărat în continuare, Reese trase camioneta în față, ca să-i permită să întoarcă, după care rămase pe loc, cu motorul mergând, până ce o văzu că a ridicat punga.

Și A.K. o urmări în oglinda retrovizoare.

– E-n regulă, a luat-o, așa că hai să plecăm, spuse.

– Pun pariu că o să se gândească de două ori, înainte să mai arunce gunoaie pe geam, spuse Reese.

Când Dwight și Paul Radcliff, însoțiți de doi din oamenii lui Radcliff, sosiră la Morrow House, directorul, îmbrăcat doar în cămașă în ciuda frigului de-afară, măsura cu pasul platoul pavat cu piatră din fața clădirii.

– Slavă Domnului că ați venit! spuse Frederick Mayhew.

Dinții îi clănțăneau, dar era greu de spus dacă din cauza agitației sau a gerului.

– Nu ne-am mai confruntat cu nici un furt până acum.

Deschise ușa de la intrare atât de viguros, încât o izbi de opritorul din fier forjat.

– Pistoalele le ținem în bibliotecă, le spuse Mayhew, conducându-i prin holul spațios de la intrare și salonul din față, până într-o încăpere mică, tapetată cu rafturi pline cu cărți.

– Acolo!

Pe o masă dreptunghiulară din stejar aflată în mijlocul încăperii era așezată o casetă cu capacul din sticlă, acum goală.

Contururile imprimate pe catifeaua roșie a casetei marcau locurile în care se aflaseră un pistol de buzunar, un pistol de duel și un revolver cu țeavă lungă, fiecare etichetat cu grijă. Caseta era închisă, dar nu încuiată, iar pe încuietoare nu erau urme de zgârieturi.

– Când ați văzut ultima oară revolverul?

Mayhew își împinse ochelarii în sus pe nas și se încruntă.

– Nu pot să vă spun cu certitudine. Cu siguranță în săptămâna Crăciunului, fiindcă am fost vizitați de un grup de cercetași, și băieții sunt întotdeauna interesați de armele de foc.

– Caseta e de obicei încuiată?

– A, categoric. Cele trei pistoale valorează în total aproape o jumătate de milion de dolari.

– O jumătate de milion! exclamă Radcliff. Și le țineați așa?

Mayhew ridică din umeri neputincios.

– E o condiție pusă de donatori, care vor, în mod firesc, să-și vadă numele scrise pe cartonașe. Apoi, ele sunt foarte bine documentate, iar compania de asigurări a imprimat pe ele, cu laser, codul nostru ID. Nimeni nu poate să le vândă.

– Cine are cheia de la casetă?

– Sunt numai două chei, atârnate pe un tablou, într-un dulap încuiat. Fiindcă o să mă întrebați, trebuie să vă spun că ambele chei sunt la locul lor.

– Cine are acces la acel dulap? întrebă Radcliff răbdător.

– Păi, eu și, desigur, Jonna. Și mai e și o cheie de rezervă, pe care o păstrăm într-o vază de pe polița șemineului din biroul nostru.

– Cine știa de cheia de rezervă?

– O, numai Jonna și cu mine.

– Dar femeia de serviciu?

– *Omul* de serviciu, ne corectă el. Se prea poate ca Dix Lunsford să fi observat cheia, când șterge praful, dar mă îndoiesc că știe de unde e. În plus, nu e niciodată singur în birou. Nu că n-am avea încredere în el. N-ar fi în stare să ia nici măcar un ac, dacă nu-i aparține.

– Are cumva cheile de la casă?

– Firește că nu! Nu sunt decât cinci chei. Una pentru Jonna, una pentru mine și una pentru fiecare dintre cele trei persoane din consiliul nostru de administrație.

Un curent de aer rece anunță deschiderea ușii de la intrare.

– L-am chemat pe președintele consiliului. S-ar putea să fie el, spuse Mayhew, uitându-se pe deasupra ochelarilor în direcția ușii.

Un polițist postat la ușă strigă:

– A venit Futrell, șefu'.

Un polițist tinerel, îmbrăcat în haine civile, intră în bibliotecă, aducând cu el o trusă cu instrumentele de bază pentru o investigație. În cazurile mai complicate erau nevoiți să solicite laboratorul criminalistic al diviziei, administrat de la centru de poliția statală.

Radcliff îi explică ce se întâmplase, iar Futrell aruncă o privire de expert asupra casetei.

– Se pare că a fost curățată de amprente.

Câteva minute mai târziu, periuța și praful folosite au confirmat constatarea pe care o făcuse cu ochiul liber.

– Probabil că le-a luat Jonna, spuse Mayhew. Pistoalele au dispărut, ea a dispărut și, în plus, avea acces la chei. Dar de ce? Doar dacă..., o, Doamne. S-a pur-

tat ciudat în ultima vreme. Doar nu credeți că a luat revolverul de colecție din același motiv ca și tatăl ei?

– Al cui tată? întrebă o voce nouă.

– Ah, Nathan! Betty! Mă bucur nespus că sunteți aici.

Mayhew îi prezentă în grabă pe Nathan Benton și Betty Coates Ramos, președintele și trezorierul consiliului de administrație al Morrow House.

– Familiile Benton și Coates s-au numărat printre primele familii din Shaysville, le spuse oamenilor legii.

Le povesti pe scurt ultimilor sosiți cele întâmplate.

Doamna Ramos era o blondă înaltă și atrăgătoare, care părea să se apropie de șaizeci de ani. Purta pantaloni și ghete de culoare neagră, iar pe sub canadiana albă avea un pulover de cașmir și perle. Când își scoase mănușile și dădu mâna, mai întâi cu Radcliff, pe care părea că-l cunoaște, apoi cu Dwight, pe degete îi sclipiră inele cu diamante.

– Maiorul Bryant? Sunteți fostul...

Ezită, căutând un cuvânt potrivit.

– Fostul soț al Jonnei? întrebă Dwight sec. Da, doamnă.

– E adevărat că a luat pistoalele? întrebă Benton, care părea să aibă vreo șaizeci și cinci de ani.

Era ceva atât de familiar la omul acela, încât lui Dwight aproape că-i veni să-l salute milităreste.

Avea în jur de 1,75 m înălțime, dar se purta cu autoritatea unei persoane mai înalte. Suplu, cu ochi albaștri pătrunzători, părul grizonant și o mustață gri îngrijită, părea desprins dintr-un din film de război vechi – întruchiparea colonelului britanic impasibil, care, prin comportamentul său imperturbabil, își împinge oamenii la fapte de vitejie.

– Abia am sosit și noi, spuse Radcliff. E prea devreme să știm cine e autorul. După toate aparențele, puteau fi luate oricând în cursul ultimei luni.

– E absurd, spuse Benton pe un ton tranșant. Îmi amintesc foarte clar că am văzut toate cele trei pistoale în casetă nu mai departe decât săptămâna trecută.

– O clipă, spuse Dwight, îndreptându-și spatele, după ce citi eticheta. Praf de pușcă negru? Revolverul de colecție folosea și cartușe cu praf de pușcă negru?

– Păi...

Mayhew își îndreptă privirea spre Benton, care, potrivit etichetelor, donase Coltul și pistolul de buzunar.

– Nu. Este din perioada ulterioară Războiului Civil, spuse Benton. Cred că folosea cartușe de calibrul 36, deși n-a fost făcut pentru a fi folosit.

– Și totuși, a fost, spuse Radcliff încruntat. Cel puțin de două ori.

– De două ori? întrebă uimită doamna Ramos.

– Străbunicul Jonnei s-a sinucis cu arma asta, spuse Mayhew. Tatăl ei, la fel.

– Dar e îngrozitor!

Betty Ramos se întristă.

– Cum suportă Jonna să le vadă aici?

– În primul rând, era doar un bebeluș când s-a întâmplat, spuse Mayhew. În al doilea rând, mă întreb dacă a știut.

Întrebarea îi era adresată lui Dwight, care spuse:

– N-am auzit niciodată de prima întâmplare, doar că tatăl ei s-a împușcat accidental. Nu mi-a descris niciodată arma.

Benton ridică sprâncenele sceptic.

– În mod sigur știe. Când m-am hotărât să donez deringerul, cineva din Societatea de Istorie mi-a spus povestea revolverului.

– Eu sigur n-am știut, spuse doamna Ramos. E-adevărat, nu fac parte din consiliu decât de la Ziua Recunoștinței.

– Armele nu erau încărcate, nu-i așa? întrebă Dwight. Și nu există gloanțe pentru ele?

– Din câte știu, nu, spuse Mayhew.

Pagerul lui Radcliff bâzâi, iar el se scuză și ieși în hol.

– Când ați vorbit ultima oară cu Jonna? o întrebă Dwight pe doamna Ramos.

– Joi dimineață, pe la nouă și jumătate. Stabiliserăm să vin aici, ca să lucrăm la inventar, dar a trebuit să plec din oraș să rezolv o urgență și am trecut pe aici ca să-i spun că o să vin vineri, adică ieri, ca s-o ajut să se pregătească pentru duminică... adică mâine.

– Oh, Dumnezeule! gemu Mayhew. SIGS!

– Ce se întâmplă mâine? întrebă Dwight.

– Se întrunește Societatea de Istorie și Genealogie din Shaysville. Are loc recepția de gală pentru instalarea conducerii. Jonna urma să fie numită președinte. Avem chiar un oaspete de la Smithsonian Institute.

– Va trebui să o amânăm, spuse Benton ferm.

Mayhew era șocat.

– Dar nu putem face asta. Trebuie să...

Se întrerupse la întoarcerea lui Paul Radcliff, care spuse cu o voce hotărâtă.

– Mă tem că, deocamdată, trebuie să sigilăm această încăpere. Aveți o cheie de la cameră?

– Nu sunt sigur, domnule.

– E o cheie în dulapul cu chei, spuse doamna Ramos. S-o aduc?

– Uite, spuse Mayhew, căutând pe inelul lui cu chei. Îți trebuie cheia de la dulap.

– Nu-i nevoie, spuse femeia. O s-o iau pe cea din vază.

Mayhew o privi consternat, iar Dwight îi aruncă o privire amuzată prietenului său. Se alesese praful de convingerea directorului că nu știa nimeni unde se află cheia de rezervă.

Radcliff însă nu păru amuzat. Ordonă unuia dintre polițiștii în uniformă să încuie camera și să-i dea ambele chei.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Dwight, când ieșiră din casă, în curtea unde sufla un vânt ce părea să vină direct de la Polul Nord.

– Au găsit mașina Jonnei, îi răspunse Radcliff scurt, grăbindu-se spre mașina lui de patrulare.

– E bine? Ce e cu Cal?

– Îmi pare rău, prietene. Pe el nu l-am găsit, doar pe ea.

Radcliff se urcă în mașină, urmat de Dwight.

– Ei bine, ce spune? Ce a făcut cu el?

– Îmi pare rău, Dwight, spuse Radcliff din nou. Jonna e moartă.

Honda albastră a Jonnei era parcată într-un cimitir de mașini aglomerat de la marginea orașului. Fusese găsită de doi adolescenți, frați, care căutau o portieră ce s-ar fi potrivit la Mustangul lor, cu care derapaseră în timpul ninsorii de miercuri seară și intraseră într-un parapet de beton înalt până la brâu.

– Am văzut o formă ciudată pe scaunul din față al Toyotei Accord, dar nu ne-am dat seama despre ce e vorba, spuse unul dintre frați. Așa că am folosit un tirbușon ca să râcâim o parte din gheța de pe portiera șoferului și, Dumnezeule, aproape că am murit și noi.

Proprietarul cimitirului susținea că habar n-avea cum ajunsese Toyota în inventarul său. Și, fără îndoială, nu știa nimic despre femeia moartă căzută peste volan, cu mâna stângă atârnată, ori despre revolverul vechi, placat cu argint, de pe podeaua mașinii, care părea să fi alunecat din mâna ei lipsită de viață, după ce și-l pusese la tâmplă și apăsase pe trăgaci.

Dwight aruncă o privire și ce văzu îl lovi în moalele capului.

– E îmbrăcată cu o jachetă roșie, spuse.

Paul Radcliff dădu din cap încruntat și deschise stația.

– Jack? Lansează Codul AMBER pentru Cal Bryant. Pe biroul meu, găsești detaliile și o descriere a femeii care l-a luat.

Apoi, oricât de mult îi displăcea faptul că trebuia să încredințeze cazul poliției statului Virginia, adăugă:

– Și când ai terminat cu asta, sună-l pe căpitanul Petrie și spune-i că îi solicit în mod oficial sprijinul pentru a investiga locul crimei.

Dwight îi aruncă o privire de protest, dar Radcliff clătină din cap:

– Sunt obligat să procedez astfel, prietene. Ei au resurse pe care noi nu le avem.

Până la sosirea laboratorului criminalistic mobil, Futrell fotografie mașina din toate unghiurile, constatând lucruri pe care Dwight le știa deja. Mașina nu se mișcase din locul acela, iar portierele nu fuseseră deschise, după ce lapovița din noaptea precedentă le „sudase" Era improbabil ca Jonna să fi fost femeia cu canadiană bleumarin care îl luase pe Cal cu o zi înainte, după cum nu putea să fi fost ea cea care intrase în casă în noaptea ce trecuse.

Își simțea creierul strâns într-un corset de gheață. Cum avea să reacționeze Cal la moartea ei? Oare femeia cu care plecase era ucigașa Jonnei? Dacă nu, care era legătura?

Se aplecă din nou, ca să se uite pe gaura pe care o făcuseră cei doi tineri. Jumătate din gheața de pe geam se desprinse într-o singură bucată, așa că acum putea să vadă clar interiorul mașinii.

Primele lui gânduri se îndreptară spre femeia care zăcea acolo, țeapănă și înghețată, femeia care îi fusese soție, care îl adusese pe lume pe fiul lor, care întorsese spatele căsniciei lor. Ținuse prea mult la aparențe, dar nu era o femeie rea, iar Dwight regreta profund că Jonna sfârșise astfel.

Apoi, meseria își spuse cuvântul. Când citi biletul stropit cu sânge din poala Jonnei, temerile și regretele sale se transformară în furie.

– Ai văzut biletul? îl întrebă Radcliff în ureche.

– Mda.

Literele ascuțite erau ezitante, dar era scrisul Jonnei.

– „El nu vrea să divorțeze, iar eu nu mai vreau să trăiesc."

– Ticălosul a obligat-o să scrie cu mâna ei un bilet fals de sinucidere, spuse Dwight, în timp ce se îndrepta. Îți dai și tu seama că e un bilet fals, nu-i așa? S-a împușcat în tâmpla stângă, când ea era dreptace? Și nu avem nici o urmă de sânge nici pe mână, nici pe interiorul geamului?

Radcliff era de aceeași părere cu el.

– Asasinul a amenințat-o cu arma, cât timp a scris biletul, apoi a împușcat-o, i-a pus revolverul în mână, a ridicat geamul și a plecat.

– Asasinul sau *asasina*, spuse Dwight.

– Sau asasina, fu de acord Radcliff. Sunt nevoit să-i aștept pe cei de la poliția statală, dar nu văd de ce nu te-ai duce să stai din nou de vorbă cu vecinul Jonnei, poate obții o descriere mai detaliată a femeii.

Leonard Carlton fu îngrozit, când află că Jonna era moartă și indignat de faptul că Dwight avea impresia că-l indusese în eroare, când îi spusese că ea fusese cea care îl luase pe Cal cu o zi înainte.

– V-am spus. Avea ochelarii ăia mari de soare și gluga ridicată, așa că nu mi-a trecut prin minte că ar fi putut să fie altcineva. Aceeași statură, aceeași înfățișare.

Arătă spre ușa de serviciu a casei Jonnei, care se vedea foarte clar prin fereastră.

– A ieșit pe ușa aia, în spatele băiatului, care a plecat cu ea așa cum i-am văzut făcând de sute de ori până acum.

– Presupun că nu s-a întâmplat să aruncați o privire într-acolo noaptea trecută?

– Nu-mi bag nasul în treburile altora, spuse Carlton, negând cu vehemență.

Curiozitatea însă îl împinse să întrebe:

– A fost un hoț? Am crezut că rămâneți acolo peste noapte.

– Am rămas. Cineva s-a strecurat în casă, în timp ce dormeam.

– Și mai spuneți că sunteți polițist!

– Nu prea e o notă bună, nu-i așa? spuse Dwight obosit.

Carlton clătină din cap și, spre surprinderea lui Dwight, scoase un carnețel din buzunar.

– Poate că e timpul să încep să iau notițe.

Se uită la Dwight, așteptând.

– Lăsați-mi numărul de mobil. Dacă îl văd pe băiat sau pe femeia aceea, vă sun.

După ce-i mulțumi omului, Dwight se întoarse la casa Jonnei, descuie ușa și dădu o raită prin casă, ca să vadă dacă intrusul din ajun nu revenise. Ledul de la robot pâlpâia, așa că apăsă tasta Play, ca să asculte noile mesaje.

Întâi, se auzi vocea doamnei Shay: „Jonna, scumpo, unde ești? De ce nu m-ai sunat? Sper că nu mai ești supărată pe mine. Am nevoie de câteva articole de băcănie. Sună-mă, auzi?"

Acest mesaj era urmat de o voce necunoscută de femeie: „Bună, Jonna. Sunt Lou. Ai uitat că Jason și Cal aveau meci în dimineața asta? Sună-mă."

În debara, Bandit scâncea, să-i dea drumul. Dwight se așeză în genunchi și îl mângâie pe cățel, care părea să aibă nevoie de atenție; apoi îi dădu drumul în

curte, să alerge puțin. În timp ce-l aștepta pe Bandit să se întoarcă, Dwight începu să se gândească la alte ipoteze. Teoretic, era posibil ca femeia în canadiană bleumarin să fi fost Jonna, ca ea să-l fi dus pe Cal undeva în după-amiaza zilei precedente, să se fi schimbat în jacheta roșie, apoi să se fi dus cu mașina, ca să-și întâlnească ucigașul.

Dar unde să-l fi dus pe Cal?

Un singur loc părea logic. Îl sună pe Paul Radcliff.

– Mă duc din nou până la mama Jonnei, să văd dacă nu e Cal acolo. Ai ceva împotrivă dacă îi spun eu de Jonna?

– Eu, nu, veni răspunsul prudent al prietenului său, dar tipii de la poliția statală s-ar putea să aibă. Vor să stea de vorbă cu tine.

– *Cu mine*? Ce dracu', Paul, habar n-am care era viața ei sau cine... Ah, spuse în cele din urmă, gândind ca un polițist și nu ca un tată. Mda. Fostul soț, fără alibi pentru noaptea trecută. Ai dreptate.

– Ascultă.

Vocea lui Paul mai coborî un nivel

– Fă ce crezi în legătură cu doamna Shay, dar le-am promis că vii la secție, ca să vorbești cu ei, la ora unu.

– O să vin, spuse Dwight.

Când era în drum spre casa fostei sale soacre, începu să cearnă un amestec fin de ploaie și zăpadă. Dintr-odată, i se păru atât de logic ca Jonna să-l fi dus pe Cal la mama ei, încât aproape că se aștepta ca fiul său să răspundă la sonerie și să-i deschidă ușa.

În locul lui Cal, apăru doamna Shay.

– O, Dwight! Ce bine îmi pare să te văd. Ai găsit-o pe Jonna? Nu răspunde deloc la telefon.

– Cal e aici? întrebă Dwight.

– Nu. Ți-am spus, n-am mai vorbit cu ei de joi dimineață și încep să fiu destul de îngrijorată. Ai mâncat de prânz? Am făcut o oală de supă. Hai în bucătărie. Mi-e jenă să recunosc că, atunci când e vorba doar de mine, nu mă mai obosesc să car totul în sufragerie.

Dwight știa că, în cazul doamnei Shay, „jena" nu era o simplă figură de stil. În copilăria ei, în bucătărie mâncau numai servitoarea internă și omul de serviciu. Scoase un al doilea șervet de pânză, un bol de porțelan fin și o lingură de argint, apoi se agită să încălzească supa, sporovăind despre sănătatea ei, vreme și despre unde, Dumnezeule, putea să fie Jonna. În tot acest timp, Dwight examină bucătă-

ria, încercând să găsească semne ale trecerii lui Cal. Pe un blat din apropiere, într-un vas cu portocale și mere, trona o minge de baseball din cauciuc. Nici urmă însă de jachetă sau mănuși și, fapt grăitor, masa nu era așezată și pentru el.

Doamna Shay umplu bolul cu supă și se așeză pe scaunul din fața lui. Știind că nu avea să mai scoată vreo informație de la ea din momentul în care îi spunea că Jonna era moartă, îi zise:

– Când ați vorbit cu Jonna joi, v-a spus cumva ce planuri avea pentru ziua respectivă?

– Urma să se ducă la Morrow House, să lucreze la inventar. Nu s-a mai făcut un inventar de douăzeci de ani, iar în acest timp au fost donate foarte multe lucruri. Știi că a fost casa bunicilor mei. Am petrecut multe nopți acolo, înainte să o ia Societatea de Istorie și Genealogie. Știai că Jonna e noul președinte al societății? Abia aștepta ziua de mâine. Nu te-ai atins de supă, Dwight. Nu-ți place?

Dwight se uită la bol. Înainte de a se așeza la masă nu îi era foame, dar acum aroma de legume și șuncă afumată îi deschisese pofta.

Încântată de faptul că Dwight mânca cu poftă, doamna Shay începu să trăncănească, povestind cum lua fetele cu ea și se ducea la societate, ca să-i ajute să documenteze mobilierul original.

– Le plăcea să alerge prin casă și să audă ecoul vocilor lor firave în încăperile acelea mari și goale.

Rupse un biscuit sărat deasupra bolului cu supă, apoi băgă lingura în bol. Dwight încercă să afle de la ea ceva despre prietenele Jonnei și dacă exista cineva la care să-l fi lăsat pe Cal.

– Nu, dragul meu. Dacă a plecat pentru câteva zile, cu siguranță l-a luat pe Cal cu ea. Altfel, ar fi aici, cu mine. Nu că ar pleca prea des fără el.

– Se vede cu cineva?

– Nu se cade să-ntrebi, Dwight, nu crezi?

– Cal e și fiul meu, doamna Shay, îi reaminti el. Și trebuie să-l găsesc.

– Fii sigur că o să-i spun Jonnei să te sune, de îndată ce apar.

Îndepărtă scaunul de masă și se ridică în picioare.

– Pot să-ți ofer un desert sau ceva de băut?

Dwight știa că ăsta era semnalul ei, când dorea să se retragă, lucru ce-i convenea de minune. Își privi ceasul. Douăsprezece și douăzeci. Mai erau mai puțin de patruzeci și cinci de minute până când trebuia să se prezinte la biroul lui Paul. Trase adânc aer în piept.

– Îmi pare rău, spuse, dar mă tem că am o veste proastă.

Pe măsură ce-i spunea despre ce era vorba, ochii doamnei Shay deveniră

mari, apoi se umplură cu lacrimi. Se prăbuși la loc pe scaun și începu să clatine din cap.

– Nu, se văită. Nu, Jonna. O, vă rog!

– Vreți să chem pe cineva? întrebă Dwight. Pe cealaltă fiică a dumneavoastră?

Știind că Jonna o considera pe sora ei, Pamela, total neserioasă, Dwight nu era prea sigur că i-ar fi fost de prea mare folos doamnei Shay ori că ar fi putut să ajungă repede acolo de unde era – parcă Tennessee –, dar și ei trebuia să i se spună și, cu siguranță, ar fi venit.

– Nu Pam, spuse doamna Shay, încercând să-și înăbușe hohotele de plâns. Verișoara mea, Eleanor. Locuiește după colț.

Reuși să-i dea numărul de telefon. Verișoara fu șocată și spuse că o să vină imediat. Și, într-adevăr, în câteva minute, sosi o femeie îndesată, cu părul grizonant, care o cuprinse pe doamna Shay în brațe, legănând-o încoace și încolo. Doamna Shay își ridică fața răvășită spre Dwight.

– Cal, spuse ea. O, Doamne, unde e *el*?

– Vă sun de îndată ce-l găsim, promise Dwight.

Îi lăsă din nou numărul lui de telefon. Verișoara doamnei Shay promise, la rândul ei, să îl anunțe, dacă avea vești, apoi ridică oferta.

– Soțul meu este proprietarul postului de radio local. O să-i anunțăm pe toți cei care locuiesc în această vale să fie cu ochii în patru.

Cinci

Sâmbătă, 22 ianuarie, dimineața

În timp ce adjunctul de șerif Jack Jamison se îndrepta spre Cotton Grove, pentru a-i interoga pe câțiva dintre cei ce avuseseră conflicte cu J.D. Rouse, Mayleen Richards îi ceru lui Raeford McLamb să meargă cu ea, să stea din nou de vorbă cu Nita Rouse.

– S-ar putea să stea de vorbă mai degrabă cu tine decât doar cu mine, spuse ea.

McLamb își arcui sprâncenele.

– Fiindcă sunt negru?

– Mă îndoiesc că asta o să ne ajute, spuse ea zâmbind. M-am gândit mai degrabă fiindcă ești bărbat, iar fratele ei mi s-a părut destul de macho, când am vorbit cu el joi seară.

– Cu alte cuvinte, mă lași doar pe mine să vorbesc?

– La naiba, te las și să conduci mașina, îi spuse Mayleen.

O plăcuță îngrijită de pe marginea drumului anunța cu modestie că acolo se afla firma de Design Peisagist și Întreținere Gazon Diaz y Garcia. Când Richards fusese prima oară acolo, era cam întuneric și nu remarcase afacerea familiei Garcia. Acum, în lumina dimineții, complexul pe care îl creaseră era de-a dreptul impresionant. O alee lată separa două locuințe mobile duble. Ambele locuințe aveau în spate un gard viu plăcut, din ilice și vegetație perenă, presărat cu chiparoși aurii, care le ascundea complet privirii. Arbuștii continuau de jur împrejurul proprietății, astfel încât gardul de sârmă de înălțimea unui om era invizibil. În curte se aflau magazii cu echipamente pentru camionete, două platforme joase,

un tractor de mărime mijlocie și mai multe mașini de tuns iarba. Lângă zidul din spate erau înșirate piese de echipament mai complicate.

– Frumos, spuse McLamb, în vreme ce parca mașina în dreptul rulotei de pe partea stângă.

Înainte să deschidă larg portierele mașinii, din casă apărură doi bărbați. Amândoi purtau scurte groase cadrilate de lână și pălării negre de cowboy, din piele. Richards îl recunoscu pe bărbatul mai scund, pe care îl întâlnise în cursul vizitei anterioare.

– Señor Garcia, spuse Mayleen, întinzându-i mâna.

Într-o spaniolă cu poticneli, îi reaminti numele ei și că fusese acolo joi seară.

Bărbatul dădu afirmativ din cap, apoi Richards îl prezentă pe McLamb, după care se dădu un pas înapoi, în semn de respect.

La rândul lui, Garcia arătă spre bărbatul mai înalt de lângă el și spuse:

– *Miguel, mi cuñado.*

Fără a avea habar ce înseamnă *cuñado*, Richards și McLamb zâmbiră politicos.

Diaz le oferi un zâmbet larg.

– Sunt cumnatul lui, explică el într-o engleză cu ușor accent. Nevasta lui e sora mea. Ați venit să ne spuneți cine l-a ucis pe celălalt *cuñado*?

– Am vrea să putem, spuse McLamb. Speram să putem vorbi din nou cu doamna Rouse și avem unele întrebări și pentru domnul Garcia. V-aș fi foarte recunoscător dacă ne-ați putea ajuta, traducând.

– Desigur.

Se întoarse și vorbi repede cu Garcia, care ezită, apoi se duse înăuntru, probabil pentru a-și aduce sora.

– Cât de bine îl cunoșteați pe J.D. Rouse? îl întrebă McLamb pe Diaz.

– Atât de bine cât ne-a permis, ceea ce înseamnă că nu prea bine. Ați văzut unde locuiau?

Întrebarea îi era adresată lui Richards, care clătină din cap.

– Locuiau în câmp. Nu tu flori sau arbuști, doar un copac urât. Când s-a căsătorit cu sora cumnatului meu, am vrut să le aranjăm grădina, ca dar de nuntă. Nu ne-a lăsat.

– De ce? întrebă McLamb.

Diaz ridică din umeri.

– Asta ar trebui să întrebați pe altcineva.

Ușa rulotei duble se deschise și Gerardo Garcia își escortă sora afară.

Juanita Rouse era îmbrăcată în negru. Avea ochii triști, iar pe obrazul stâng, o

vânătaie roșiatică. Da, recunoscu ea, vizibil stânjenită, J.D. începuse să se poarte violent cu ea.

Nu era însă un om rău. Numai când bea prea multă bere ori când lucrurile mergeau prost la serviciu. În timp ce traducea, tonul lui Diaz era neutru.

– Vrea să știți că era un tată bun.

La auzul acestor vorbe, Garcia mormăi și scuipă pe jos, dezgustat, dovadă a faptului că înțelegea mai multă engleză decât credeau ei.

Spuse ceva disprețuitor în spaniolă, iar Diaz le traduse:

– Un tată bun n-o lovește pe mama copiilor lui.

– Ce ne puteți spune despre încăierarea lui cu Rouse? întrebă McLamb.

Răspunsul veni prin Diaz:

– Un bărbat face ceea ce trebuie pentru onoarea familiei sale.

– Inclusiv să-l ucidă pe cel despre care crede că i-a dezonorat familia?

– Da. Dar nu în felul ăsta. Spune că individul care l-a împușcat a fost un laș, nu un om de onoare.

– Trebuie să știm unde a fost joi seară.

– A fost cu mine, răspunse Diaz direct. Avem un contract cu Orchard Range. Știți unde vine asta?

McLamb dădu afirmativ din cap.

– Facem plantări în jurul indicatorului de la intrare și pe marginea drumului de acces. Puteți vorbi cu oamenii noștri. Vă vor spune același lucru.

– Sunt convins, spuse McLamb. Mai există cineva care poate să confirme acest lucru, în afară de angajații dumneavoastră?

– Ar putea s-o facă albul care ne-a angajat. Pe la ora cinci, a venit să ne spună să plantăm mai multe ilice.

McLamb își notă numele și numărul de telefon al dezvoltatorului imobiliar, apoi se întoarse spre Nita Rouse.

– Cunoașteți pe cineva care să fi dorit moartea soțului dumneavoastră?

– Nu, spuse ea, dar fiindcă McLamb o privea insistent, coborî privirea.

Vorbi prin Diaz, ca și când îi venea prea greu să spună asta în engleză.

– E vorba de o femeie, le spuse acesta. O cheamă Darla. Și ea e măritată. Soțul ei a fost în război, dar acum e acasă. Poate că el a aflat?

Cum îl chema?

Nita Rouse negă că ar fi știut.

În timp ce McLamb ieșea cu mașina poliției din complex înapoi pe șosea, Richards îl sună pe Jamison și îi ceru să se intereseze de o anume Darla, al cărei nume de familie nu-l știa.

– Dacă tot suntem pe drumul ăsta, să ne oprim la casa doamnei Harper, să vedem dacă nu și-a mai amintit ceva.

În vreme ce se apropiau de Rideout Road, Richards recunoscu pe o tăbliță indicatoare numele străzii pe care se afla Orchard Range și îi spuse repede lui McLamb să o ia pe-acolo. Complexul consta din case mari, pătrățoase, aproape terminate. La o simplă traversare, aveai impresia că singurele lucruri care mai lipseau erau instalarea diverselor echipamente și o amenajare minimă a spațiului verde.

Când cei doi detectivi ajunseră înapoi la intrare, sosise și Miguel Diaz. Stătea de vorbă cu un bărbat alb mai în vârstă, pe a cărui camionetă era sigla consorțiului care avea în proprietate complexul imobiliar.

După ce le fu prezentat, omul confirmă că, într-adevăr, stătuse de vorbă cu Garcia joi, deși nu credea să fi fost atât de târziu pe cât le spusese Diaz.

– Era probabil în jurul orei cinci, fiindcă soarele era încă sus, când am plecat, spuse el. Țin minte lucrul ăsta, fiindcă îmi bătea în ochi și era prea jos ca să-mi fie de folos parasolarul.

Richards simți privirea provocatoare a lui Diaz. Derutată, o evită și arătă spre pădurea ce se întindea la capătul îndepărtat al complexului.

– Ce se află dincolo de copacii ăia?

– Cei de-acolo? întrebă omul. Rideout Road.

Doamna Harper tocmai își îmbăiase cățelușul corgi, când cei doi detectivi sunară la ușă. Îi întâmpină ținând în brațe cățelușul înfășurat într-un prosop, și îi invită înăuntru, în timp ce termină de șters patrupedul.

Luară loc în living. Doamna Harper ținea cățelușul în poală, ca să i se usuce lăbuțele.

– Sunteți pe cale să descoperiți cine a făcut fapta asta îngrozitoare? întrebă ea, aplecându-și capul spre urechile cățelușului.

– Avem câteva piste, spuse Richards, dar sperăm să vă fi amintit ceva care să ne fie de ajutor. De exemplu, a trecut vreun vehicul în sens invers, înainte să fie împușcat Rouse?

Doamna Harper clătină din cap.

– N-am observat. Îmi pare rău. Când sunt acolo, mă concentrez pe ceea ce am de făcut. Nu mă interesează decât următoarea sticlă, ori conservă, ori bucată de hârtie.

– Frumos din partea dumneavoastră că vă ocupați singură de drum, spuse McLamb.

Doamna Harper ridică din umeri, vrând parcă să alunge cuvintele de laudă.

– E vorba doar de vreun kilometru și jumătate și atât pot să fac și eu în memoria tatălui meu. El a fost cel care a început să păstreze drumul curat. Zicea că e un fel de a restitui ceva.

– Presupun că-i simțiți mult lipsa, spuse Richards.

– Luni se împlinesc trei ani de când a murit, spuse doamna Harper simplu.

– Revenind la seara de joi, spuse McLamb, ați observat cumva ora la care s-a tras?

Femeia clătină din cap.

– N-aveam un ceas cu mine.

– Dar soarele era încă sus, nu-i așa? insistă Richards.

– Oarecum. Vizibilitatea era bună, dar, când am ajuns acasă, era aproape întuneric.

În timp ce se întorceau în Dobbs, Raeford McLamb întrebă:

– La ce oră apune soarele în perioada asta?

Mayleen Richards intră pe Internet și, în mai puțin de un minut, fu în măsură să-i răspundă:

– În zona asta, soarele a apus joi la ora cinci și douăzeci și nouă de minute. Amurgul a durat până la cinci și cincizeci și șase.

– O persoană ar avea nevoie de zece, cel mult cincisprezece minute ca să meargă pe jos prin pădurea de la Orchard Range și să iasă în Rideout Road.

– Corect, încuviință Richards. Numai că Rouse nu se ținea milimetric de un program. Dacă ar fi fost Garcia, cum putea să știe sigur când avea să treacă Rouse pe acolo?

Încă mai dezbăteau diverse scenarii, când ajunseră înapoi la birou. Adjunctul Jamison veni imediat în urma lor.

– Prietena măritată a lui Rouse se numește Darla Overholt și e din Makely, raportă el. Sau măcar așa mi-au spus niște clienți ai barurilor.

Se așezară la birou și începură să treacă în revistă constatările, când un polițist în uniformă băgă capul pe ușă:

– Tocmai s-a primit o Alertă AMBER din Virginia. E vorba de un băiețel alb în vârstă de opt ani, pe nume Calvin Shay Bryant. Nu e băiatul maiorului Bryant?

Ajunsă acasă puțin înainte de ora unu, încercam să mă decid asupra lucrului care mă ispitea cel mai puțin: să împăturesc rufe spălate sau să încep să mă gândesc la un partaj echitabil într-un caz de divorț pe care trebuia să-l audiez în săptămâna ce urma. Am hotărât că rufele mai puteau să aștepte, când sună telefonul fix.

– Doamna Bryant? Doamna judecător Knott? întrebă cineva care nu știa sigur dacă mai foloseam numele meu de domnișoară.

– La telefon.

– Sunt adjunct de șerif Mayleen Richards, doamnă. Ne întrebam dacă ne puteți spune ce s-a întâmplat. Vreau să spun că ne-am gândit să nu-l sunăm pe domnul maior Bryant direct, dar tocmai ne-a apărut o Alertă AMBER pe computer, care nu ne spune decât că ieri după-amiază Cal a fost luat de o femeie albă necunoscută, care purta o canadiană bleumarin și ochelari de soare, și nu de mama lui, așa cum s-a crezut inițial.

– *Poftim?*

– Of, fir-ar să fie, gemu Richards, dându-și seama brusc că doamna Bryant habar n-avea despre ce e vorba. Îmi pare nespus de rău!

Înainte să-i pot răspunde, sună telefonul meu mobil, pe care îl înșfăcai în grabă. Pe ecran era afișat numărul lui Dwight. Îi promisei lui Richards că o voi suna și apăsai tasta VORBEȘTE.

– Ce se-ntâmplă acolo? îl întrebai. Parcă spuneai că Jonna l-a luat pe Cal.

– De unde știi ce s-a întâmplat?

– Lansezi o Alertă AMBER și nu-ți imaginezi că o să aflu? Sunt nevasta ta. De ce am aflat despre chestia asta de la altcineva?

– Ăsta e primul moment în care am putut realmente să te sun.

– Unde e Jonna? spusei. Ea cine crede că l-a luat pe Cal?

Urmă o pauză lungă.

– Jonna e moartă, spuse Dwight.

Ascultai într-o liniște mută povestea celor întâmplate de la convorbirea noastră din cursul dimineții.

Eram perplexă și aș fi vrut să aflu toate detaliile, dar acest lucru nu se întâmplă.

– Iartă-mă, Deb'rah, dar trebuie să fiu în biroul lui Paul în trei minute, altfel tipii de la poliția statală o să mă aresteze.

– Poftim?

– A fost o glumă proastă. Dar vor să stea de vorbă cu mine.

Suferința din vocea lui mă făcu să iau o hotărâre pe loc.

– Vin la tine, spusei. Ajung acolo înainte să se întunece.

Dwight începu să protesteze, dar n-aveam de gând să-l ascult.

– La bine și la rău, îi reamintii. În plus, ai nevoie de lenjerie și șosete curate. Vrei să-ți aduc ceva anume?

– Nu. Sun-o însă pe mama, bine? Trebuie să-i spunem și ei, înainte să afle de la alții, ca tine.

– O să-i spun. Ne vedem peste câteva ore.

Am sunat-o înapoi pe Mayleen Richards și i-am spus minimumul necesar. Apoi, am sunat-o pe mama lui Dwight, Miss Emily. În fine, l-am sunat pe Roger Longmire, șeful meu, și i-am explicat de ce aveam nevoie să-mi iau o săptămână de concediu pentru probleme personale.

După aceea, am împachetat suficiente haine curate ca să ne ajungă o săptămână și, în ultima clipă, am pus un costum de culoare închisă pentru Dwight și o rochie neagră pentru mine într-un sac de haine, deși era prea devreme să știm când, sau dacă, urma să aibă loc o înmormântare oficială.

La doar o oră după convorbirea mea cu Dwight, eram pe drum.

În pofida numeroaselor dăți în care stătuse în boxa martorilor, în vreme ce avocații apărării îl descoseau în fel și chip, Dwight nu era nerăbdător să se întâlnească cu poliția statală. Chiar dacă Paul considera întâlnirea o formalitate, băieții ăia veniseră să-l descopere pe ucigașul Jonnei, iar el, în calitate de fost soț, era suspect din oficiu. Își zise că nu trebuia decât să se poarte frumos.

Cu toate acestea, întâlnirea începu într-un mod plăcut. Când sosi la secția de poliție la ora unu, ceilalți erau instalați în biroul lui Paul și nu-și manifestară în nici un fel intenția de a muta întâlnirea în încăperea rezervată interogatoriilor, fapt pentru care presupuse că trebuia să le fie recunoscător.

Dwight zâmbi, când Paul îl prezentă agenților speciali Nick Lewes și Ed Clark, de la Biroul de Investigații Criminale al statului Virginia.

– Cred că ați auzit deja toate glumele posibile, spuse Dwight, gândindu-se la exploratorii Lewis și Clark.

– Glume? întrebă Lewes sec.

Partenerul său ridică din umeri.

– Era ceva lipsit de importanță, spuse Dwight.

Își scoase scurta și o atârnă de spătarul singurului scaun rămas neocupat.

Lewes era probabil de vârsta lui, respectiv în jur de patruzeci și cinci de ani, iar Clark părea să fie cu vreo doi ani mai tânăr. Amândoi aveau în jur de 1,80 m înălțime și erau bine clădiți, deși Lewes avea un început de chelie frontală și pungi sub ochi, care îl făceau să semene cu un copoi somnoros, în vreme ce fața ascuțită a lui Clark și ochii rotunzi și scânteietori îi aminteau lui Dwight de un poodle pe care îl avusese cândva.

– Ne pare rău pentru băiețelul tău, spuse Lewes.

– Am înțeles că s-a dus cu răpitoarea lui de bună voie, spuse Clark.

– Așa se pare, spuse Dwight. De asta am crezut că era Jonna.

Cum terminară de discutat lucruri mărunte, Clark puse un reportofon pe masă.

– Nu ai nimic împotrivă, dacă înregistrăm discuția, nu-i așa?

– Nu, spuse Dwight.

Clark înregistră ora, locul și numele celor prezenți.

– Când ați vorbit ultima oară cu doamna Bryant?

– Pe 29 decembrie, când l-am adus pe fiul nostru înapoi din Carolina de Nord.

– Cum ați caracteriza relația dumneavoastră cu victima?

Dwight ezită.

– Nu aș considera-o o relație. Era mama fiului meu, așa că ne comportam civilizat.

– De ce v-ați despărțit?

– Asta s-a întâmplat acum opt ani și nu are legătură cu cazul, spuse Dwight.

– O relație extraconjugală, poate?

– Nici unul dintre noi n-a avut așa ceva, iar eu nu m-am recăsătorit decât acum, de Crăciun, spuse Dwight.

– Ea a obținut custodia copilului, spuse Clark. V-a deranjat acest lucru?

Dwight clătină din cap.

– Cal era un bebeluș. Era logic să rămână cu mama lui.

– Mă refer la situația actuală, acum că e mai mare.

– Are doar opt ani. Încă are nevoie de mama lui.

Spunând aceste vorbe, realitatea îl izbi drept în moalele capului.

– Îmi pare rău, spuse, n-am putea lăsa asta pe mai târziu? Fiul meu...

– Toate secțiile de poliție pe o rază de cinci state îl au pe fiul dumneavoastră pe ecranele computerelor, spuse Clark blând, așa încât, dacă nu știți unde ar putea să fie, l-ați ajuta mai mult punându-ne în temă mai repede. Înțeleg că ați sosit

în oraș ieri-dimineață și soția dumneavoastră, pardon, fosta soție, era deja dispărută?

Dwight dădu afirmativ din cap.

– Cal mi-a spus că n-o mai văzuse de când îl dusese la școală joi dimineață.

Repetă tot ce-i spusese Cal, de la micul lor dejun cu bacon și plăcinte cu pecan, și până când se întorsese în casa goală și nu-i răspunsese la telefonul mobil.

– Și ați petrecut ziua de ieri căutând-o?

– Am încercat.

Le povesti despre vizitele pe care le făcuse la mama Jonnei și la Morrow House.

– Cineva din consiliul de administrație...

Se uită la Radcliff, care îi suflă numele:

– Betty Ramos.

– Da, doamna Ramos a spus că s-a întâlnit pe fugă cu Jonna, când s-a oprit la Morrow House joi dimineață.

– Iar când ne-am dus acolo a doua oară, spuse Radcliff, am fost preocupați mai mult de arme.

Le relatară despre cum descoperise Mayhew dispariția pistoalelor vechi, precum și povestea însângerată a revolverului de colecție cu care fusese omorâtă Jonna.

Lewes se uită la Radcliff.

– Cine știa despre asta?

– Nu știm cu certitudine. Mayhew credea că doamna Bryant s-ar fi putut să nu știe, dar Nathan Benton – președintele consiliului de administrație – susține că lui i-a spus cineva din Societatea de Istorie.

Lewes dădu să pună o altă întrebare, dar Clark schimbă subiectul.

– Ce părere aveți despre legătura fostei dumneavoastră soții?

– Ce legătură? întrebă Dwight.

– Cea la care se referă în biletul scris înainte de a se sinucide.

– Nu a existat nici o legătură și nu s-a sinucis. Povestea cu sinuciderea e falsă și ea a fost regizată de persoana care a ucis-o.

– Falsă? spuse Clark.

– Glumiți, nu-i așa? Ați remarcat înscenarea. Nu există urme de sânge, acolo unde te-ai aștepta să fie, iar Jonna nu s-ar fi sinucis niciodată fără să se asigure că are cineva grijă de Cal.

– Poate că s-a asigurat. Poate că de aceea a fost luat fiul dumneavoastră, spuse Clark.

Dwight simți cum i se încleștează fălcile.

– Uite ce e, spuse. De ce nu vă duceți să stați de vorbă cu oameni care știu care era viața ei în orașul ăsta? Dacă într-adevăr avea o relație cu un bărbat însurat, cineva trebuie să știe. Shaysville nu e un oraș atât de mare.

– Vrea să explorăm alte piste, îi spuse Lewes partenerului său.

– Ne facem un alt plan de acțiune, fu de acord Clark, cu un surâs afectat.

Dwight lovi cu palma în masă.

– Fiul meu e dispărut, mama lui e moartă și voi vă jucați cu mine?

– Ne pare rău, spuse Clark, dar, apropo, dumneavoastră ați vrut-o și, da, am auzit toate glumele.

– Bun, spuse Dwight. Mă bucur că v-am făcut să râdeți.

Se ridică în picioare furios și întinse mâna după scurtă.

Lewes întinse o mână și îl opri.

– O clipă, domnule maior. Comandantul Radcliff zice că stați în casa doamnei Bryant. O să vrem să aruncăm și noi o privire.

– Când? întrebă Dwight, încă furios.

– Acum e perfect.

– Locul a fost contaminat, de la dispariția Jonnei, spuse Dwight. Am dormit acolo noaptea trecută și a mai intrat cineva, care a luat puloverul lui Cal.

– Poftim?

Era evident un aspect pe care Radcliff nu li-l comunicase, așa că Dwight le făcu o scurtă recapitulare.

– Mai lipsește ceva, în afară de pulover?

– Poate ceva din dulăpiorul cu medicamente. Și, fiindcă veni vorba.

Scoase flaconul cu tablete antihistaminice ce îi fusese prescris Jonnei și se întoarse spre Radcliff.

– Unde pot să-l găsesc pe doctorul ăsta, Brookfield?

– Ce-ar fi să ne lăsați să ne ocupăm noi de asta? spuse Clark, întinzând mâna după flacon. Și ce-ar fi să rețineți că vă aflați la vreo trei sute și ceva de kilometri de jurisdicția dumneavoastră?

– Ei, nu cred că trebuie să devenim prea oficiali, spuse Nick Lewes, jucând rolul băiatului bun, în timp ce se ridică și el și-și puse scurta. Suntem cu toții o echipă acum. Mă duc eu cu el, să văd casa.

Dwight înțelese subtextul celor spuse de Lewes și, chiar dacă nu era decât o tactică de polițist menită a-l înmuia, îi fu recunoscător.

– Mulțumesc.

Celălalt agent ridică din umeri.

– Presupun că o să continuați să faceți săpături, indiferent ce v-am spune, dar trebuie să ne spuneți ce aflați, bine?

– Desigur.

După ce îl lăsă pe Nick Lewes să se uite prin hârtiile Jonnei în așteptarea laboratorului criminalistic, pentru ridicarea amprentelor, Dwight fu neplăcut surprins să nu găsească nici un loc de parcare în apropierea casei doamnei Shay. Își anunțase doar cu trei ore mai înainte fosta soacră în legătură cu moartea Jonnei, dar vestea părea să se fi răspândit foarte repede în cercul ei. În timp ce parca mașina la un cvartal distanță, alți prieteni și vecini se grăbeau spre casa ei, aducând cu ei mâncare și cuvinte de îmbărbătare.

În casă, în urma lui se așternea liniștea pe măsură ce oamenii își dădeau seama cine era, iar când ceru să o vadă pe doamna Shay, verișoara ei, Eleanor Prentice, fu cea care coborî și îl conduse până sus, în dormitor, unde fosta lui soacră zăcea plângând pe un șezlong de pluș albastru, înconjurată de trei sau patru prietene foarte apropiate.

– O, Dwight, gemu ea. L-au găsit pe Cal?

– Nu, doamnă. Mă întreb dacă am putea sta de vorbă între patru ochi?

Femeile în vârstă începură să părăsească, sporovăind, încăperea, dar doamna Shay o apucă de mână pe verișoara ei.

– Orice ai avea de spus, poți să spui de față cu Eleanor.

– N-am nimic împotrivă, spuse Dwight.

Era a doua oară în ziua aceea că o întâlnea pe această verișoară și era impresionat de atitudinea ei calmă.

– Firește că rămân, dacă vrei, spuse Eleanor.

Dwight le povesti cum cineva intrase în casa Jonnei în cursul nopții precedente. Doamna Shay însoți relatarea cu murmure și exclamații, iar Dwight fu din nou surprins să constate cât de puțin o cunoștea pe această femeie.

A încerca să obții informații de la ea era ca și când ai vrea să ții fum în palmă și, totuși, când spuse că intrusul luase puloverul lui Cal, doamna Shay îl privi cu o speranță bruscă în ochi.

– Dar asta-i bine, nu? Haine călduroase? Nu furi un pulover, dacă ai de gând să faci rău...

Vocea i se frânse și nu mai putu continua.

– A mai luat ceva și din dulăpiorul cu medicamente. Cal urma vreun tratament?

– Acum, nu. A fost foarte răcit săptămâna trecută și doctorul i-a prescris sirop

de tuse, dar îi dădea o asemenea somnolență, încât Jonna s-a speriat și, după câteva zile, nu i l-a mai dat.

– Dar Jonna?

– Numai pentru alergiile ei.

– Nimic altceva?

– Firește că nu! spuse dna Shay. Ce insinuezi?

Tonul ei deveni defensiv, ceea ce îi stârni curiozitatea.

– Nu insinuez nimic. Încerc doar să înțeleg ce se petrece. Câinele lui Cal nu a lătrat, așa că trebuie să fi fost un apropiat al casei. Aveți idee cine ar fi putut să fie?

– Nici una dintre prietenele Jonnei n-ar fi făcut așa ceva, protestă doamna Shay.

Un gând îi trecu brusc prin minte.

– Să fi fost Jonna?

– O să mai treacă câteva ore până o să aflăm, dar suntem aproape siguri că ea a murit înainte de asta.

Dar chiar în clipa în care rostea aceste cuvinte, Dwight se trezi întrebându-se dacă nu cumva, la urma urmelor, s-ar fi putut să fi fost într-adevăr Jonna.

– Încercăm, de asemenea, să găsim câteva dintre prietenele ei. Ne-ați putea spune cu cine era prietenă? De exemplu, pe robotul ei a fost un mesaj de la cineva cu numele de Lou.

– Lou Cannady, spuse doamna Shay. Și Jill Edwards. Sunt prietene de la grădiniță.

Dwight nu îi ceru adresele. Cu siguranță, una dintre ele se afla în agenda Jonnei.

Se ridică să plece.

– Încă ceva. Pe robotul Jonnei e un mesaj și de la dumneavoastră, doamnă Shay, în care o întrebați pe Jonna dacă mai e supărată pe dumneavoastră pentru ceva. Despre ce era vorba?

– Nu... nu-mi amintesc, spuse și începu din nou să plângă.

Stânjenit, Dwight îi promise să o țină la curent. Când se întoarse să iasă, doamna Prentice îi deschise ușa, iar prietenele apropiate, care așteptaseră pe hol, năvăliră înapoi în încăpere.

– Îl conduc, Laura, spuse doamna Prentice, dar când ajunseră la balustrada scării, îl apucă de mânecă.

– Domnule maior Bryant – Dwight?

Îl privi drept în ochi.

– Știți că au existat perioade în care Jonna lua tranchilizante, nu-i așa?

– Tranchilizante? Când?

– Din adolescență, cred. Chiar nu știați?

Cu o figură îngrijorată, îl pofti într-o cameră de oaspeți goală, ca să-i poată vorbi pe un ton confidențial.

– Laurei nu-i place să vorbească despre asta nici măcar cu mine. Depresia Jonnei n-a fost totuși niciodată atât de gravă pe cât era a Pamelei și...

– Stați o clipă, spuse Dwight. Și sora ei suferă de depresie?

– Cu episoade psihotice. Chiar n-ați știut?

– N-am cunoscut-o. Adică, Jonna obișnuia să vorbească despre sora ei cea nebună, dar am crezut că era doar o figură de stil.

Femeia, mai în vârstă ca el, plescăi într-un soi de exasperare blândă.

– Pam e bine câtă vreme își ia medicamentele. Sincer vorbind, n-am fost niciodată convinsă că Jonna suferea de depresie, dar nu poți s-o condamni pe Laura că își făcea griji. Mai întâi Stacey, iar apoi...

Se opri.

– Eustace Shay? Tatăl Jonnei?

Doamna Prentice dădu afirmativ din cap.

– Jonna mi-a spus că a fost un accident, dar, din ceea ce am aflat azi, a fost vorba de o sinucidere, nu-i așa?

– Din nou, Laura nu vorbește despre asta. Oficial, s-a spus că arma era veche și nesigură și că s-a declanșat în timp ce-și strângea lucrurile la birou. În realitate, revolverul era o moștenire de familie, de care Laura era foarte mândră. Îl păstra acasă, în bibliotecă, până în ziua în care el l-a luat la serviciu.

Oftă.

– Stacey era un om drăguț, dar cred că de la el au moștenit fetele înclinația spre depresie.

– Nu de la familia Morrow?

– Ai auzit și de asta?

– Mi s-a spus că a fost vorba de aceeași armă.

Înainte ca doamna Prentice să-i poată răspunde, se deschise ușa și una dintre prietenele în vârstă își băgă capul încărunțit înăuntru.

– Așadar, aici ai dispărut, o mustră ea. Laura are nevoie de tine. A venit domnul Thomas cu fotografii de coșciuge și Laura vrea s-o ajuți să aleagă unul.

– O, Doamne, spuse Eleanor Prentice. Parcă ne înțeleseserăm să aștepte până vine Pam. Vrei să-l conduci pe domnul maior Bryant în locul meu?

Ajuns înapoi la secția de poliție, Paul îl informă că nu avea vești în legătură cu Cal.

– Amprentele prelevate ieri de pe mânerul ușii nu sunt ale Jonnei, dar se po-

trivesc cu cele de pe dulăpiorul de medicamente. Le-am băgat în baza de date, dar nu s-au potrivit cu nimic.

Nu s-au potrivit cu nimic. Dwight nu știa dacă să se bucure sau să fie dezamăgit.

– Potrivirea ne-ar fi dat un nume, spuse el, subliniind un adevăr evident.

– Pe de-altă parte, spuse Paul, încercând să-i ofere prietenului său un motiv de optimism, faptul că nu se potrivesc înseamnă că nu e vorba de un criminal înrăit. Tot încerc să înțeleg de ce s-a dus cu ea. Doar dacă s-o fi lăsat păcălit de vechiul truc, anume s-o ajute să-și găsească animalul de companie pierdut.

– Nu. Dar putea să creadă că Jonna e rănită și că are nevoie de el. În mod neobișnuit, ieri era deja îngrijorat și necăjit. Iar femeia trebuie să fie cineva cunoscut. Doamna Shay a pomenit două prietene – Lou Cannady și Jill Edwards.

Lui Radcliff îi erau cunoscute ambele nume.

– Soțul lui Lou Cannady este dealerul Honda local, iar Jill Edwards este președinta Asociației Părinților și Profesorilor.

Îi înapoie lui Dwight agenda Jonnei, pe care i-o dăduse mai devreme.

– Le găsești pe amândouă aici.

Se opri, fiindcă în cadrul ușii apăruse o femeie atrăgătoare. Purta o scurtă roșie de mașină, pantaloni marinărești negri și cizme. Părul blond închis era ud de la ploaie. Dwight se ridică în picioare atât de repede, încât aproape că răsturnă scaunul, alergând spre ea.

– Ți-am văzut camioneta parcată în față, așa că am...

Restul cuvintelor fură înăbușite la pieptul lui Dwight.

Paul zâmbi larg.

– Înțeleg că au debarcat pușcașii marini!

Șase

Sâmbătă, 22 ianuarie, după-amiaza

Vestea despre dispariția fiului maiorului Bryant și asasinarea fostei sale soții avu darul de a provoca mare vâlvă în departament, dar, așa cum le reaminti Mayleen Richards, „Cel mai bun mod de a-l ajuta acum este să rezolvăm cazul nostru de aici, ca el să se poată concentra asupra celor petrecute acolo."

Luă legătura cu șeriful Poole, pentru a-l pune la curent cu situația din Virginia. Apoi, discută posibile scenarii cu Raeford McLamb și Jack Jamison.

Richards sună la singurul Overholt din Makely. Michael Overholt. Telefonul sună atât de mult, încât se așteptă să treacă pe robot, dar, după zece apeluri, puse telefonul în furcă.

– Poate ar trebui să ne ducem până în Makely să vedem ce informații putem obține, spuse Richards.

Jamison mai avea de verificat diverse persoane și locuri din Rideout Road, așa că McLamb se oferi să meargă el cu ea.

Când mai aveau vreo cincisprezece minute până în Makely, o voce de bărbat ridică, în sfârșit, telefonul.

– Sergent Overholt la telefon.

– Pot vorbi cu doamna Overholt, vă rog? întrebă Richards.

– Îmi pare rău, spuse el, nu poate veni la telefon în acest moment.

– E acasă?

– Sunteți o prietenă?

– Nu. Lucrez la Departamentul de Poliție din Dobbs, spuse Richards pe un ton calm. Am dori să ne dea o declarație în legătură cu un accident de circulație la care s-ar fi putut să fie martoră. Când ar fi o oră potrivită să mă întâlnesc cu ea?

Urmă o pauză.

– În clipa asta, mă pregătesc să mă prezint la bază. Ce-ar fi să-mi lăsați numărul dumneavoastră de telefon, iar eu o să-i spun să vă sune.

Richards îi dictă numărul ei de mobil, dar îi spuse lui McLamb să continue drumul.

– Dacă el pleacă, iar ea e acasă, avem ocazia să stăm de vorbă cu ea, fără ca el să știe.

Makely se afla spre sud, pe drumul spre Fayetteville și Fort Bragg. După ce părăsiră șoseaua principală și drumul coti de câteva ori, Richards și McLamb ajunseră într-o așezare slab populată, un amestec de căsuțe din lemn, alternând cu locuințe mobile vechi, din cele ce seamănă cu niște cutii cu ferestre.

Rulota cu acoperiș plat a familiei Overholt era retrasă de la drum, într-o zonă cu pini. Era vopsită în verde-kaki și cineva mai mult entuziast decât talentat pictase un vultur care țipă pe peretele de lângă ușă. Pe aleea cu pietriș din față era parcată o limuzină Subaru neagră. În timp ce treceau pe lângă ea, din rulotă ieși un soldat alb îmbrăcat în uniformă de deșert și se urcă în limuzină.

Richards și McLamb își continuară drumul, până în dreptul unei case cu anunțul DE VÂNZARE. Prefăcându-se a fi un potențial cumpărător, McLamb coborî din mașină, care nu avea însemnele poliției, și se prefăcu că examinează acoperișul, în momentul în care pe lângă ei trecu limuzina Subaru. Înainte însă ca McLamb să ajungă înapoi la mașină, Subaru întoarse și o luă înapoi, pe lângă ei, spre rulotă.

– Crezi că a uitat ceva sau ne-a dibuit? întrebă Richards, realizând brusc că mașina lor avea o plăcuță de înmatriculare oficială.

În oglinda retrovizoare, îl văzu pe soldat coborând din mașină, descuind ușa rulotei și dispărând în interior.

– Ia-ți carnețelul și prefă-te că notezi ceva în legătură cu casa, îi spuse Richards, coborând din mașină.

Telefonul fixat de scurtă începu să sune.

– Sunt Richards, răspunse ea.

– Da, spuse o voce fermă de bărbat, mi s-a părut mie că ești ticăloasa care a sunat mai devreme.

Richards se întoarse cu fața spre rulotă și îl văzu pe soldatul în uniformă de camuflaj pentru deșert cu telefonul la ureche, uitându-se fix la ea prin fereastra din față.

– Domnule, suntem în misiune oficială. Nu vrem decât să stăm de vorbă cu soția dumneavoastră despre accidentul la care...

– Terminați cu tâmpeniile! o întrerupse rânjind soldatul. Vreți s-o întrebați despre nemernicul cu care se regula, în timp ce eu eram plecat și îmi riscam viața pe front. Ei, bine, a căpătat ce merita. La fel și ea.

– La naiba! spuse McLamb, care auzise fiecare cuvânt.

– Sergent Overholt, începu Richards. Dacă am putea sta un pic de vorbă...

– Am terminat cu vorbitul!

Zgomotul de sticlă spartă fu singura avertizare de care avură parte. Se lăsară în jos, adăpostindu-se în spatele mașinii.

În timp ce nota folosirea armei, Richards simți o durere puternică în partea dreaptă.

La rulotele din apropiere, începură să se deschidă uși și să apară oameni care țipau.

– Suntem polițiști! le strigă McLamb. Stați în case!

O altă rafală mușcă din partea laterală a mașinii, revărsând asupra lor o ploaie de bucăți de geam securit de mărimea pietrișului.

Din poziția în care se afla, culcată pe pământul rece, Mayleen Richards văzu un vecin din josul străzii ieșind în curte. Era îmbrăcat într-o salopetă militară și un tricou cu mânecă lungă de culoare maro și strigă:

– Mike, ce naiba se întâmplă, prietene?

Bărbatul mai făcu un pas, apoi pușca clănțăni și bărbatul se prăbuși la pământ. O femeie începu să țipe și să alerge spre el, dar nu mai apucă. Un glonț o doborî la jumătatea drumului.

În acel moment, Richards și McLamb cerură amândoi ajutoare.

O clipă mai târziu, McLamb își dădu seama că și Richards fusese rănită.

– Polițist rănit! Polițist rănit! țipă el în telefon.

Deodată, începu să se tragă din casa de lângă ei, aflată peste drum de rulota lui Overholt, care fu măturată de câteva serii de foc automat.

– Vă acopăr eu, le strigă soldatul care locuia acolo. Voi fugiți în spatele casei mele. Ușa e deschisă.

Mayleen n-avea cum să alerge, iar McLamb nu avea de gând s-o lase singură.

– Încetați să mai trageți! strigă.

O liniște stranie se așternu asupra locului. Trecură minute bune, apoi se auziră gemetele uneia dintre victimele împușcăturilor. Câini lătrau și copii plângeau. O femeie isterică își striga prietenii.

Li se păru o veșnicie până ce se auzi sunetul binecuvântat al sirenelor, la început în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, până când văzduhul se umplu de vaiete răgușite.

– Tu trebuie să fii Paul, spusei, când în sfârșit mă desprinsei din brațele primitoare ale lui Dwight.

Comandantul Radcliff mă întâmpină cu un zâmbet larg cât statul Virginia, în timp ce-mi strângea mâna.

– Iar tu trebuie să fii Deborah.

– Vreo veste despre Cal? întrebai.

Zâmbetul dispăru de pe fața lui lată, iar privirea furișă pe care i-o aruncă lui Dwight îmi fu de ajuns.

– Dar despre ucigașul Jonnei?

– Încă nu, spuse șeful poliției, încruntat.

În timp ce Paul vorbea, Dwight aruncă o privire spre ceas. Mai erau câteva minute până la ora cinci.

– Am crezut că vii cu mașina, nu cu avionul.

– Cu avionul e pierdere de timp, îi spusei, bucuroasă că mai pot să-i abat puțin gândurile, chiar dacă asta însemna că o să mă bombăne. Drumurile au fost în stare bună, Dwight.

– Presupun că nu te-ai oprit să mănânci, spuse.

– Sau pentru alte lucruri, recunoscui, așa că spune-mi unde e toaleta.

Când mă întorsei refrișată, Paul mă întâmpină cu o cană de cafea fierbinte.

– Am sunat-o pe Sandy, spuse, care mi-a zis că, dacă nu vă aduc pe amândoi la cină, aș face bine să nu mai vin nici eu.

Apoi, mă puseră la curent cu tot ce aflaseră, inclusiv cu faptul că Jonna lua din când în când antidepresive.

Cu puțin timp înainte de ora șase, când mă pregăteam să-l întreb pe Dwight care erau planurile noastre, sună telefonul lui Paul, care ascultă atent, acoperi receptorul cu mâna și spuse:

– Nick Lewes.

Mă uitai la Dwight, iar el murmură:

– Agent special în poliția statului Virginia.

O clipă mai târziu, Paul puse telefonul în furcă și ne privi cu regret.

– Nici o veste despre Cal, dar au primit un telefon despre constatările preliminarii ale necropsiei. Trupul Jonnei era înghețat bocnă, așa încât nu s-a putut merge pe indiciile obișnuite. S-a putut însă afla ce a mâncat la micul dejun joi, fiind-

că asta a fost ultima ei masă. Se crede că Jonna a fost împușcată patru sau șase ore mai târziu și că moartea a fost instantanee.

– Când eu eram încă la serviciu, acasă, spuse Dwight.

Îi strânsei mâna. Ne puteam spune unul altuia la nesfârșit că nu era suspect, dar acum era bine că exista o dovadă.

Dwight se ridică în picioare și mă trase și pe mine în sus.

– Mergem să ne instalăm și venim la voi pe la șapte, bine?

– Stați în casă Jonnei? întrebă Paul.

– N-ai nimic împotrivă, Deb'rah, nu-i așa? Dacă Cal a scăpat, acolo e locul în care s-ar întoarce.

Mă gândisem că o să stăm la un motel.

– Firește că nu, minții.

– Perfect. Lasă-mă să vorbesc cu Bo și pe urmă plecăm.

Convorbirea cu Bo se dovedi a fi mai complicată decât se așteptă. După ce-și spuse numele, Dwight tăcu, absorbit de ceea ce-i povestea șeriful Bowman Poole.

– Dumnezeule, Bo! exclamă Dwight. E bine?... În regulă. Au găsit arma de 45?... Spune-i să mă sune de îndată ce află mai multe... Da, mulțumesc, Bo.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebai, de îndată ce încheie convorbirea.

– L-au prins pe ucigașul lui Rouse. Tipul care a fost împușcat în camionetă joi seară despre care ți-am povestit, îi reaminti lui Paul, care dădu afirmativ din cap. Un soldat de la Fort Bragg, abia întors din Irak. A aflat că soția lui și Rouse s-au combinat în lipsa lui. Oamenii mei – Richards și McLamb, preciză, spre mine – s-au dus în Makely să stea de vorbă cu el. De îndată ce i-a văzut, omul a devenit „balistic". A început să tragă în ei. A omorât doi vecini, care au încercat să intervină. Au chemat întăriri. O echipă SWAT, Biroul de Investigații al Statului Carolina de Nord. Tot tacâmul. Când fumul s-a risipit, soldatul era mort, Richards era rănită la braț și au găsit cadavrul nevestei pe canapeaua din living. Moartă de cel puțin douăsprezece ore.

– Fir-ar să fie! spuse Paul.

– Ce s-a întâmplat cu Richards? întrebai.

– Bo spune că glonțul a rănit-o superficial. E o femeie curajoasă. Nu s-a dus să-i pună copci, decât când i-a ordonat Bo.

– Ei bine, măcar ai scăpat de-o grijă, spuse Paul.

Lapovița încetase, în sfârșit, dar străzile umede începeau să înghețe, în vreme ce mergeam în urma camionetei lui Dwight, prin Shaysville. Casa Jonnei era un

bungalow cu un cat și jumătate, construit probabil la finele anilor '50. Arbuștii pereni din fața casei erau fasonați în formă de mingi și triunghiuri.

Parcarăm pe stradă, pentru că pe aleea laterală era un laborator criminalistic mobil al poliției statului Virginia. Cei patru agenți păreau a fi pe picior de plecare, când ajunserăm acolo.

– Să nu faci glume pe seama numelor lor, mormăi Dwight, în timp ce de noi se apropiau doi bărbați.

Într-adevăr, Lewes și Clark era o combinație amuzantă, dar eu eram prea obosită de atâta condus încât să mă gândesc să fac vreun comentariu original, când mă prezentă.

După ce schimbarăm câteva politeți, Lewes spuse:

– Ați aflat de momentul probabil al morții?

Dwight dădu afirmativ din cap.

– Ce veşti aveți despre fiul meu? Ați primit vreun telefon?

– Îmi pare rău, Bryant. Nimic substanțial.

– Ați găsit vreun indiciu în casă?

– Nu prea, răspunse vag. Dar dumneavoastră?

Dwight îi informă în legătură cu crizele de depresie ale Jonnei și despre faptul că, după cum lăsase să se înțeleagă verișoara mamei ei, probabil că lua antidepresive.

– Probabil că doctorul ei v-a spus deja lucrul ăsta, nu-i așa?

– Greșit, spuse Clark. El nu i-a prescris nimic de genul ăsta de mai bine de cinci ani.

Se îndreptă spre mașină.

– Ne vedem mâine? întrebă Dwight.

– Tot ce se poate, spuse Lewes. Noapte bună, doamnă judecător.

– De unde știe că sunt judecător, îl întrebai pe Dwight, în timp ce ne căram bagajele în casă.

– Probabil din același loc de unde ai aflat și tu cum să ajungi la Shaysville, spuse Dwight cu un aer obosit.

– A căutat pe Google?

– E mai rapid decât pe canalele oficiale.

Ne așezarăm bagajele în holul de la intrare și aruncai o privire în jur, în timp ce Dwight aprinse luminile și dădu drumul la instalația de încălzire.

Gustul Jonnei părea să fi mers către Vechiul Sud cu pretenții – sfeșnice de bronz, mult mahon lustruit. O broderie înrămată atârna alături de o cuvertură veche lucrată manual. Pânza era zdrențuită, iar broderia atât de decolorată, încât cu

greu se putea citi că fusese lucrată în 1856 de „Eliz. Morrow. Vârsta 10 ani și 7 luni".

– Asta e nouă și pentru mine, spuse Dwight, citind peste umărul meu. Pun pariu că ea e fantoma.

– Ce fantomă?

– Cea de la Morrow House, unde lucra Jonna. Se zice că ar fi fantoma uneia dintre domnișoarele Morrow, care a murit de inimă rea în timpul Războiului Civil.

Dwight mă luă în brațe și buzele noastre se întâlniră. Scurta lui avea fermoarul desfăcut, așa că îmi strecurai brațele sub ea, ca să-i simt căldura corpului, și ne sărutarăm din nou.

– Mă bucur că ai venit, spuse.

Înainte de a putea să ne bucurăm concret de revedere, se auzi un lătrat ascuțit.

– Bandit, spuse Dwight. Mă duc să-i dau drumu' afară.

Îl urmai prin bucătărie, până în debara. Cățelușul era nostim – un terier de talie mică, cu pete maro pe ochi, care aduceau un pic cu masca unui bandit. Lătră la mine de câteva ori, apoi își agită codița scurtă, ca să mi-arate că nu era ceva serios.

Dwight îl lăsă afară, în curtea din spate împrejmuită cu gard, și lăsă ușa deschisă. Cum era prea frig ca să stea mult afară, Bandit se întoarse imediat în casă. Dwight luă sacoșa cu hainele pe care i le împachetasem și mă anunță că se ducea să facă un duș și să se schimbe în haine curate.

Lângă holul de la intrare era o toaletă de serviciu, iar la etaj, o baie pentru ambele dormitoare. Îl urmai pe Dwight la etaj, în camera lui Cal, în care nu era decât un pat de o singură persoană, moment în care Dwight realiză că, da, Houston, aveam o problemă.

– Presupun că nu vrei să dormi în camera Jonnei.

Clătinai din cap.

– Bine. Atunci tu dormi în patul lui Cal, iar eu o să dorm pe canapea.

– E cumva extensibilă?

Dwight îmi aruncă o privire goală.

– Verific eu, tu du-te la duș.

Bandit se așeză în fața ușii de la baie, iar eu coborâi. Ridicai una din pernele de pe canapea și constatai că aveam noroc. Dădui la o parte măsuța joasă din fața canapelei, care se putea deschide. Lucru ciudat, pe canapea exista deja un așternut, pe care observai un fir de păr scurt de culoare închisă în locul în care cearșa-

ful era îndoit pe deasupra păturii. Știam că Jonna avea părul lung. Oaspetele ei fusese o femeie sau un bărbat? Desfăcui cearșaful și văzui un alt fir de păr scurt. Desfăcând cearșaful, constatai și că persoana care dormise aici ultima oară folosise un parfum cu miros floral. Caprifoi? Gardenie? Mirosul era prea slab, ca să-mi pot da seama.

Cum vine asta, Jonna, îmi spusei. Nu schimbi cearșafurile, după ce ai un oaspete peste noapte? Și eu care aveam impresia că e o maniacă a curățeniei.

Am scos cearșaful de pe saltea, am băgat cearșafurile folosite în mașina de spălat și am adus cearșafuri și pături din dulapul de la etaj. Când Dwight coborî, culcușul era aranjat cu cearșafuri și pături curate, gata să ne strecurăm sub ele, când ne vom întoarce de la Paul.

La fel ca Paul, Sandy Radcliff albise de tânără și purta ochelari bifocali, fără ramă. Pantalonii de trening în care era îmbrăcată lăsau să se ghicească o constituție generoasă, pe măsura primirii, la fel de generoasă, pe care ne-o făcu. Chiar înainte de a ne scoate hainele de pe noi în seara aceea, am știut că o s-o plac.

Ne-am dus cu toții în bucătăria mare, care era și sufragerie, și ne-am așezat la o masă rotundă de stejar.

– Copiilor le-am dat să mănânce mai devreme, ca să ne putem auzi, spuse Sandy.

Scoase o tavă cu lasagna din cuptor și o lăsă câteva minute să se întărească, în vreme ce Paul turnă vin roșu în pahare. Sandy puse pâine pe masă și ulei de măsline pentru salate. Deși conversația se învârtea în jurul Jonnei și al lui Cal, vorbirăm despre locurile de baștină, făcurăm schimb de anecdote din anii mai dinainte și discutarăm obișnuitele fleacuri care permit unor prieteni apropiați să-și deschidă cercul, pentru a primi în interiorul lui un străin.

Sandy gătea foarte bine, dar nici unul dintre noi nu prea avea poftă de mâncare, așa că ajunserăm la desert, împreună cu fiica lor Michelle și cu băieții, care își traseră scaune la masă. Paul aduse cafeaua, iar Sandy – plăcinta cu cremă de ciocolată, pe care o pregătise în după-amiaza aceea.

– A vizitat vreunul dintre voi Morrow House cu un grup de cercetași luna trecută? întrebă Dwight.

– Eu, spuse Jimmy, care era mai mare cu un an decât Cal.

– Clasa noastră a vizitat-o anul trecut, spuse Nick, care avea treisprezece ani.

– Ați văzut pistoalele?

Amândoi băieții dădură din cap.

– Și săbiile, spuse Nick.

– E adevărat că există o fantomă acolo? întrebai.

– Ei aș, spuse Nick.

– Ba da! interveni Jimmy. Mi-a arătat-o Cal.

Fața i se înroși de vinovăție.

– Asta când tu și Cal v-ați furișat din grupul cercetașilor? întrebă Sandy, aruncându-i o privire severă.

Jimmy arăta de parcă s-ar fi băgat bucuros sub masă.

– Cal cunoaște probabil foarte bine casa, spusei, de vreme ce mama lui lucra acolo.

Încurajat, Jimmy dădu afirmativ din cap.

– Cal mi-a zis că și bunica lui a locuit acolo, când era mică, și chiar și mama lui se juca acolo. Ea îl lasă să se ducă oriunde vrea, cu condiția să nu strice ceva, așa că atunci când doamna Hightower nu se uita la noi, ne-am dus la etajul al treilea și Cal mi-a arătat dormitorul ei.

– Dormitorul cui? întrebă Nick disprețuitor.

– Dormitorul fantomei. Al lui Elizabeth Morrow. Avea șaisprezece ani, când a murit. Cal mi-a spus să miros și am mirosit. Mirosea a gardenie. Cal a spus că era floarea ei preferată și că, de fiecare dată când se plimbă, oamenii pot să simtă parfum de gardenie, chiar și în miez de iarnă.

Nick dădu ochii peste cap.

– Da, ba bine că nu!

Ceilalți izbucniră în râs, dar, când băieții se întoarseră la filmul lor, spusei:

– Jonna folosea cumva parfum de gardenie?

Dwight îmi aruncă o privire goală, iar Sandy ridică din umeri.

– Crezi că s-a prefăcut a fi fantoma lui Cal? întrebă Paul.

– Sau a adus fantoma acasă la ea.

Le povestii cum am desfăcut canapeaua și am găsit cearșafuri folosite care miroseau a caprifoi sau a gardenie.

– Gardenia pare a fi un parfum comun. Să-l folosească oare vreunul dintre ghizii de la Morrow House? Asta, firește, dacă există ghizi.

– Numai vara, cred, spuse Sandy cu o urmă de îndoială.

– Încă un lucru pe care să-l verificăm mâine, îmi spuse Dwight.

Trecurăm la alte subiecte, dar mai târziu, când o ajutam pe Sandy să facă curat în bucătărie, o întrebai despre Jonna. Nu direct, firește. N-a fost nevoie, fiindcă Sandy, știind ce mă interesa, începu să vorbească foarte deschis, în vreme ce punea mâncarea la loc.

– Dwight și Paul au primit posturi în districtul Columbia cam în același timp,

spuse ea, și am sfârșit prin a locui în aceeași parte a Arlington-ului. I-am invitat la noi la câte un grătar în curte și altele asemănătoare și obișnuiam să mergem la clubul ofițerilor, însă cum Michelle și Nick erau mici, ne era greu să ieșim prea des și, ca să fiu sinceră, Jonna mă făcea să nu mă simt în largul meu. Ținea foarte mult la clasa ei socială, făcea totul cum se cuvine. Aveam mereu impresia că mă urmărește ca să mă prindă că nu folosesc furculița care trebuie, așa că nu m-am omorât cu firea să mă împrietenesc cu ea, deși Paul și Dwight se înțelegeau de minune. În afară de asta, încă de la prima noastră întâlnire, mi-am dat seama că mariajul lor scârțâia. Mai ales după ce Dwight a plecat din armată și a intrat în poliția districtului Columbia. Nu am mai revăzut-o decât când Paul a acceptat postul ăsta și ne-am mutat în Shaysville.

Începu să rearanjeze vasele în mașina de spălat vase, în așa fel încât să facă loc unui ultim castron, și mai puse o furculiță răzleață în coșul pentru tacâmuri.

– Nu știu, continuă ea. Poate că a fost vina mea că nu m-am străduit mai mult. Chiar dacă Jimmy și Cal joacă în aceeași echipă de fotbal, ea frecventa un cerc de persoane diferit de al meu – vechile familii înstărite din oraș –, femei pe care le știa de la grădiniță.

– Nu avea prieteni bărbați?

– Iubiți? N-am auzit nici o bârfă.

Închise mașina de spălat și apăsă butonul PORNIT.

– Un lucru pot să-ți spun: dacă în viața Jonnei se petrecea ceva, pun pariu că Jill Edwards sau Lou Cannady erau la curent.

Deși eram obosiți, am adormit cu greu, în parte și pentru că Bandit, care părea dezorientat de absența lui Cal, împărțea canapeaua cu noi. Cel mai puternic motiv era însă propria noastră teamă, chiar spaimă aș zice.

Eram însă împreună și asta ne-a fost de folos. Fiind prea tulburați ca să facem dragoste, faptul că stăteam unul în brațele celuilalt ne-a adus alinare și, în cele din urmă, am adormit, chiar dacă somnul era unul ușor. Pe la două noaptea, Dwight a fost cuprins, în sfârșit, de un somn mai profund. În acel moment, m-am dat jos ușor de pe canapea, gândindu-mă că o să doarmă mai bine, dacă nu mă mai răsuceam în pat lângă el. Bandit mă însoți în bucătărie, unde aprinsei lumina și îmi turnai un pahar cu suc de portocale.

Aruncai o privire prin bucătărie. Cu excepția unui castron și a unei linguri din chiuvetă, în rest totul era în ordine. În sertare, toate ustensilele erau așezate în compartimente speciale. În dulapuri, aceeași ordine perfectă.

Terminai de băut sucul și pusei paharul în mașina de spălat vase. Apoi, cu

Bandit pe urmele mele, mă strecurai prin living și urcai la etaj. Acolo, mă îndreptai spre camera Jonnei, pipăii peretele interior în căutarea comutatorului. Lângă patul dublu, aranjat impecabil, se aprinse o lumină. Nu tu cuvertură șifonată, jachetă de pijama atârnată de piciorul patului sau papuci. Fusese *într-adevăr* o maniacă în privința ordinii. Nu era vorba de o ordine obișnuită, ci de una de-a dreptul militărească.

Aici erau mai multe brizbrizuri decât la parter – volane la cuvertura înflorată și la pernele fantezi, volane la draperii. Pe biroul din colț, nu era nici un computer; acum, că mă gândeam la lucrul ăsta, nu văzusem vreunul nici în altă parte a casei. Să fi fost Jonna o adversară a progresului tehnologic sau prea strânsă la pungă, ca să cumpere unul?

Biroul fusese evident examinat de poliția statală și mă întrebam ce ridicaseră. O scurtă trecere în revistă a dosarelor care mai rămăseseră în sertar nu lăsa impresia unei persoane sentimentale. Dosarul lui Cal conținea fișele lui medicale, rapoarte școlare și o felicitare nostimă de Ziua Mamei.

În schimb, pe polița lungă de deasupra biroului, erau mai multe albume cu fotografii. În cazul Jonnei, nu putea fi vorba de cutii înțesate cu instantanee nedatate și neexplicate. Fiecare fotografie era datată, iar persoanele din ea – identificate. Nu încăpea îndoială: fusese o mireasă frumoasă, iar fotografia ei cu Dwight din ziua nunții îmi tăie răsuflarea. Atunci, avea părul negru mai lung și, în fotografie, o șuviță îi atârna în față, peste rochia albă de satin, până aproape de talie. Jonna privea în jos, la verighetă, iar Dwight o privea pe ea. Cu dragoste.

Disprețuindu-mă pentru accesul de gelozie care mă cuprinsese, pusei repede albumul la loc pe raft și luai un altul. Aha, poze de-ale lui Cal la scurtă vreme după naștere, un bebeluș fragil în mâinile mari ale lui Dwight. Din fericire, nu existau și poze de-ale lui Dwight în acest album, care acoperea primii cinci ani din viața lui Cal.

În timp ce răsfoiam albumele, două figuri apăreau iar și iar: Lou Cannady și Jill Edwards. Lângă un lac, la un prânz, la îmbăierea unui nou-născut. Exista o poză de studio a Jonnei împreună cu o femeie mai în vârstă – era oare cealaltă bunică a lui Cal? Și o altă poză a celor două cu o a treia femeie, care avea aceleași trăsături. Probabil sora Jonnei.

Pe raft se mai găseau și patru anuare de liceu. Îl scosei pe ultimul și îl deschisei la sfârșit. Ghiciți cine fusese regina balului cu douăzeci și cinci de ani în urmă? Dar o parte din suita ei? Lou Cannady și Jill Edwards, numai că atunci se numeau Lou Freeman și Jill Booker.

Cei Trei Mușchetari.

Spre amuzamentul meu, anuarul din primul ei an de liceu se deschise la o fotografie a celor trei și a naibii să fiu dacă sub ea nu scria: CEI TREI MUȘCHETARI AI LICEULUI DIN SHAYSVILLE.

Din anuar căzu o foaie de hârtie. Era o listă alfabetică cu peste o sută de nume, ce părea a fi lista absolvenților din promoția Jonnei. Jonna adăugase pe ea numele schimbate prin căsătorie, precum și adresele actuale. Se pare că se pregătea reuniunea de douăzeci și cinci de ani și ea era președinta comitetului de donații.

Oftai și mă întorsei la sertarul cu dosare al Jonnei.

Un dosar legat de Morrow House conținea un teanc de fotocopii slabe. Pagina de deasupra era inventarul bicentenar de la Morrow House, care părea să conțină fiecare ceașcă de ceai, tom de legislație sau artefact din acea casă istorică. Scrisuri diferite adăugaseră diverse articole începând din 1976, iar în unele locuri recunoscui scrisul Jonnei. În ultimele șase luni, un anume Nathan Benton donase o cataramă de curea din bronz a Statelor Confederate ale Americii datând din 1863; o anume Catherine D. Schmerner donase o oglindă de damă de mână; iar o anume Betty Coates Ramos donase o scrisoare scrisă în 1893, adresată de P. Morrow unui anume J. Coates. În dreptul oglinzii de mână era un semn de întrebare scris cu o altă culoare de cerneală, dar tot scrisul Jonnei, care adăugase: „Abanos, cu aplicații de argint, cca 1840." Toate cele trei obiecte fuseseră trecute în dreptul încăperii în care se aflau, împreună cu numărul de înregistrare și data înregistrării. Îmi amintii că cineva menționase faptul că Jonna lucra la inventar.

Un alt dosar conținea documente legate de divorțul ei de Dwight. În nici un caz nu aveam să mă uit la așa ceva. Era o chestiune care nu mă privea. Era... Of, la naiba!

Așa cum bănuiam, documentele dovedeau faptul că Jonna îl jecmănise pe Dwight. Ea rămăsese cu toată mobila și cu mașina; el se alesese cu hainele, mașina de tuns iarba și camioneta pe care o avea la data aceea. E-adevărat, am știut tot timpul că nu se luptase pentru partaj. Motivul a fost acela că tot ceea ce obținea Jonna avea să-i facă lui Cal viața mai bună și cine ar putea să învinovățească un tată pentru asta?

Cercetând mai atent dosarul, îmi dădui seama că Dwight continua să plătească pensia alimentară a copilului pe baza salariului pe care îl avusese în Washington, care, după șapte ani, continua să fie ceva mai mare decât ce câștiga el în acest moment la Departamentul de Poliție al Districtului Colleton. Ei bine, *asta* mă înfurie.

Jonna știa prea bine că exista o diferență de salariu, judecând după printul cu salariile de bază ale angajaților din districtul Colleton extras din arhiva publică,

aflat în dosar. Și, la naiba! Era acolo și scara de salarizare pentru judecătorii de la tribunalele districtuale, cu o aproximare a salariului meu încercuită și adăugată la salariul lui Dwight. Nu mai era nici o îndoială, Jonna plănuia să meargă în instanță și să ceară mărirea pensiei alimentare a lui Cal.

Îmi trecu prin minte că Jonna fie avea pe cineva care îi căuta diverse lucruri pe Internet, fie folosea un computer la serviciu.

Se făcuse deja ora trei și jumătate, așa că stinsei lumina și, nevrând să-l deranjez pe Dwight, mă strecurai în patul lui Cal. Bandit se făcu covrig la picioarele mele și adormi imediat. Stăteam întinsă pe spate, cu ochii larg deschiși, încercând să înțeleg de ce ar fi putut să fie omorâtă o mamă atât de obișnuită – chiar foarte anostă – dintr-un orășel.

Apoi, adormii și eu.

Ceva mai târziu, îl simții pe Bandit sărind din pat. Avui vaga impresie că Dwight era în cadrul ușii, probabil ca să vadă unde eram, dar, fiind prea adormită, nu scosei decât un mormăit somnoros:

– Sunt bine. Du-te înapoi în pat.

Îl auzii atingând hârtiile de pe biroul lui Cal, apoi adormii din nou, cufundată într-un vis în care mă plimbam, împreună cu Dwight și Cal, printr-o grădină plină de arbuști înfloriți, vara. *Nu alergăm, dar avem o destinație precisă în minte, iar Cal se tot oprește să miroasă gardeniile. Rupe una din acele flori alb-crem.*

– Miroase, tati, spune.

Mie îmi dă o mână plină cu flori.

– Miroase, Miss Deborah.

Iar în jurul nostru, aerul este greu de mireasma dulce a verii.

Șapte

Când mă trezii din nou, soarele nu răsărise încă. Uitându-mă printre crengile dezgolite din fața ferestrei lui Cal îmi dădui seama că avea să răsară curând, fiindcă încă se mai deslușeau stele pe cerul senin. Aruncai o privire spre ceas – 6:05 –, apoi dădui la o parte pilota, mă dusei la baie și mă spălai cu apă rece pe față.

La parter, Dwight încă se mai întindea pe canapea, dar îmi zâmbi când intrai în încăpere.

– Tocmai mă pregăteam să vin să te caut, spuse.

– De parcă nu știai unde sunt.

Mă strecurai lângă el.

– Ai reușit să adormi la loc?

Se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– După ce ai venit să vezi unde sunt, la un moment dat, azi-dimineață.

Dwight clătină din cap.

– N-am fost sus.

– Ba da. Te-am auzit... nu?

Ne uitarăm unul la celălalt, într-o bruscă iluminare, și îmi amintii pe dată visul.

– Gardenii! A fost aici din nou!

A fost de-ajuns să verificăm ușa de la intrare, pentru a avea confirmarea că mai fusese cineva acolo.

– E descuiată, spuse Dwight, și știu sigur că am încuiat-o.

– Ce-o fi căutat oare? mă întrebai, în timp ce urcam la etaj.

Nu cunoșteam îndeajuns de bine casa ca să-mi pot da seama dacă și ce anume lipsea. Camera Jonnei era neschimbată, la fel și baia.

– Am auzit hârtiile de pe biroul lui Cal mișcându-se, îi spusei, și i-am simțit parfumul, așa încât probabil că a intrat în cameră. Dar de ce?

Dwight aruncă o privire prin încăpere și ridică din umeri. Tocmai se pregătea să plece, când se opri, atenția fiindu-i atrasă de raftul de jos al bibliotecii.

– Carson!

– Carson?

– Ursulețul vechi al lui Cal. A dispărut. Nu ai umblat tu cu el, nu-i așa?

Clătinai din cap.

– Aseară era aici.

– Cal dormea cu el, când era mic. Acum e prea mare pentru asta, dar îl mai cere când e bolnav sau nefericit.

– A fost aceeași femeie care l-a luat pe Cal! spusei. Înseamnă că e teafăr, oriunde ar fi, altminteri de ce ar fi venit femeia să-l ia?

– Poate fiindcă e bolnav? întrebă Dwight. Sau rănit?

Coborî la parter ca să-și ia telefonul și să-l sune pe Paul. Amândoi ne speriarăm, când telefonul începu să-i sune în mână, înainte de a forma numărul.

– Bryant, la telefon, spuse. Ah, bună, mamă... Nu, încă nu știm nimic.

În timp ce asculta, un zâmbet îi îndulci chipul încruntat.

– Dar e grozav! Cum se simte Kate?... Și cum face Rob față situației?

În clipa aceea, știui că se născuse băiețelul fratelui lui. *Puțină viață în miez de moarte.*

Dwight acoperi receptorul cu mâna și spuse:

– Trei kilograme trei sute.

Apoi, îmi întinse telefonul, pentru ca Miss Emily să-mi poată spune toate detaliile, în timp ce el folosi telefonul meu pentru a-l suna pe Paul și a lăsa un mesaj agenților Lewes și Clark despre vizitatoarea nocturnă.

În bucătăria Jonnei nu părea să existe cafea, iar Dwight îmi confirmă faptul că ea era băutoare de ceai, așa că ne îmbrăcarăm și ne duserăm să luăm micul dejun la o cafenea. Cu o omletă și cârnați în față, ne făcurăm planul pentru acea zi.

– Duminica e una din zilele în care Morrow House este deschisă iarna, spuse Dwight, scoțând mobilul. Să văd dacă nu pot să-l fac pe director să deschidă mai devreme.

Din partea de conversație a lui Dwight, am înțeles că domnul Mayhew nu se prea bucura să fie trezit înainte de ora opt, duminică dimineață. Cu toate acestea, fu de acord să ne întâlnim la ora nouă.

Mai zăbovirăm asupra cafelei, în timp ce restaurantul începu să se aglomereze cu cei care veneau să ia micul dejun înainte de a merge la biserică. Pe lângă separeul nostru trecură trei femei spre o masă aflată mai în spate, iar una dintre ele se opri.

– Domnul maior Bryant?

Era o femeie atrăgătoare, să fi avut spre cincizeci de ani, poate un pic peste, cu păr șaten mătăsos, care începuse ușor să încărunțească.

Dwight se ridică automat în picioare, deși ea continua să-i spună „Nu, vă rog, nu vă ridicați", ca și când asta ar fi putut să-l oprească pe fiul crescut de Emily Bryant.

Fața ei trăda preocupare. Îi întinse mâna și spuse:

– Nu vreau să vă întrerup masa, dar am aflat de doamna Bryant și sunt foarte îngrijorată în legătură cu Cal. Aveți vreo veste?

– Nimic, deocamdată, spuse Dwight.

Ochii ei căprui se opriră asupra mea, așa că Dwight spuse:

– Soția mea, Deborah, domnișoară Jackson. Domnișoara Jackson este învățătoarea lui Cal.

Zâmbetul femeii se lărgi.

– Dumneavoastră sunteți Deborah? Îmi face mare plăcere să vă cunosc. Cal ne povestea mereu lucruri frumoase despre dumneavoastră.

– Adevărat?

În mod absurd, îmi făcu plăcere s-o aud spunând asta. Cele două prietene ale ei se așezaseră deja și începuseră să-și scoată hainele, dar eu îi făcui loc pe banchetă.

– Nu vreți să beți cu noi o cafea?

– O, nu. Eu...

Făcu un gest spre prietenele ei, apoi ezită.

– Pe de-altă parte, intenționam să iau legătura cu dumneavoastră, domnule maior Bryant. Poate că e lipsit de importanță, dar când am auzit că doamna Bryant a fost omorâtă, nu m-am putut abține să nu mă gândesc că s-ar putea să fi avut legătură cu faptul că în ultima vreme era îngrijorată de problema banilor.

– Bani?

– Marțea trecută, Cal a rămas după ore, ca să mă întrebe ce putea face un băiețel ca el ca să câștige mulți bani. I-am spus că poate mama lui l-ar putea lăsa să facă unele treburi pe lângă casă, dar mi-a spus că nu era posibil, fiindcă avea nevoie de bani pentru ea. Mi-a spus că, într-o seară, o auzise vorbind la telefon cu bunica și că plângea pentru că avea nevoie de cinci mii de dolari, iar bunica nu

avea de gând să i-i dea. Cal se temea că mamei sale i se putea întâmpla ceva rău, dacă nu reușea să facă rost de bani.

– Ceva rău? întrebă Dwight brusc.

Domnișoara Jackson confirmă cu o mișcare a capului.

– A spus că fața ei va avea de suferit, dacă nu făcea rost de cinci mii de dolari până la sfârșitul lunii.

Eram șocată. Cineva o amenințase că o va desfigura, dacă nu venea cu banii?

– A spus cine urma să-i facă asta?

– Nu știa. I-am spus să stea de vorbă cu mama lui, să se asigure că nu a înțeles greșit. Ce vreau să spun este că doamna Bryant și prietenele ei sunt toate înstărite, nu-i așa? Nu înțeleg cum de putea să plângă pentru cinci mii de dolari. Un lucru e sigur: miercuri, Cal era bine. Mi-a spus că mama lui avea toți banii și că totul era în regulă. Numai că, acum, ea e moartă...

Vocea i se pierdu, cuprinsă de îndoială.

– N-am putut să nu mă gândesc că între cele două lucruri există poate o legătură.

Învățătoarea lui Cal se duse la prietenele ei, iar Dwight mă întrebă dacă nu văzusem extrase de cont ale Jonnei, când mă uitasem printre hârtiile ei în ajun.

– Nu. Probabil că le-au luat agenții.

– Ei bine, *eu* le-am văzut și nu știu de unde are domnișoara Jackson impresia că Jonna era bogată. În contul curent avea mai puțin de șapte sute de dolari, iar în cel de economii – aproximativ cinci sute. Practic, lucra la Morrow House, ca să-și poată plăti asigurarea medicală.

– Vrei să spui că trăia din ce-i trimiteai tu pentru copil?

– Nu în totalitate. Cred că există un mic fond pe care îl administrează mama ei, pentru că primea în fiecare lună un cec de la banca doamnei Shay în valoare de cinci sute de dolari. Dacă Jonna a avut într-adevăr nevoie urgentă de cinci mii de dolari, nu știu de unde ar fi putut face rost de ei. Mai ales dacă nu i-i dădea doamna Shay, care i-a lăsat un mesaj Jonnei pe robot, ieri-dimineață. Voia să știe dacă Jonna mai era supărată pe ea.

– Supărată din cauza banilor?

– Poate. Însă când am întrebat-o despre asta a susținut că nu-și aduce aminte să fi spus așa ceva.

– Cum rămâne cu cele două foarte bune prietene ale ei? Sandy Radcliff zice că amândouă au bărbați înstăriți. Dacă aș avea nevoie brusc de bani, Portland mi i-ar da fără să clipească, așa că ele n-ar fi făcut asta?

Dwight ridică din umeri.

– Cinci mii de dolari ori, dacă nu, s-ar fi ales cu fața distrusă? Despre ce e vorba și ce legătură are asta cu Cal?

În vocea lui Dwight se strecură din nou mâhnirea. Îl apucai de mână, peste masă, încercând să păstrez o notă optimistă.

– O să-l găsim, spusei fără ezitare. Hai să mergem la Morrow House, să rezolvăm și chestia asta și pe urmă să stăm de vorbă cu prietenele Jonnei.

Morrow House era elementul central al locului pe care cei din Shaysville îl numeau cu plăcere Piața Istoriei, piața în sine constând dintr-o esplanadă cu stejari bătrâni masivi și un pavilion pentru orchestră din fier filigranat vopsit în alb. Clădirea și terenul înconjurător ocupau odinioară întregul cvartal de peste drum de esplanadă. Vizavi, pe cealaltă latură a esplanadei, se afla vechiul liceu din Shaysville, cel la care învățase probabil Jonna. În fața lui erau o terasă pavată cu blocuri mari de piatră, bănci și o fântână centrală, despre care aveam să aflu mai târziu că fusese dăruită de ultima promoție de absolvenți.

Dwight încercă bărbătește să joace rolul ghidului.

– Clasele de odinioară sunt acum apartamente subvenționate pentru bătrâni, spuse, în timp ce dădeam roată esplanadei, iar amfiteatrul este teatru orășenesc.

La ora aceea matinală, într-o duminică friguroasă, trotuarele erau goale și doar câteva mașini treceau prin zonă. În ciuda soarelui strălucitor, gheața care se formase în cursul nopții abia începuse să se topească.

Morrow House fu o surpriză pentru mine. Dintr-un motiv oarecare, mă așteptam să văd un conac din perioada anterioară Războiului Civil, ceva în genul celui de la Tara, din *Pe aripile vântului.* În loc de asta, așa cum aveam să aflu curând de la director, de nestăpânit în elanul său de a oferi informații, primul Morrow a construit aici o versiune în piatră a casei din cărămidă a bunicului său din Philadelphia.

– O clădire federalistă cu trei etaje, elegantă și plină de farmec, în limita constrângerilor impuse de stilul riguros, ca să-l citez pe domnul Mayhew, un bărbat firav, cu umerii căzuți.

Dwight se duse direct în biroul Jonnei, dar Mayhew era evident dornic să prezinte casa unui vizitator nou și mă gândii că nu strica să-l cunosc pe omul cu care lucrase Jonna. În plus, aveam prilejul să-mi fac o idee de ansamblu asupra locului.

În timp ce treceam dintr-o încăpere în alta, înțelesei pe dată că Mayhew mai avea un motiv pentru care încerca să mă molipsească de entuziasmul lui. Cum Jonna era moartă, știa că, dacă va fi găsit Cal – nu *dacă*, protestai mental, ci *când*

–, aveam să-l luăm cu noi în Carolina de Nord și voia să se asigure că înțelegeam ce lăsa Cal în urmă, fiindcă „era și moștenirea lui".

„Moștenire" era unul din cuvintele preferate ale tipului. Cuvinte precum „testament" sau „trust", prea grosolane, nu se lipeau de buzele lui subțiri în dimineața aceea, dar avui impresia clară că mai degrabă știa că testamentul Jonnei avea să includă o donație considerabilă făcută casei.

Era limpede că domnul Mayhew elabora pe marginea aceleiași concepții greșite ca și învățătoarea lui Cal. Eram dezgustată de tenacitatea acestui om, care se gândise fără doar și poate că, în eventualitatea că lui Cal i se întâmpla ceva, Dwight, în calitatea sa de rudă apropiată a copilului, ar fi moștenit orice proprietate rămasă în urma Jonnei. Gândul ăsta mă tulbură atât de tare, încât când ajunserăm în bibliotecă, aproape că nu făcui legătura între pistolul de colecție dispărut al lui Peter Morrow și arma pe care o folosise ucigașul Jonnei.

– Tocmai aranjam din nou obiectele, când ați sunat la poartă, spuse Mayhew, atingând vitrina goală de pe masa centrală din bibliotecă.

– Înțeleg că a fost un pistol foarte mare, spusei, judecând după forma lăsată pe catifea de arma cu care fusese împușcată Jonna.

– Era un revolver Colt timpuriu, spuse Mayhew. Placat cu argint peste alamă și cu incizii elaborate. L-ați văzut?

Clătinai din cap.

– Calibrul 44?

– De fapt, din ce spune Nathan Benton – președintele consiliului nostru de administrație și un foarte bun cunoscător – era de calibrul 36.

– Mai spuneți-mi o dată de ce i-a fost oferit revolverul lui Peter Morrow.

– Pentru tot ceea ce a făcut pentru Shaysville, după război. Știați că și el era judecător?

– Adevărat?

– O, da. Un om politic adevărat în cel mai bun sens al cuvântului. Chiar dacă n-a avut niciodată sclavi și considera sclavia un fapt abominabil, a fost un confederat get-beget. Cu toate acestea, avea rude printre yankei și a avut întotdeauna mare grijă să nu distrugă toate punțile care îl legau de Nord. Fusese membru al Congresului, așa încât avea buni prieteni în funcții importante la Washington. În felul acesta, a fost numit la tribunalul de aici. Judecătorul Morrow și-a folosit influența pentru a pune din nou pe picioare căile ferate. L-a ajutat pe Thomas Shay să obțină contracte și să expedieze scândură de stejar și arțar fasonată în toată partea de nord-vest a țării. Așa și-a făcut familia Shay inițial averea. Ceva mai târziu, au început să producă și mobilă și au devenit și mai bogați. Au creat atât de multe lo-

curi de muncă, încât Shaysville a devenit un loc foarte prosper pentru acele vremuri.

Mayhew luă caseta de pe masă și o băgă dedesubt, unde era ascunsă privirii de fața de masă din fetru verde, ce ajungea până aproape de podea.

– Ce păcat că au fost luate toate cele trei arme. Oaspetele nostru abia aștepta să le examineze. Presupun că sunt puține șanse să ne fie înapoiată piesa de colecție azi, nu-i așa?

– Eu, una, n-aș conta pe asta, îi spusei, înfiorată la gândul că, de fapt, intenționa să expună atât de repede o armă cu care fusese ucisă colega lui.

– Din păcate, ziua de azi trebuia să fie una specială.

– Da?

– Societatea de Istorie și Genealogie din Shaysville se întrunește aici în cea de-a patra duminică a fiecărei luni, la ora cinci după-amiaza. Ședința din luna ianuarie are însă loc întotdeauna la ora patru, cu o recepție inaugurală pentru public la ora trei. Întrucât vine cineva de la Institutul Smithsonian să ne vorbească despre colecțiile familiale, ne așteptăm să avem un public însemnat. Astăzi, Jonna urma să ia în primire funcția de președinte al societății și sunt sigur că ar fi vrut să nu renunțăm la programul stabilit. O să începem prin a-i aduce un omagiu, după care vor urma donațiile.

– Donații?

– De asta ziua de azi este atât de deosebită. Doamna Ramos donează un set de draperii și o cuvertură pentru dormitorul lui Elizabeth Morrow, iar domnul Benton ne oferă un superb flacon de parfum din sticlă stratificată, care seamănă cu ceea ce folosea probabil Elizabeth, pe care l-a găsit, n-o să vă vină să credeți, într-un talcioc! Omul ăsta are un ochi *formidabil*!

Întoarse capul, fiindcă Dwight băgă capul pe ușă și spuse:

– Îmi cer scuze că vă deranjez, dar unde este biroul judecătorului Morrow?

– Dincolo de ușa aceea. Pot să vă ajut cu ceva?

În acel moment, se auzi soneria de la intrare. Mayhew își privi automat ceasul și mormăi, îndreptându-se spre ușă:

– E mult prea devreme să fie ei.

– Ai găsit ceva? îl întrebai pe Dwight, observând hârtiile din mâna lui.

– Mda, spuse el posomorât. Răsfoiam paginile unui inventar mai vechi vechi, când...

Se întrerupse, fiindcă Mayhew reveni în bibliotecă, urmat de agenții Lewes și Clark.

Am fost din nou surprinsă să constat cât de mult semănau unii cu alții oame-

nii legii. La fel ca Dwight, cei doi agenți erau niște tipi înalți și musculoși și, la fel ca Dwight, erau îmbrăcați lejer, în jeanși și scurte de piele.

– Domnule maior Bryant, spuse Clark.

Apoi, mă salută pe mine, cu o mișcare a capului.

– Doamnă judecător. Am bănuit că vă găsim aici.

– Aveți vreo veste despre fiul meu? întrebă Dwight.

– Ne pare rău, domnule maior. Știți cum se întâmplă de obicei. O mulțime de alarme false, care nu duc la nimic. Dumneavoastră ați găsit ceva?

Dwight îi întinse lui Lewes inventarul și îi arătă ceva în josul paginii.

– Potrivit inventarului, în seiful din biroul judecătorului Morrow se află o cutie cu cinci cartușe de calibrul 36.

– Gloanțe?

Mayhew păru șocat.

– Arătați-ne seiful, spuse Lewes.

Directorul deschise fără să crâcnească o ușă aflată pe peretele mai îndepărtat al încăperii. Biroul lui Peter Morrow era o versiune mai impunătoare a biroului meu, iar rafturile de aici erau înțesate cu cărți de drept de toate felurile.

În timp ce noi priveam, Mayhew dădu la o parte un exemplar din *Comentariile* lui Blackstone, scoțând la iveală un mic seif încastrat în perete.

– Dați-mi voie să mă gândesc.

Mayhew se duse la biroul masiv din mahon. Scoase un sertar lateral, îl întoarse, plescăi nemulțumit și încercă cu sertarul următor. Pe spatele sertarului, se afla combinația.

– E chiar scrisul de mână al judecătorului Morrow, ne spuse.

Agentul Lewes ținu sertarul sus, în așa fel încât Clark să poată citi combinația, în timp ce rotea discul. Apăsă de mâner și seiful se deschise fără probleme. Îndreptă fasciculul lanternei de buzunar spre interior.

– E gol.

– Gol? Imposibil! exclamă Mayhew.

– Nu-l atingeți, îi spuse Clark tăios lui Mayhew, care întinse mâna.

– Inelul cu sigiliu al lui Peter Morrow, gemu Mayhew. Medalionul de aur al lui Elizabeth. Parura de înmormântare a lui Catherine.

– Ce e o parură? întrebă Clark.

– O garnitură de bijuterii. În acest caz, un colier, o brățară și cercei din onix și o coadă de păr.

Clark se încruntă.

– Păr?

– Era părul fiicei sale, Elizabeth. Oamenii obișnuiau să se consoleze purtând părul unei persoane iubite.

– Este valoros acest set?

– Pentru Morrow House, e neprețuit. Pe piața liberă, poate valora două mii de dolari. Împletitura de păr este extrem de fină.

– Dar celelalte piese? Inelul cu sigiliu și medalionul de aur?

– Nu mai mult de șase sute. Le țineam în seif numai pentru că nu avem încă posibilitatea de a le expune în condiții de siguranță.

– Ăsta e inelul? întrebă Clark, scoțând din buzunar o cutiuță roșie.

În interior, se afla un inel de aur masiv, care avea încastrat un sigiliu din onix.

– Da! Unde Dumnezeu l-ați găsit?

– În poșeta Jonnei Bryant, spuse Lewes.

Era ora nouă și patruzeci și cinci, când părăsirăm Morrow House, invitați în mod expres de Lewes și Clark să ne găsim o altă ocupație, în timp ce ei aveau să examineze cu atenție biroul și computerul Jonnei.

Domnul Mayhew negă fără prea multă convingere faptul că Jonna ar fi putut să fure obiectele din seif, dar, pe de altă parte, insistă că numai ei doi știau locul în care era scrisă combinația, anume pe spatele sertarului.

– A spus același lucru și despre cheile de la dulapul încuiat, spuse Dwight, pornind motorul, dar el e aici doar de opt sau zece ani, așa că cineva trebuie să-i fi spus și lui.

– Le-a luat să le vândă? mă întrebai cu voce tare. Să adune în felul acesta cele cinci mii?

– Niciodată.

Părea furios pe mine fie și numai pentru că mă gândisem la așa ceva.

– Jonnei nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să fure. Punct.

Nu aveam de gând să-l contrazic, dar asta nu îmi alungă gândurile rebele. Amândoi trimiseserăm prea mulți stâlpi ai societății în spatele gratiilor, ca să mai putem spune cu certitudine cine ar fi în stare și cine nu să încalce legea.

– Asasinul trebuie să-i fi pus inelul în poșetă, ca să ne facă să credem, în cazul în care nu înghițeam povestea cu sinuciderea, că a fost vorba de o reglare de conturi între hoți, spuse Dwight în timp ce plecam. Poate ea l-a surprins pe hoț asupra faptei și l-a amenințat că îl dă în vileag. Poate de asta a fost omorâtă.

Sau poate s-a oferit să se întâlnească cu asasinul într-un loc lăturalnic, tocmai ca să-i poată vinde obiectele pe care le luase, îmi zisei în sinea mea. Sau dacă era

vorba de o primă tranșă din cei cinci mii de dolari de care avea nevoie atât de urgent?

Nu zisei decât:

– Am uitat să le spunem că Jonna avea nevoie de bani.

– Nu te teme, o să-i mai vedem, spuse încruntat.

– Unde mergem acum?

Dwight își privi ceasul.

– Vrei să vii cu mine să stau de vorbă cu mama Jonnei și s-o mai întreb o dată de bani? Va fi întotdeauna bunica lui Cal, așa că poate ar trebui s-o cunoști.

– Sigur, spusei, deși era vorba de o întâlnire întru câtva neplăcută.

Doamna Shay locuia în partea veche și mai înstărită a orașului, la doar câteva cvartale distanță de Morrow House. Știam de la Dwight că Jonna și mama ei se mutaseră în această casă mai mică, după moartea tatălui ei. Mai mică? Părea aproape la fel de mare ca vechiul conac de la ferma în care crescusem, iar noi eram paisprezece la număr.

Dwight îmi povesti că, în după-amiaza zilei precedente, casa fusese plină de lume. În dimineața asta, nu mai era decât o femeie.

Părea să aibă în jur de șaizeci și cinci de ani și avea părul grizonant, tuns scurt. Când deschise ușa, ca răspuns la sonerie, figura ei era gravă, apoi însă zâmbi.

– Dwight! Intră. Ai vreo veste?

– Nu încă, spuse Dwight. Am adus-o pe soția mea, ca să vă cunoască. Deb'rah, ea este Eleanor Prentice, verișoara doamnei Shay.

După schimbul obișnuit de amabilități, ne conduse în bucătărie.

– Tocmai pregăteam niște ceai și pâine prăjită pentru Laura. Știam că, dacă nu vin eu în dimineața asta să-i pregătesc ceva, n-o să mănânce nimic.

Aranjă farfurioarele și ceștile pe o tavă mare din argint și Dwight se oferi s-o ducă până sus.

– Nu știu care e motivul, dar Laura pare să se simtă mai bine azi, spuse Eleanor conducându-ne în sus, pe scări. E încă răvășită de moartea Jonnei, desigur, dar e convinsă că băiatul n-o să pățească nimic. Cred că e o combinație de rugăciuni cu gândire pozitivă.

Dormitorul doamnei Shay, așezat pe colțul casei, era spațios și bine proporționat. În fața șemineului, pe al cărui grătar ardeau niște „bușteni" cu gaz, se aflau două fotolii delicate, tapițate cu același pluș albastru ca și șezlongul din apropiere. Doamna Shay era lungită pe șezlong și, după ce i-am fost prezentată, ne făcu semn să luăm loc pe fotolii, iar Eleanor Prentice se așeză lângă ea.

Chiar și la vârsta asta, cu chipul ridat și mâinile îmbătrânite, doamna Shay continua să arate la fel de bine și să fie la fel de zveltă ca o femeie tânără. Ochii ei, de un albastu-violet, o făceau să pară oarecum vulnerabilă. Puteam lesne înțelege de ce soțul ei avusese atâta grijă de ea și o protejase de eșecurile sale financiare. Cu toate acestea, în urma falimentului trebuie să fi rămas foarte mulți bani, de vreme ce își permitea să trăiască în felul acesta de atâția ani.

Dwight îi mărturisi că cercetările pentru găsirea lui Cal nu înaintaseră cine știe ce, dar ea îi zâmbi senină și îl bătu ușor pe braț.

– Ai încredere în Dumnezeu, Dwight. Eu așa am făcut și noaptea trecută am început să fiu sigură că o să-l găsim pe Cal teafăr și nevătămat.

În timp ce o ascultam, mă cuprinse o senzație de *déjà vu*, iar când pomeni de noaptea precedentă, înțelesei care era cauza.

– Parfumul dumneavoastră miroase foarte frumos, spusei. E gardenie?

– Ah, da, așa e, răspunse, străduindu-se să joace rolul gazdei politicoase. Toate femeile din familia mea îl adoră.

– Eu, nu, spuse Eleanor, vrând parcă să reamintească unele dezacorduri din familie.

– Nici Jonna, spuse doamna Shay, cu o urmă de tristețe. A pornit de la Elizabeth Morrow, îmi spuse. Ați aflat de stafia ei?

Dădui afirmativ din cap.

– Am auzit că, ori de câte ori se plimbă, se simte un parfum de gardenie.

– Mereu m-am întrebat cine l-a făcut, de a putut să reziste peste o sută de ani, spuse Eleanor.

Doamna Shay zâmbi.

– Eleanor nu crede în stafii.

În continuare, conversația trecu la pregătirile pentru înmormântare, acum că trupul Jonnei fusese pus la dispoziția familiei. Nu hotărâseră încă ziua și ora, dar probabil va fi miercuri sau joi.

– Când vine sora ei? întrebă Dwight. Sper că vine, nu-i așa?

– Sigur că o să vină, spuse doamna Shay precipitat. Pam i-a fost devotată Jonnei. Și lui Cal. A fost realmente un șoc pentru ea.

– Pentru noi toți, spuse Dwight. Doamnă Shay, îmi displace că sunt nevoit să deschid din nou acest subiect, dar e vorba de mesajul pe care i l-ați lăsat Jonnei pe robot, în care o întrebați dacă mai era supărată pe dumneavoastră. Era vorba de faptul că vă ceruse bani și ați refuzat-o?

Ochii albaștri ai doamnei Shay se umplură cu lacrimi.

– Dwight, cum poți să fii atât de crud?

Privirea ei se opri brusc asupra mea și înțelesei că era stânjenită de faptul că o întrebase ceva atât de personal în prezența mea.

Mă ridicai imediat în picioare.

– Aveți nevoie să discutați între patru ochi. Eu mă duc în bucătărie, să-mi mai fac o cană cu ceai.

Înșfăcai tava, în timp ce Dwight îmi deschise ușa, și evadai.

Dwight și Eleanor coborâră după vreo jumătate de oră. Când intrară în bucătărie, o auzii pe Eleanor spunând:

– Nu știu adresa, dar lasă-mă să găsesc o bucată de hârtie. O să-ți explic cum ajungi și o să-ți schițez o hartă.

Deschise sertarul de sub telefonul din bucătărie, scoase un carnețel și schiță o hartă simplă, însoțind-o de explicații, în timp ce desena.

Dwight îi puse vreo două întrebări, apoi vârî harta în buzunar și se întoarse spre mine:

– Ești gata să plecăm?

– Nu înainte ca doamna Shay să ne spună ce dracu' a făcut cu Cal.

Eram atât de furioasă, încât îmi tremura vocea.

– *Poftim?*

Am traversat ca o vijelie bucătăria și am deschis ușa de la debara. Înăuntru, agățată într-un cui, era o canadiană bleumarin. Gluga era bordată cu blană și din ea se degaja un parfum de gardenie.

Opt

Eleanor Prentice rămase ca trăsnită, în timp ce Dwight smulse canadiana din cui, aruncând pe jos căciuli și scurte.

– Nu înțeleg, spuse. De ce spuneți că Laura l-a luat pe Cal?

– Asta e haina pe care o purta femeia aceea, spuse Dwight, fluturându-i canadiana prin față.

– Dar nu e canadiana Laurei. Canadiana ei e neagră, nu bleumarin.

– Nu există nici o canadiană neagră, spusei.

– Dar Laura a fost sincer afectată, când a dispărut Cal.

– Explicați-mi atunci ce e cu parfumul de gardenie, spusei. O, Dwight, probail că *ea* l-a luat pe Carson.

Eleanor ridică mâinile, derutată.

– Despre ce naiba vorbiți?

– Azi-noapte, am dormit în camera lui Cal și cineva s-a furișat înăuntru și i-a luat ursulețul. Persoana, oricare ar fi fost ea, era dată cu parfum de gardenie. Nu mă mir că doamna Shay nu e îngrijorată în legătură cu Cal. Știe unde e.

– O, Doamne, spuse Eleanor, prăbușindu-se pe un scaun. Pam?

Acum era rândul nostru să fim derutați.

– Pam? Sora Jonnei? întrebai.

– Ea se dă cu parfum de gardenie, spuse Eleanor, dar credeam că e în Tennessee.

– E aici? Asta e haina ei?

– Nu știu.

Dwight întorcea deja pe dos buzunarele canadienei, dar nu găsi nimic decât niște mărunțiș.

Căută prin buzunarele sale numărul de telefon pe care i-l dăduse agentul

Lewes, luă telefonul și formă numărul. De îndată ce Lewes răspunse, îi relată ce descoperiserăm și unde.

– Da, sora fostei mele soții... Pam... Așteaptă o secundă. Care e numele de familie al lui Pam? o întrebă pe Eleanor.

– Morgan. Doamna Gregory Morgan.

Dwight transmise informația, apoi se întoarse din nou spre Eleanor.

– Ce mașină are?

– Ultima oară când a fost aici, era o limuzină albă.

– Ce marcă?

Eleanor clătină din cap neputincioasă.

Probabil că Lewes îi pomenise de Departamentul Auto din Tennessee, fiindcă Dwight zise:

– Da, firește. Cum de nu m-am gândit... Locuiește în Knoxville, nu-i așa, Eleanor?

Eleanor dădu afirmativ din cap, apoi spuse:

– Agenda Laurei e în sertar. Acolo trebuie să fie și numărul de telefon de acasă al lui Pam.

Dwight găsi agenda și trecu în revistă toate numerele și adresele din dreptul numelor Pam și Gregory Morgan. Erau și două numere de mobil, unul marcat „P", iar celălalt, „G"

– Încerc, mai întâi, la cel marcat „P", spuse Dwight. Poftim?... Da, poți să fii sigur că o să fim aici.

Întrerupse legătura și formă numărul de fix al lui Pam Morgan. O clipă mai târziu, spuse:

– La naiba! și închise. Telefonul e deranjat.

Luă canadiana și o porni în sus pe scări, urmat îndeaproape de noi două. Nu se mai osteni să bată la ușa dormitorului doamnei Shay. Aceasta era în picioare, în furou, în fața dulapului, iar când intrarăm își înăbuși un strigăt de surprindere și întinse mâna după halatul de casă.

– Zău, Dwight!

Dwight însă nu avea chef de amabilități. Zvârli canadiana spre ea și spuse:

– E a lui Pam, nu-i așa? Ați mințit când ați spus că Pam e încă în Tennessee. Unde e? Ce a făcut cu Cal?

Fiecare cuvânt era ca o palmă trasă peste obraz.

Doamna Shay era atât de șocată, încât strânse halatul la piept, sperând s-o protejeze.

– E în casă? întrebă Dwight. Unde dracu' e băiatul meu?

– N-am mințit, bâigui ea. Nu sunt în casa asta, Dwight. Nu știu unde sunt. N-a vrut să-mi spună.

În timp ce Dwight se plimba furios ca un tigru în cușcă, doamna Shay ne povesti că Pam apăruse în oraș cu două săptămâni înainte.

– Și-a părăsit soțul. Voia să stea aici, dar cum nu-și mai lua medicamentele, n-am putut să accept acest lucru. La mine vin și pleacă prietene, iar ea se purta ca...

– O nebună? întrebă Dwight.

– Nu e nebună! țipă doamna Shay. Nu e, *nu* e! E la fel de sănătoasă ca tine sau ca mine, atunci când își ia medicamentele.

– Dar când nu și le ia? întrebai. E violentă?

– Nu i-ar face niciodată rău lui Cal, spuse doamna Shay. Îl adoră.

– Dar aude voci, spuse Eleanor, iar uneori vocile alea îi spun să facă lucruri – căută un cuvânt mai blând pentru „dement" – iraționale.

Îmi amintii de așternuturile folosite de pe canapeaua Jonnei.

– A stat la Jonna?

– Nu știu! se tângui ea. Pe cuvânt. Jonna l-a convins pe unul dintre verii noștri din Anson s-o invite la cabana lui de la munte. S-a dus acolo, dar i-a fost teamă că o să rămână înzăpezită și a plecat înainte să-nceapă ninsoarea de miercuri seară. William – vărul nostru – a sunat a doua zi, să vadă dacă a ajuns cu bine, dar când am vorbit cu Jonna joi dimineață, nici ea n-o văzuse pe Pam.

– Atunci, de unde a apărut canadiana asta? întrebă Dwight.

Doamna Shay trase aer în piept.

– Cred că Pam a luat-o din greșeală pe a mea. A fost aici, pe la două azi-noapte. Nu puteam să dorm, așa că am coborât să-mi fac o cană cu cacao. Câteva minute mai târziu, a intrat pe ușa de la bucătărie, așa cum făcea când era o adolescentă.

– Are în continuare o cheie? întrebă Eleanor.

– Sigur că are. A aflat de Jonna, Dwight, și era distrusă. Mi-a spus că știa că lucrurile aveau să se sfârșească prost.

– Despre ce lucruri era vorba?

– Nu era prea coerentă. A spus că acum și Jonna o să fie stafie. Că trenurile merg și că Jonna o să fie într-unul dintre ele, alergând spre glorie și libertate.

– Ați întrebat-o de Cal?

– Am încercat. Mi-a spus că doarme în brațele lui Isus.

Inima îmi îngheță.

– Doamne sfinte!

– Nu, nu, mă asigură ea. Nu e mort și nici bolnav, fiindcă mi-a cerut să-i dau niște biscuiți pentru el. A luat și o banană. Totul a fost atât de confuz. Nu mi-am putut da seama ce era real și ce venea de la vocile ei. Vocile îi spuseseră să se ferească de copoi. Nimeni din orașul ăsta nu are copoi, iar trenurile au încetat să mai meargă cu mulți ani în urmă. Am încercat să-i spun asta, dar mi-a spus că trebuie să-l țină ascuns, până ce nu va mai fi nici un pericol ca să-l scoată din ascunzătoare. I-am spus că probabil copilul e speriat și îi e frig, dar ea mi-a spus că nu, că ea și Isus îi țin de cald.

Îi aruncă lui Eleanor o privire deznădăjduită.

– Tu știi că ea n-a fost niciodată o persoană religioasă. Probabil că e vorba de vocile alea.

– Dumneavoastră ați venit azi-noapte în casa Jonnei și ați luat ursulețul lui Cal? întrebă Dwight.

– Firește că nu!

– Atunci, a fost Pam. Bandit o cunoaște, iar ea cunoaște casa, fiindcă a stat acolo săptămâna trecută.

Se auzi soneria de la intrare și coborâi să deschid. Mă așteptam să fie agenții Lewes și Clark.

În loc de asta, în fața ușii erau două femei atrăgătoare, care păreau să fie mai mari cu vreo doi ani decât mine. Erau îmbrăcate cu haine scumpe într-un mod lipsit de ostentație – pardesie de lână, fulare de cașmir și cizme cu tocuri înalte. Una dintre ele ducea o tavă cu plante verzi de mai multe feluri, ornată cu o fundă de mătase albă mare.

– Doamna Shay primește vizite? întrebă una dintre ele. Suntem prietene vechi ale Jonnei. Eu sunt Lou Cannady.

– Iar eu sunt Jill Edwards, spuse cealaltă.

– Intrați, le spusei celor două femei.

Am luat plantele și le-am pus pe masa din hol.

– Doamna Shay nu a coborât încă, dar sunt sigură că ar dori să știe că ați venit.

– Sunteți una din verișoarele din Anson? întrebă Lou Cannady.

– Nu. Sunt Deborah Knott, mama vitregă a lui Cal.

– Adevărat? spuse Jill Edwards. Aveți vreo veste?

– Nimic oficial, spusei.

Vrând parcă să demonstreze o îndelungată familiaritate, cele două își agățară hainele în dulapul din perete, înainte să mă pot oferi să le iau, și se duseră în living, unde se așezară cu eleganță.

Amândouă continuau să fie șocate de faptul că Jonna fusese omorâtă cu sân-

ge rece și dezamăgite să afle că nu aveam informații „din interior" despre cine i-ar fi putut dori moartea.

– Înțeleg că tatăl lui Cal e adjunct de șerif? întrebă Lou. E implicat în investigație?

Făcui semn cu capul că da.

– Amândoi facem tot ceea ce se poate.

– Ah, așa e, spuse Jill. Sunteți judecătoare, nu-i așa?

Din nou dădui din cap.

– Am văzut anuarele, acasă la Jonna, spusei. Cei Trei Mușchetari. Probabil că erați legate una de alta pe vecie, nu-i așa?

– De la grădinița domnișoarei Sophie. Apoi, la gimnaziu, liceu, facultate. Am fost șocate când s-a dus să-și viziteze un prieten în Germania și a sfârșit prin a se căsători cu un ofițer din armata de uscat, în loc să se mărite cu cineva de aici din oraș. Firește, tipul *arăta* într-adevăr foarte bine.

– Și încă arată, spusei zâmbind.

La început, m-am mărginit să ascult ce aveau de spus despre prietena lor asasinată, despre regretul de a o fi pierdut. Vorbeau despre Jonna cu căldură, rememorând poznele pe care le făceau pe vremea când erau copii. Înțelesei că Jonna fusese liderul lor. Ea era cea mai frumoasă și avea sângele cel mai albastru. Era cea mai stilată și recunoscută a fi cea mai deșteaptă dintre cele trei.

– Dar sora ei? întrebai. Făcea și ea parte din gașca voastră?

– O, sigur, spuse Jill. Era cu un an mai mare ca noi, dar în unele privințe era ca și când Jonna ar fi fost sora mai mare. Pam părea să țină seama de părerea Jonnei și nu invers. Era și ea populară în felul ei, drăgălașă și nostimă. Într-o vreme ea și Jonna au fost foarte apropiate.

– Au fost?

– Nu știți?

Cele două schimbară priviri, apoi Jill spuse pe un ton serios:

– Vedeți, lui Pam îi plăceau foarte mult petrecerile, dar după ce a plecat la Universitatea Virginia, s-a apucat rău de băut. A fost dată afară din școală. Jonna s-a speriat îngrozitor. Nu voia să mai aibă de-a face cu ea. N-a mai vrut să meargă la Universitatea Virginia și așa am ajuns la Hollins.

– N-am mai văzut-o pe Pam de... Când a fost ultima dată? își întrebă Jill prietena.

– Acum trei sau patru ani? riscă Lou. Biata Jonna a fost așa de jenată. Era convinsă că Pam renunțase complet la băutură, când ea de fapt trecuse pe vodcă, să nu se simtă mirosul. Îți amintești cât de aiurea s-a comportat în ziua aia?

Jill dădu afirmativ din cap.

– A fost trist. A fost nevoie să-l cheme pe soțul ei s-o ia.

– De ce întrebați de Pam? spuse Lou. N-a venit încă?

– E în oraș de aproape două săptămâni, le spusei.

Nu fură atât de surprinse pe cât mă așteptam.

– Aha, spuse Lou. Probabil de asta a amânat Jonna întâlnirea.

– Reuniunea de douăzeci și cinci de ani de la terminarea liceului, din primăvară, spuse Jill.

Mi-am amintit de lista cu nume și adrese din dosarele Jonnei și de faptul că fusese președinta comitetului de sponsorizare.

– Nu e oficial încă, dar suntem aproape siguri că Pam e cea care l-a luat pe Cal, spusei.

Fața lui Jill se lumină ușurată.

– O, slavă Domnului! M-am temut ca nu cumva să-l fi luat ucigașul Jonnei sau vreun pervers. Dar dacă e vorba de Pam... vreau să spun că ea nu i-ar face niciodată vreun rău.

Lou îi dădu dreptate.

– Au fost verificate cele două moteluri?

– Comandantul Radcliff a dat ordin în sensul ăsta de îndată ce și-au dat seama că băiatul a dispărut cu-adevărat, spusei.

– La ora asta, s-ar putea să se fi întors cu el în Tennessee, spuse Jill.

Lou clătină din cap.

– Nu ar pleca înainte de înmormântare.

– Jonna ieșea cu cineva? întrebai.

– Adică vreun iubit? Nu cred să fi avut unul în ultimii doi ani, spuse Jill.

Se auzi din nou soneria și încăperea se umplu de oamenii legii. Dwight și Eleanor Prentice coborâră, dar doamna Shay refuză să-și părăsească dormitorul, așa că Lou și Jill urcară la ea, în vreme ce Dwight și cu mine le povestirăm agenților statali cum găsiserăm canadiana lui Pam, cum își vizitase mama în noaptea precedentă și cum ea fusese probabil cea care se strecurase în casă, ca să ia ursulețul lui Cal.

– Ca o fantomă, spusei, repetând ce-i spusese doamnei Shay.

– Mașina ei e o Honda Accord, același model ca al victimei, dar de culoare albă, cu plăcuțe de înmatriculare din Tennessee.

Agentul Clark spuse în grabă numărul, iar Dwight și-l notă.

Dwight le povesti agenților despre starea mintală a lui Pam, eu le explicai că prietenelor ei li se spusese că era alcoolică, nu psihotică, dar că ele împărtășeau părerea doamnei Shay, anume că Pam ținea foarte mult la Cal.

Toți cinci ne întrebam unde putea fi Pam.

– Sunteți siguri că nu e aici în casă? întrebă Lewes.

– Am verificat toate camerele de la etaj, spuse Dwight.

– Iar eu am cercetat subsolul, înainte să găsesc canadiana, spusei. Eleanor?

Femeia clătină din cap.

– N-am idee. Doar dacă nu s-o fi ascuns la verii din Anson. În orașul ăsta, eu sunt singura ei rudă.

Un gând îmi trecu brusc prin minte.

– N-ar fi posibil ca Pam să se ascundă undeva în Morrow House?

– Cum? strigară toți deodată.

– Păi, potrivit doamnei Shay, Pam i-a spus că acum *și* Jonna o să fie o fantomă, iar singura fantomă de care știm este cea de-acolo. Puștiul lui Paul Radcliff ne-a spus că știe de la Cal că mama lui se juca în casa aceea când era copil, așa că de ce n-ar fi făcut-o și Pam?

– N-am nimic împotrivă să întoarcem casa cu fundul în sus, spuse Lewes.

– Cât timp sunteți acolo, verificați dacă nu cumva din acel loc se vede fereastra dormitorului doamnei Shay. Mi se pare o coincidență prea mare faptul că Pam a apărut în miez de noapte, tocmai când s-a trezit doamna Shay, nu credeți?

Dwight se oferi să-mi lase mie camioneta, în timp ce el se ducea la Morrow House cu cei doi agenți statali, dar îi spusei că nu mi-era greu să străbat pe jos distanța de vreo două cvartale până acolo.

Când Lou Cannady și Jill Edwards coborâră, o întrebai pe Eleanor dacă puteam să fac niște ceai.

– Desigur, spuse ea, apoi urcă la etaj, să vadă dacă doamna Shay n-avea cumva nevoie de ea.

Lou și Jill se pregăteau să plece acasă, dar când le-am spus că mai voiam să le întreb unele lucruri, au venit cu mine în bucătărie.

– Jonna obișnuia să povestească despre serviciul ei? întrebai, când ne așezarăm la masă, cu cești aburinde de ceai în față. A avut vreun conflict cu cineva? Cineva cu care nu se înțelegea bine?

– Nicidecum, spuseră cele două. Jonnei îi plăcea să lucreze la Morrow House.

– Pentru ea, era o slujbă adevărată, spuse Jill.

– Păi, *așa* și era, spusei. Era plătită.

Amândouă izbucniră în râs.

– Draga mea, Jonna e o Shay. Indiferent cât ar fi câștigat, pentru ea erau doar bani de semințe.

Încă zâmbind, Jill își dădu la o parte părul de pe față.

– Jonna era cam zgârcită, așa că sunt sigură că a încasat fiecare bănuț.

– Zgârcită?

Conversația lor însuflețită mă făcu să-mi țin limba legată, încercând să aflu cât mai multe lucruri.

– Deși de morți se vorbește numai de bine, trebuie să spun că, dacă se putea abține, nu încasa aproape niciodată cecul. Nu se răsfăța cu călătorii de shopping la New York decât dacă una dintre noi plătea hotelul și chiar și atunci își cumpăra doar vreo două articole bune, în loc să cumpere ceva „trendy", de amuzament.

Încercând să fie corectă, Lou spuse:

– Cred că era îngrijorată cu privire la viitorul lui Cal. Nu știm cum a fost stabilit fondul fiduciar și dacă poate sau nu să fie transmis generației următoare.

Apoi, observând privirea mea inexpresivă:

– Nu e o aluzie la Dwight, dar Jonna considera că el nu e în stare să-i ofere lui Cal toate avantajele pe care putea să i le ofere ea. La urma urmelor, ai lui sunt simpli fermieri, nu-i așa?

Îmi fu de-ajuns. Era limpede că ele nu știau că Jonna nu dispunea de fonduri considerabile, că își trata slujba de la Morrow House ca pe o slujbă pe bune, fiindca *asta* și era.

În acel moment, nu-mi prea plăcea Jonna Bryant. Îi era rușine cu sora ei și rușine să le spună prietenelor că trăia în limita finanțelor ei? Le lăsase să creadă că Pam era alcoolică și că ea era zgârcită, în loc să le spună adevărul? Îi era teamă că și-ar fi pierdut prestigiul, dacă...

Ia stai o clipă. Și-ar fi pierdut prestigiul?

– În documentele ei, spusei, e vorba despre o sponsorizare făcută de promoția ei de absolvenți.

Cele două dădură afirmativ din cap, explicând că fusese ideea Jonnei. Deși vechiul lor liceu fusese transformat în azil de bătrâni, acesta continua să facă parte din Piața Istorică a orașului. Jonna propusese ca promoția lor să reconstruiască vechiul turn cu ceas ce existase odinioară în fața aripii stângi a clădirii.

– Turn cu ceas?

– Era făcut din piatră de prin partea locului și avea două etaje, spuse Lou. Cam la un an după ce au construit noul liceu și l-au închis pe al nostru, un șofer beat a intrat cu mașina de gunoi în el și l-a doborât la pământ.

– Așa că, atunci când Jonna a propus ca promoția noastră să strângă bani ca să-l reconstruiască, interveni Jill, continuând povestea, am făcut calcule și am constatat că urma să ne coste mult mai mult decât crezuserăm. Vreau să spun că unii

dintre foștii noștri colegi încă mai lucrează în fabrica de mobilă și Jonna se temea că pentru ei ar fi fost destul de greu.

– Jill și cu mine am propus însă ca noi trei să contribuim fiecare cu câte cinci mii pentru ceas, ceea ce ar fi făcut construirea turnului mai accesibilă.

– În plus, spuse Jill candidă, aveam să ne trecem numele pe o placă de bronz, ca donatoare separate ale ceasului.

– Jonnei i-a fost teamă să nu se creadă că forțăm lucrurile, dar ceilalți membri ai comitetului au spus că nimeni n-ar fi obiectat la perpetuarea în posteritate, și în acest fel, a celor Trei Mușchetari. Am supus decizia votului promoției și toți au fost de acord.

– Puteam s-o asigur pe Jonna că așa o să fie, spuse Jill. Dacă noi donam ceasul, asta însemna cincisprezece mii de dolari mai puțin din ceea ce trebuiau să doneze ei, așa încât firește că au fost de acord.

– Jonna nu se temea că și-ar fi putut pierde fața, le spusei lui Dwight și celor doi agenți, când ajunsei la Morrow House. Plângea fiindcă și-ar fi putut pierde *prestigiul*, dacă nu apărea cu banii. Cal a înțeles totul greșit.

Le-am relatat ce-mi spuseseră prietenele Jonnei în legătură cu planul lor ambițios de sponsorizare și cum îi scăpase ei situația de sub control.

– Se știau de atâția ani și nu le-a spus niciodată că nu avea banii ei.

Asta era partea pe care îmi era cel mai greu s-o înțeleg.

– Când i-am spus asta doamnei Shay, a cedat și a recunoscut.

– A și plâns? întrebă Dwight cinic.

– Vedre de lacrimi. A încercat să-mi dea o explicație logică, susținând că și ea e săracă – că locuința îi înghite o mare parte din venit, că și ea trebuie să salveze aparențele și, desigur, mai sunt și vizitele la doctor și medicamentele. E însă atât de răvășită din această pricină, încât vrea să doneze banii în numele Jonnei. Și fiindcă veni vorba de medicamente, spusei, adresându-mă lui Lewes și Clark, v-a spus cumva doctorul cam ce ar fi putut lua Pam din dulăpiorul cu medicamente al Jonnei?

Lewes răspunse fără ocolișuri:

– Doctorul ei nu, dar doctorul băiatului i-a prescris un sirop de tuse cu codeină acum vreo două săptămâni și se pare că sticla nu se mai află în casă.

– Probabil că Jonna l-a aruncat, spuse Dwight. Doamna Shay spunea că siropul îl amețea pe Cal atât de tare, încât a încetat să i-l mai dea.

În vreme ce noi stăteam de vorbă în ușa biroului pe care îl împărțiseră Jonna și Frederick Mayhew, la intrarea în muzeu sosiseră vreo cinci, șase persoane. Mă

uitai la ceas. Era ora unu. În cele din urmă, mi-am amintit că Mayhew spusese că azi, la ora patru, urma să aibă loc întrunirea lunară a Societății de Istorie și Genealogie din Shaysville, precedată de o recepție la ora trei. Femeile se îndreptară spre bucătărie, ducând în mână cutii cu gustări și ingredientele necesare pentru punch.

– Ați avut norocul să găsiți ceva aici, în casă? întrebai.

– *Nada*, spuse Dwight, și am cercetat fiecare încăpere. Ne-am uitat sub toate mobilele, în toate dulapurile din perete, în toate cuferele.

– Ați simțit parfum de gardenie?

– Da, într-adevăr, așa că am scotocit fiecare ungher din încăperea aia, dar nici urmă de Pam sau Cal.

– Ce urmează? întrebai.

– O să ne ducem la munte, să stăm de vorbă cu verii la care a stat sora Jonnei la începutul săptămânii, spuse agentul Lewes.

– Eu cred că o să rămân aici, să mă mai uit prin dosarele Jonnei, poate găsesc ceva deosebit, spuse Dwight.

Remarcai încordarea de pe fața lui.

– Sunt lihnită de foame, spusei, străduindu-mă să par plângăcioasă. Nu vrei să mergem să mâncăm ceva mai întâi?

Dwight nu se entuziasmă la ideea de restaurant, așa că, odată urcați în camionetă, îi sugerai să trecem pe la un magazin, să luăm niște gustări și să ne ducem să mâncăm acasă.

Ideea asta i se păru mai bună.

– Trebuie să-l lăsăm și pe Bandit pe-afară.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce așteptam la casă în supermarket, Dwight își scoase portvizitul și din buzunar îi căzu o bucățică de hârtie. Era harta desenată de Eleanor Prentice.

– Dix Lunsford! spuse. Am uitat complet de el.

– Cine e?

– Omul de serviciu de la Morrow House. El și soția lui au fost cândva servitorii interni ai familiei Shay, când aveau casa mai mare. Cred că și acum mai trebăluiește prin curtea ei din când în când, iar nevastă-sa se duce acolo o dată pe săptămână. Din câte spuneau atât Mayhew, cât și doamna Shay, sunt devotați familiei.

Da, cum să nu. Stăpânii albi vor mereu să creadă că servitorii negri le sunt devotați.

De îndată ce plăti pentru cumpărături, Dwight mă zori să ajungem la camionetă.

– Dacă o știe pe Jonna de când era în scutece, atunci poate că ne spune și unde s-ar putea ascunde Pam.

Ajunși la casa Jonnei, Dwight îl scoase pe Bandit afară și se duse să stea de vorbă cu vecinul de alături, în timp ce eu pregătii niște sandviciuri. Dwight îl băgă pe cățel înapoi în cușcă, ca să putem mânca în liniște.

Dwight continua să stea ca pe ace, dar parcă nu mai era la fel de încordat. Amândoi eram nerăbdători să-l găsim pe Cal, dar faptul că știam că persoana care îl luase era sora Jonnei și nu vreun pedofil fără chip ne era întru câtva de ajutor.

În timp ce mâncam, Dwight își privi ceasul, apoi reacționă surprins:

– Azi e 23 ianuarie, spuse. Ieri am împlinit o lună de căsătorie.

– Vai, și nu ți-am luat un cadou.

– Ba da, mi-ai luat.

Întinse mâna spre mâna mea.

– Ai venit aici.

În clipa în care mâinile noastre se întâlniră, a fost ca și cum fiecare hormon aflat în stare de repaus în ultimele trei zile s-ar fi trezit brusc la viață.

Ca la o comandă, abandonarăm sandviciurile mâncate pe jumătate și ne ridicarăm de la masă. Abia reușirăm să ajungem din bucătărie pe canapea. Eram ca doi autostopiști rătăciți și înghețați, care dau brusc peste un izvor cu apă fierbinte, în mijlocul unui câmp de gheață. Plonjarăm în apă, scufundându-ne în lichidul cald, apoi ieșirăm la suprafață, ca să mai luăm o gură de aer, după care apele ne acoperiră din nou.

După aceea, rămaserăm îmbrățișați și, pentru întâia dată de la dispariția lui Cal, relaxați. Dwight trase cuvertura peste umărul meu gol și murmură:

– La mulți ani!

Căscai și mă cuibării mai aproape de el.

– Trezește-mă peste o oră, bine?

– Îhî, spuse, căscând la rândul lui.

Ne trezirăm după aproape două ore, când soarele se îndrepta spre orizont, într-o vâlvătaie de roșu și auriu.

Făcurăm un duș rapid și hotărârăm să o luăm în direcții diferite. Dwight urma să se ducă să stea de vorbă cu Dix Lunsford, iar eu să mă întorc cu mașina mea la Morrow House, încercând s-o prind pe Betty Ramos înainte să se încheie întrunirea lunară a Societății de Istorie și Genealogie din Shaysville. Întrucât Betty o

ajuta pe Jonna la inventar, poate că aceasta din urmă lăsase să-i scape unele lucruri.

În timp ce mă îndreptam spre ieșire, lui Dwight i se făcu milă de Bandit:

– Bietul de el, nu se bucură de atenția cu care era obișnuit. Cred că o să-l iau cu mine în seara asta.

Dintr-un cârlig din apropiere, luă lesa lui Bandit, iar terierul începu să sară dintr-o parte într-alta a cuștii de bucurie.

– Ești un om bun, Dwight Bryant, îi spusei. Mi-am lăsat telefonul deschis, așa că sună-mă, dacă afli ceva.

Nouă

Duminică, 23 ianuarie, după-amiaza

În districtul Colleton, detectivii Jack Jamison și Raeford McLamb se treziră din nou mergând din ușă în ușă, lucru ce nu-l deranja pe McLamb. După ziua anterioară, era mai mult decât bucuros să se întoarcă la lucruri banale, cum ar fi să sune la ușile locuitorilor din Rideout Road și să-i întrebe dacă nu cumva îl observaseră în zonă, joi, pe la apusul soarelui, pe sergentul Overholt sau mașina lui Subaru de culoare neagră. După părerea lui, cu cât lucrurile erau mai lipsite de senzațional, cu atât era mai bine.

În complexul imobiliar Holly Ridge erau cincisprezece case. În după-amiaza aceea rece de duminică, majoritatea oamenilor păreau să fie acasă. Toți auziseră de incident, deși nimeni nu recunoscu că l-ar fi cunoscut pe J.D. Rouse. Cu toții, în schimb, cunoșteau devotamentul cu care doamna Harper avea grijă ca pe drum să nu fie gunoaie.

La capătul străzii, dădură peste proprietarul unei case care îl știa pe Rouse de ani buni, chiar dacă nu foarte bine.

– Maică-sa l-o fi iubit și poate și fetițele lui, dar pentru restul lumii nu-i cine știe ce pierdere.

– Thomas Conners! îl mustră soția lui, scandalizată. Cum se poate să vorbești așa, și încă în ziua Domnului.

– Spune adevărul și fă-l de ocară pe necuratu', i-o întoarse el. Nu i-a păsat de nimic sau de nimeni, în afară de el. Păcat că biată femeia aia a fost nevoită să vadă când s-a întâmplat.

– O cunoști? îl întrebă soția. N-ai spus niciodată că o cunoști.

– Nu pot să spun că o *cunosc*, protestă bărbatul, dar dacă vezi o persoană des

ajungi să crezi că o cunoști, înțelegi ce spun? O văd măcar o dată pe săptămână, când mă întorc de la slujbă.

Când Conners ieși pe alee împreună cu polițiștii, rânji cu gura până la urechi și le povesti cum îi trăsese doamna Harper o săpuneală odată.

– Vedeți, soția mea e o femeie foarte credincioasă. Nu e de acord cu băutura. Mie însă îmi place o bere, din când în când. După muncă, mă opresc la un bar, îmi cumpăr una rece și o beau pe drum până acasă. Uneori, o termin când sunt chiar lângă casă, așa că opresc pe Rideout Road, beau ultima înghițitură și arunc cutia, apoi folosesc un spray de gură, ca să nu mă simtă nevasta. Nu m-am gândit niciodată cât eram de nemernic, până nu m-am pomenit cu doamna aia că iese din șanț și-mi bagă lumina în ochi. Am crezut că o să asmută cățelușul ăla al ei pe mine! Ei bine, mi-am cerut scuze pentru cutia de bere, iar ea s-a domolit, dar vă rog să mă credeți că de atunci n-am mai aruncat nici măcar o coajă de alună.

Mayleen Richards nu era încântată de situația în care se afla. În parte, de vină era șocul de adrenalină din ziua precedentă. Pe de-altă parte, era vorba de durerea pe care o simțea ori de câte ori uita și ridica brațul prea repede. Însă cel mai mult o enerva faptul că era nevoită să stea în birou degeaba, așteptând raportul de la laborator în legătură cu armele ce fuseseră ridicate din rulota făcută zob a sergentului Michael Overholt.

Îi dăduse agentului special Terry Wilson toate numerele de telefon la care putea fi găsită, iar acesta promisese să le transmită tehnicienilor de la laboratorul de criminalistică.

Mai promisese și că avea să împingă cazul mai în față, odată întors la Biroul Statal de Investigații.

Șeriful Bo Poole îi spusese să-și ia o zi liberă, dar Mayleen știa că, dacă l-ar fi ascultat, ar fi sunat din cinci în cinci minute, ca să-i întrebe pe băieți dacă au mai aflat ceva. Mai bine stătea la birou și își punea în ordine hârtiile, decât acasă, măsurând cu pasul încăperea.

Richards oftă și mai introduse încă un raport în computer. Când, în sfârșit, sună telefonul, îl ridică, plină de speranțe.

– Richards.

Era Terry Wilson, care îi dădu o veste proastă:

– Gloanțele care l-au ucis pe Overholt și pe nevastă-sa provin din pușca lui, dar 45-ul pe care l-am găsit în rulota lui Overholt nu este același 45 care l-a omorât pe Rouse. Și am scotocit rulota cu mare atenție.

– Poate a aruncat-o ori poate are un dulăpior la bază.

– O să verificăm, dar e puțin probabil să fi avut două arme de calibru 45.

– Pentru indivizi ca Overholt, cu cât ești mai mare cu atât ești mai tare, spuse Richards.

Wilson râse amar.

– Aici ai brodit-o.

Richards închise telefonul. Nu Overholt e cel care l-a împușcat pe J.D.?

Făcu o pauză, ca să se obișnuiască cu vestea proastă, apoi îi sună pe Jamison și McLamb și le-o spuse și lor.

Ajunsei la Morrow House aproape în ultimul moment. Singurii care mai rămăseseră erau Frederick Mayhew și trei membri ai consiliului de administrație: Nathan Benton, Betty Coates Ramos și Suzanne D. Angelo.

Pe doamna Ramos o cunoscusem mai devreme, în cursul zilei. Suzanne D. Angelo părea să fie de vârsta mea, avea părul negru și era îmbrăcată într-un costum-pantalon din tweed alb, asortat cu bijuterii masive de aur.

Când îmi fu prezentată, dădui din cap și spusei „Doamnă D'Angelo", dar ea mă corectă zâmbind:

– „D"-ul vine de la Dupree. Toată lumea face greșeala asta.

Dwight mi-l descrisese pe Nathan Benton atât de amănunțit, încât aproape că-mi veni să-i spun „Îmi păreți foarte cunoscut. Ne-am mai întâlnit cumva?", fiindcă arăta într-adevăr ca un comandant britanic dintr-un film vechi despre al Doilea Război Mondial: până și mustața era aceeași, subțire și îngrijită.

– Regretăm cu toții ce i s-a întâmplat fiului Jonnei, spuse. Și Jonnei, firește. Urâtă poveste.

Ceilalți murmurară aprobator și le mulțumii, dar nu mă putui abține să nu-l întreb pe domnul Benton:

– Sunteți englez?

Omul radie de plăcere.

– Mama. Rădăcinile mele sunt în Shaysville, dar mama a fost o mireasă de război și a molipsit întreaga familie cu accentul ei.

În spatele lui, o văzui pe doamna Angelo aruncându-i o privire doamnei Ramos și înțelesei că domnul Benton își cultivase probabil acel accent.

Când am ajuns, cei patru stăteau în jurul unei mese de ceai din salonul din

față. Era evident că savurau acele clipe de după un eveniment dificil care ieșise bine.

– Înțeleg că întrunirea dumneavoastră a fost un succes, le spusei.

– Au venit aproape șaizeci de persoane! exultă Mayhew. Am înscris patru membri noi în Societatea de Istorie și Genealogie.

– Și un nou prieten al muzeului, adăugă doamna Ramos.

– Dumneavoastră sunteți noul președinte?

Doamna Ramos clătină din cap, iar Suzanne Angelo spuse, cu un oftat:

– Nu, eu sunt. Biata Jonna!

Din câteva întrebări banale, aflai curând că, în vreme ce Mayhew, Suzanne și Betty Ramos erau născuți și crescuți în Shaysville, Nathan Benton era în oraș doar de vreo patru ani. Se retrăsese dintr-o afacere prosperă din Norfolk, pentru a se întoarce în orașul la a cărui întemeiere contribuiseră strămoșii lui. O stradă ce pleacă din piață, precum și biserica baptistă poartă deja numele strămoșilor lui, îmi spuse Mayhew.

Benton și Ramos erau pasionați de Războiul Civil, iar Betty Ramos începuse să transcrie colecția bogată de scrisori arhivată în muzeu. Fapt amuzant, deși Mayhew și Benton erau foarte interesați să citească scrisorile, pe măsură ce Betty le transcria, amândoi dezaprobau motivul pentru care Betty făcea acest lucru, anume acela de a dovedi că Peter Morrow fusese, în secret, simpatizant unionist.

– Un trădător, spuse Mayhew.

– Un renegat, adăugă Benton.

– Un tip pragmatic, spuse veselă Ramos. Orice om cu ceva minte își putea da seama că, până la urmă, Sudul avea să piardă.

– Ce credea Jonna? întrebai. Era strămoșul ei și cu siguranță trebuie să fi existat povești de familie transmise din generație în generație.

Betty Ramos își înclină capul blond spre mine.

– E interesant ce spui. Mi-a zis că s-ar putea să găsesc în scrisori ceva care să-mi susțină punctul de vedere, iar dacă acest lucru se va întâmpla, o să-mi arate ceva ce s-ar putea să întărească și mai mult această idee.

– Zău? Ce? întrebă Mayhew.

– N-a vrut să intre în detalii, dar mi-a spus că era vorba de ceva ce numai o Morrow putea să știe.

– O cunoșteați cu toții bine, nu-i așa? întrebai.

Toți patru dădură din cap și murmurară afirmativ.

– Cel care a ucis-o trebuie să fi avut acces la Morrow House și la revolver.

Brusc, îmi dădui seama că ucigașul Jonnei putea să fie chiar unul dintre ei, deși toți mă priveau cu expresii indiferente.

– Bineînțeles, spuse Mayhew. Muzeul este deschis publicului. Oricine putea să ia armele.

– Știa însă toată lumea unde sunt cheile de la vitrină?

– Adevărat, fu de acord Mayhew. Dar cine spune că nu le-a luat chiar Jonna, așa cum a luat cartușele și bijuteriile?

Faptul ăsta păru să nu fie cunoscut de ceilalți, așa că Frederick Mayhew le spuse pe scurt cum găsise Dwight o mențiune a cartușelor revolverului în inventar și cum, atunci când au deschis seiful în care se aflau bijuteriile, acestea nu mai erau acolo.

– Iar inelul cu sigiliu al lui Peter Morrow a fost găsit în poșeta ei.

Cei trei membri ai consiliului de administrație erau șocați.

– Poliția nu e sigură că Jonna a luat acele obiecte, spusei. Inelul ar fi putut să fie plantat de ucigașul ei. Și, apoi, unde sunt restul de cartușe? Nu sunt la ea acasă și nu au fost găsite nici în mașină.

– I-a verificat cineva biroul? întrebă Benton.

– Polițiștii au fost foarte meticuloși, îl asigură Mayhew.

– Era îngrijorată, ultima oară când ați văzut-o? întrebai. De fapt, cine a văzut-o ultimul? Dumneata, domnule Mayhew?

Mayhew se încruntă.

– Lunea trecută, părea într-adevăr că o frământă ceva.

– Am vorbit cu ea la telefon miercuri, spuse Benton pe un ton tranșant. Voia să știe cum să înregistreze sticla de parfum pe care am donat-o casei astăzi.

Și Suzanne Angelo vorbise cu ea miercuri, despre mâncarea și băutura ce urma să fie servite la recepție.

– Mie mi s-a părut că nu avea absolut nimic.

Betty Ramos părea tulburată.

– Oare eu am fost ultima? Trebuia s-o ajut la inventar joi, dar în dimineața aceea o rudă de-a mea a alunecat pe gheață și și-a fracturat șoldul, așa că am fost nevoită să mă duc până în Roanoke să mă ocup de ea. M-am oprit aici pe la ora zece, în drum spre ieșirea din oraș, ca să-i spun Jonnei că aveam s-o ajut cu siguranță a doua zi.

– Despre ce ați vorbit? întrebai.

– În principal, despre vreme. În noaptea dinainte ninsese și eu eram cam îngrijorată în privința drumurilor.

– Știu că închideți la ora cinci, spusei, dar speram să mai rămân, ca să mă uit

prin hârtiile și computerul Jonnei. Nu știu de ce am senzația că există ceva ce le-a scăpat polițiștilor. În plus, soțul meu vine aici, după ce stă de vorbă cu Dix Lunsford.

Mayhew mîji ochii.

– Jonna și Dix Lunsford s-au certat zdravăn luni.

– S-au certat? De ce?

– Nu știu sigur. Erau la etajul al treilea, unde atârnau draperiile donate de Betty. Vocile lor se auzeau până jos, dar nu mi-am putut da seama ce-și spuneau. Când Jonna a coborât și am întrebat-o ce se întâmplase, mi-a spus că Dix nu voia să-i execute ordinele și că poate era timpul să găsim pe altcineva care să se ocupe de curățenie.

Făcu o pauză, ca și când ar fi fost izbit de cuvintele pe care le rostise.

– Dumnezeule! Doar nu credeți că Dix... adică știe unde sunt cheile și nu m-ar mira să știe și cum se dezactivează alarma și unde e scrisă combinația seifului.

– Nu vorbi prostii, spuse Ramos. Dix s-ar putea să profite de statutul lui de angajat al unei vechi familii, dar n-ar face niciodată rău unei Shay.

Nathan Benton păru sceptic, iar Suzanne D. Angelo se uită la ceas.

– Nu vreau să te zoresc, Frederick, dar familia Schmerner ne așteaptă la cocteil la ora șase.

Benton își privi și el ceasul și se ridică în picioare.

– Și eu am de onorat o invitație la cină.

– Eu n-am, spuse Betty Ramos, așa că o să mai rămân o vreme, ca să strâng restul de mâncare și de punch, să mai copiez câteva scrisori și să-i țin companie doamnei judecător Knott, cât timp ea se uită în computer. Încui, când plecăm.

După ce-i conduse pe ceilalți, Betty Ramos se întoarse în salon singură și spuse:

– Înainte să vă apucați de treabă, nu vreți să mergem sus? Mor de nerăbdare să vă arăt noile draperii.

Acceptai fără ezitare.

Urcarăm o scară curbată până la etajul al doilea, trecurăm pe lângă manechinul care îl reprezenta pe fratele lui Elizabeth Morrow și apoi urcarăm scara surprinzător de îngustă ce ducea la etajul al treilea. Peste tot erau întrerupătoare de lumină discrete și lumini camuflate.

– Instalația electrică a casei datează de pe la 1920, explică Betty, dar când eu și soțul meu am donat sistemul de încălzire și răcire a aerului, am modernizat și instalația electrică.

– Un gest foarte generos.

Betty ridică din umeri.

– Ei, poate nu la fel de spectaculos precum pistoalele...

– Nu cred că e vorba de o competiție, spusei malițios.

– O, draga mea, așa ți s-a părut?

Îmi remarcă zâmbetul și zâmbi și ea timid.

– Mă tem că Nathan Benton scoate ce e mai rău din mine. Întotdeauna găsește prin talciocuri aceste mici comori, după care face atâta caz de cât a fost el de deștept și cât de puțin a plătit.

Luă un accent britanic, imitându-l perfect pe Benton:

– „Ascultați, băieți, oricine poate arunca bani în stânga și-n dreapta, dar ca să ochești piese autentice, îți trebuie un ochi de expert." E atât de al naibii de mândru de tot ceea ce face. Și bietul Frederick e groaznic de umilit că nu poate face față generozității lui Nathan. A găsit și el două obiecte frumoase în Tennessee, dar buzunarele lui nu sunt atât de adânci pe cât și-ar dori.

La etajul al treilea, Dormitorul Roz era încăperea cea mai apropiată de scară și era încântător. Numit astfel datorită mătăsii roz cu care erau tapetați pereții, singurele piese de mobilier din interior erau un pat, un scrin, două fotolii și o masă, pe care se afla o lampă din sticlă mată, cu picior. Motivul pentru care ușile dormitorului erau atât de retrase în interior față de casa scării era faptul că adăposteau dulapuri în perete.

– Peter Morrow a fost un om foarte practic, recunoscu doamna Ramos. În casa asta, există extrem de multe spații de depozitare. Ați observat că a adăugat dulapuri în perete sub scara principală? Inițial, acolo era un spațiu liber, dar el a hotărât că era mai util, dacă îl închidea și îl folosea pentru depozitare.

În timp ce ocoleam scara, ca să ajungem în birou, Betty îmi arătă cum dăduse Peter Morrow o utilizare practică spațiului de sub scară. Trecusem prin zona aceea de mai multe ori fără să observ acest lucru, deoarece lambriul se potrivea atât de bine cu cel din restul casei, încât era greu să distingi ușile. Betty apăsă o rozetă ornamentală și se deschise o ușă, lăsând să se vadă un spațiu înțesat cu cutii de carton pe care scria „Decorații de Crăciun".

Deși scara era destul de lată, dulapurile păreau, prin comparație, mai puțin adânci.

– Asta fiindcă există un set de dulapuri similar pe partea cealaltă, spuse Betty. Soțul meu a fost de părere că trebuia să ducem toate țevile noi prin aceste dulapuri de sub scară, dar Jonna a găsit un loc mai potrivit. A zis că era o crimă să montăm țevi și vane în acest spațiu. A costat ceva mai mult să le ducem printre grinzile pardoselii și apoi în sus pe pereții exteriori, dar a avut probabil dreptate.

În vreme ce Betty strângea mâncarea și farfuriile de la recepție, eu am deschis computerul Jonnei. Totul părea a fi la vedere și nici un fișier nu era parolat, lucru deloc surprinzător, dacă ținem seama de faptul că nu prea era vorba de lucruri personale sau confidențiale.

Introdusese metodic aproape jumătate din inventarul consemnat în detaliu într-un teanc de hârtii, inclusiv „Cartușe cal. 36. Cutie originală cu 12 buc. Șapte lipsă. Seiful judecătorului M." Totuși, dacă era ceva în computer ce ar fi putut explica moartea Jonnei, acel ceva nu era vizibil.

Între timp, Betty Ramos continuă să treacă încolo și încoace, făcând ordine în salon și bucătărie. După ora șase, stinse cea mai mare parte din lumini și veni în birou.

– Ați găsit ceva?

– Nu încă.

Se duse la dosarele ce conțineau documentele familiei Morrow, trase un sertar și scoase pe dată un „Ah!" imperceptibil.

– S-a întâmplat ceva?

– Tocmai mi-am dat seama că mi-am lăsat notițele pe birou acasă, iar acum nu pot să-mi amintesc unde am rămas. Cred că o să dau o fugă până acolo, să le aduc. Locuiesc doar la câteva străzi de aici. Nu vă supărați dacă vă las singură câteva minute, nu-i așa?

– Sigur că nu, spusei. Oricum, Dwight trebuie să sosească din clipă în clipă. Mă mir că nu a sunat până acum.

– Atunci, nu mai încui ușa, spuse.

– În regulă.

Biroul era așezat pe peretele dinspre fațadă, așa încât din locul în care ședeam am putut s-o văd traversând holul slab luminat. Am auzit ușa de la intrare închizându-se.

Mi-am îndreptat din nou atenția asupra biroului. În sertare nu am găsit nimic de natură personală, deși le-am scos rând pe rând și le-am examinat pe spate, căutând un eventual fund fals.

Nimic.

În timp ce Dwight atașa lesa la zgarda lui Bandit, sună telefonul. Era agentul Lewes.

– Era acolo? V-au spus verii ei unde e? întrebă Dwight nerăbdător.

– Îmi pare rău, Bryant. Ei cred că a plecat încoace luni. De asemenea, zic că trebuie într-adevăr internată; e din ce în ce mai ruptă de realitate. Nu cred că i-ar

face rău fiului tău cu bună știință, dar dacă ea e vinovată pentru ce i s-a întâmplat soției tale...

Dwight nu-l lăsă pe Lewes să-și ducă până la capăt ideea.

– Au spus unde s-ar fi putut duce?

– Cică familia Shay are o proprietate lângă un lac din apropiere.

– Mda. Am fost la pescuit acolo cu Cal, Radcliff și puștii lui, dar casa a fost mistuită de un incediu acum mai bine de cincizeci de ani.

– Dar hangarul pentru bărci? Rudele din Anson spun că acolo au găsit-o cu vreo două veri în urmă.

– Hangarul? E doar un acoperiș prăbușit și niște pereți laterali vechi.

– Chiar și așa, ei zic că a fost acolo.

– E o nebunie, spuse Dwight, dându-și seama că, într-adevăr, era exact ce se putea spune despre starea mentală a lui Pam.

– Mulțumesc, Lewes. E la vreo 10-12 km în afara orașului. O să dau o raită pe-acolo cât încă mai e lumină.

Lacul se afla la mai puțin de cincisprezece minute distanță, dar Dwight și Bandit avură nevoie de încă zece minute de mers pe jos, de la drumul brăzdat cu făgașe pe care își parcase camioneta. În cele din urmă, ajunseră la mormanul de scânduri putrezite ce fuseseră cândva hangarul de bărci al cabanei de pe malul lacului. O parte din acoperiș se prăbușise, aterizând pe vreo doi stâlpi și semănând acum cu un acoperiș rudimentar cu o singură pantă. Erau acolo câteva ambalaje de fast-food decolorate, dar nimic de dată recentă.

Chiar dacă în acel moment era aproape sigur că Pam și Cal nu puteau fi acolo, Dwight îl strigă pe Cal de mai multe ori, apoi îl lăsă pe Bandit să caute urma.

– Unde-i Cal? spuse. Găsește-l pe Cal!

Câinele alergă de la malul lacului până la hangar și înapoi, fără a manifesta vreun interes pentru vreun loc anume. Peisajul mohorât era în ton cu dezamăgirea pe care o resimțea Dwight, fiindcă o altă pistă se dovedise a nu duce nicăieri.

– Asta e, îi spuse câinelui. Hai să mergem.

În drum spre oraș, Dwight îi telefonă lui Deborah, ca să-i spună că s-ar putea să ajungă un pic mai târziu decât intenționase.

– Ai vorbit deja cu Dix Lunsford? îl întrebă ea.

– Acum mă duc la el, răspunse Dwight. De ce?

– Mayhew spune că a auzit-o pe Jonna certându-se cu el luni. Nu știe despre ce a fost vorba, dar ea a fost îndeajuns de furioasă ca să-i spună lui Mayhew că ar trebui să se gândească să-l dea afară.

– O să-l întreb, spuse Dwight. Ne vedem peste vreo o jumătate de oră.

Cu aceste cuvinte, coti și intră pe strada pe care locuia familia Lunsford. Bandit îl imploră să-l ia cu el înăuntru, însă Dwight își zise că avea să se întoarcă înainte ca în cabina camionetei să se facă prea frig pentru cățel.

Ca să am o ocupație în timp ce o așteptam pe Betty, mă uitam la cele șase fișete aliniate pe unul din pereții biroului pe care îl împărțiseră Jonna și Mayhew. Mă gândeam că, dacă într-unul dintre ele s-ar fi aflat motivul pentru care fusese ucisă Jonna sau un indiciu despre locul în care l-ar fi putut duce Pam pe Cal, numai printr-un noroc chior puteam găsi acea bucată de hârtie.

Mă hotărâi să tipăresc fișa lui Cal, dacă tot era pe hard-ul computerului, selectai documentul, apăsai butonul TIPĂREȘTE și așteptai să iasă paginile. Imprimanta porni cu opinteli și începu să scoată pagini. Ultima pagină era tipărită prima.

Spre surprinderea mea, în loc să apară ultima pagină din fișa lui Cal, apăru o poză, iar pagina avea numărul douăzeci și șase.

Poftim?

Rulai tot documentul. De la pagina cinci la pagina douăzeci și doi erau pagini goale. Când ajunsei la pagina douăzeci și trei, din imprimantă ieși o a doua fotografie.

Ca să vezi, Jonna, îmi zisei. Diavoliță vicleană ce ești!

Îmi adusei brusc aminte de mărturia unei femei într-un proces de divorț pe care l-am judecat. Ea și soțul ei foloseau același computer acasă, iar ea descoperise întreaga corespondență prin e-mail dintre soțul ei și amanta acestuia. Soțul ascunsese corespondența la sfârșitul evidențelor fiscale, imaginându-și că ea nu se va osteni niciodată să se uite în ele.

La o privire mai atentă, îmi dădui seama că cele patru poze reprezentând patru dintre obiectele prețioase de la Morrow House fuseseră descărcate de pe Internet. Pe una dintre ele era trecut numele unui orășel obscur din Tennessee, însoțit de următoarele cuvinte: „cca 1853. Lipsă din 2003". Pe alta, scria „Faison House, Roanoke, Virginia. Dispărută în mai 1999".

Imprimanta termină de tipărit fișa lui Cal și se opri. Luai paginile din tava imprimantei și mă lăsai pe spătarul scaunului, încercând să înțeleg ceea ce vedeam. Dacă nu mă înșelam foarte tare, acesta era motivul pentru care Jonna era atât de

dispusă să lucreze la inventar peste program, atunci când casa era de regulă închisă, iar ea putea să caute pe Internet, fără să fie observată. Acesta trebuie să fi fost și motivul pentru care fusese omorâtă.

Era vorba oare de șantaj? Voia să spună „Dă-mi cinci mii, iar eu te las să furi lucrurile pe care le-ai donat, ca să le restitui proprietarilor lor de drept"?

Ori înțelegeam greșit întreaga situație? Trecuse totul sub tăcere din compasiune, deoarece găsise o persoană a cărei mândrie pătimașă semăna atât de mult cu a ei? Încă un caz de...

Deși eram concentrată asupra pozelor, mi se păru brusc că aud un zgomot slab în hol.

– Betty? strigai. Dwight?

În birou pătrunse un curent de aer rece, care îmi trimise fiori de gheață pe șira spinării. Strecurai pozele sub fișa lui Cal și le pusei lângă computer, apoi mă dusei până în cadrul ușii.

– Alo!

Nici un răspuns.

Lumina de afară era aprinsă, dar Betty stinsese principalele lumini și eu nu știam unde erau comutatoarele. Ieșii cu băgare de seamă pe holul slab luminat și descoperii sursa fiorilor mei de gheață. Betty nu închisese bine ușa de la intrare, iar aerul înghețat ce pătrunsese în interior era cel care mă înfiorase. Închisei ușa bine și o pornii înapoi spre birou, dojenindu-mă în sinea mea pentru că lăsasem casa să mă sperie.

În acel moment însă observai că ușa de la un dulap din plan îndepărtat era ușor întredeschisă. Brusc, avui revelația că poate nu Betty fusese cea care lăsase ușa de la intrare deschisă. Să se fi ascuns cineva în dulap și, crezând că plecase toată lumea, să fi considerat că acum era momentul să se strecoare afară și să fugă? Persoana care furase pistoalele? Ucigașul Jonnei?

Îmi ținui respirația, deschisei mai larg ușa dulapului și mă uitai înăuntru. Deși era numai beznă, ceva mi se păru ciudat. O clipă, nu-mi putui da seama despre ce era vorba, până când realizai faptul că dulapul părea acum mai adânc decât mi se păruse atunci când mi-l arătase Betty. Aveam nevoie de lumină. Unde naiba erau comutatoarele? Îmi amintii că văzusem o lanternă într-unul dintre sertarele biroului Jonnei, așa că o luai repede de-acolo și orientai fasciculul de lumină spre interiorul dulapului, dincolo de niște stive de scaune, în spațiul gol din spatele lor, spațiu care în mod categoric nu existase acolo mai devreme. Aveam loc cât să mă strecor printre stivele de scaune. Panoul din spate fusese dat complet la o parte, iar când îndreptai lumina într-acolo, fui uimită să descopăr că între cele două du-

lapuri așezate spate în spate fusese înghesuită o scară îngustă, atât de îngustă încât nu permitea decât accesul unei singure persoane. O persoană scundă. Dacă aș fi vrut să urc, ar fi trebuit să merg aplecată.

Nu că aș fi avut această intenție, mai ales că nu aveam pe nimeni care să-mi acopere spatele.

În timp ce mă întorceam cu intenția de a-l suna pe Dwight, auzii ceva ce mă făcu să las la o parte orice brumă de rațiune: undeva, un copil începu să plângă.

Cal?

Orientai lanterna în sus pe scări, ce păreau să se termine într-un perete alb.

– Cal? Tu ești?

Ghemuită, urcai în grabă treptele, care constau de fapt din două scânduri înclinate, peste care fuseseră puse șipci orizontale din lemn. Când ajunsei în vârf, scara cotea și continua cu o scară îngustă adevărată. Aici, tavanul era suficient de înalt pentru a-mi permite să stau dreaptă și îmi dădui seama că era vorba de o scară paralelă cu cea pe care urcasem cu Betty. Într-adevăr, această scară părea să facă parte din scara originală, de care era despărțită doar printr-un perete subțire. O parte din mintea mea înțelegea acum de ce celelalte scări mi se păruseră a fi mai puțin spațioase decât mă așteptasem. Restul minții mele se concentra asupra plânsetului de copil ce se auzea de deasupra mea.

În capătul scării era un palier îngust, care cotea brusc spre stânga și se termina după vreun metru și jumătate. La lumina lanternei, am descoperit un zăvor, pe care, când l-am ridicat, panoul ce ținea loc de ușă a alunecat ușor într-o parte și m-am trezit într-un spațiu de aproximativ un metru și jumătate pe patru metri și jumătate. Un felinar cu baterie arunca o lumină slabă în această cameră secretă. Pe pereți, pictată în culori sumbre, era o viziune a împărăției cerului, cu lei negri întinși pe o pășune verde, alături de miei albi, și cu un Isus negru, care îi păstorea pe toți. Pe jos erau cutii goale de băuturi răcoritoare și câteva cești din bucătăria de la parter.

Mirosea a urină și a banană trecută, dar ceea ce-mi sfâșie inima era plânsetul înăbușit, deznădăjduit, ce venea dinspre o formă mică făcută covrig, cu un ursuleț alături, întinsă pe un așternut improvizat din colțul camerei.

– O, Cal!

M-am repezit spre el, am lăsat lanterna pe podea și am îngenuncheat, ca să-l iau în brațe. Copilul părea amețit, dar când mă recunoscu începu să se tânguie mai tare și își încolăci brațele în jurul gâtului meu.

– Miss Deborah! E tati cu dumneavoastră? Îl vreau pe tati! Vă rog!

– Vine, iubitule, îi promisei, mângâindu-l pe cap.

N-apucai bine să simt mirosul de gardenie, că pustiul înțepeni și îl auzii țipând:

– Nu!

Apoi, cineva mă lovi în cap cu un pian.

Dwight bătu la ușă, iar bărbatul de culoare care îi deschise avea sub 1,80 m înălțime și părul creț, mai mult sare decât piper. Dacă Lunsford și soția lui lucrau la doamna Shay la data morții lui Eustace Shay, atunci el trebuie să fi avut cel puțin șaizeci de ani, dar statura lui dreaptă nu dădea semne de fragilitate.

– Domnul Lunsford? Dix Lunsford?

– Da?

Expresia de prudență amestecată cu îngrijorare de pe chipul bărbatului nu-i era străină lui Dwight. Știa că arăta de la o poștă a polițist.

– Sunt Dwight Bryant, fostul soț al Jonnei.

Nimic din expresia feței lui nu se schimbă.

– Da?

– Pot să vă pun câteva întrebări despre Jonna și Pam?

Asta îi smulse o reacție.

– *Pam?* De ce întrebați de Pam?

O voce plângăreață din interior spuse:

– Dacă l-ai lăsa pe bietul om să intre, Dix, poate că ți-ar spune.

Lunsford făcu un pas înapoi și îl pofti pe Dwight înăuntru.

În casă era cald și plăcut, după vântul șfichiuitor de afară. În fața unui televizor cu ecran plat se aflau două șezlonguri. O femeie voinică, doamna Lunsford, avea părul încărunțit și aspru, strâns într-un coc. Când Dwight intră în încăpere, ridică spătarul șezlongului ei în poziție verticală și opri sonorul televizorului.

– L-ați găsit pe băiat?

– Nu, doamnă. De asta mă aflu aici. Speram să mă puteți ajuta.

Doamna Lunsford dădu afirmativ din cap.

– Credem că Pam e cea care l-a luat pe Cal, vineri după-amiază.

Doamna Lunsford îi aruncă o privire întrebătoare soțului ei, care clătină din cap.

– De fiecare dată când am văzut-o, era singură.

– Dar ați văzut-o, nu-i așa? Unde? Când?

– La Morrow House. Luni.

– Mie nu mi-ai spus lucrul ăsta, zise nevastă-sa.

– Fiindcă tu îi ții mereu partea Jonnei, iar Jonna n-o voia la ea, așa că unde să se ducă? Bărbatu-său n-o voia; domnișoara Laura n-o voia. Venise vremea rece și în casa aia mare nu stă nimeni la etaj. Ce rău era în asta?

– De asta v-ați certat cu Jonna luni? întrebă Dwight.

Pe chipul lui Lunsford apăru o expresie încăpățânată.

– N-am făcut decât să-i duc niște pături vechi, ca să poată să doarmă câteva nopți într-una din camerele goale. Biata de ea, nu prea e în firea ei.

– Unde e acum?

– Cred că tot la Morrow House. Cel puțin acolo era joi dimineață.

– Ați fost acolo în ziua aceea?

– M-am gândit că nu strica să trec pe-acolo, să-i duc poate un sandvici.

Doamna Lunsford ridică ochii spre tavan, exasperată.

– Ia stați o clipă, spuse Dwight. Erați la Morrow House cu Pam joi dimineață?

– Era și Jonna.

– Pe la ce oră se întâmpla asta?

– Pe la zece și jumătate. Nu am stat decât să-i dau niște mâncare lui Pam, pentru că ea și Jonna au început să se certe foarte rău. Jonna voia s-o ducă la spital, iar Pam nu voia să meargă, așa că a fugit la etaj.

– Nu v-ați dus după ea?

– N-avea nici un rost. Încă de când erau două fetițe istețe, știau să se ascundă în așa fel încât să nu le găsească nimeni. Puteai să juri că sunt la etajul al treilea, iar când întorceai capul te trezeai că sunt la parter. Obișnuiau să spună că fantoma lui Elizabeth Morrow le învață cum să dispară. Oricum, Jonna mi-a spus să plec. Că o să aibă ea grijă de Pam și...

Telefonul lui Dwight începu să sune.

– Scuzați-mă o clipă.

Era Paul Radcliff.

– Hei, amice, unde ești?

– Stau de vorbă cu domnul și doamna Lunsford. De ce?

– Păi, vino la vechiul liceu. Unul din oamenii mei tocmai a găsit mașina lui Pam Shay parcată în spate.

Honda Accord cu numere de înmatriculare din Tennessee era înconjurată de mașini de patrulare și polițiști. Agenții statali chemaseră laboratorul criminalistic și, în vreme ce așteptau, Dwight le povesti despre călătoria fără vreun rezultat pe

care o făcuse până la lac, precum și despre convorbirea cu soții Lunsford. Faptul că Pam și Jonna știau unde să se ascundă în Morrow House li se păru interesant, așa că atunci când Dwight plecă într-acolo, Paul Radcliff și Nick Lewes îl însoțiră.

– N-am verificat mansarda, spuse Dwight. Există vreo scară care duce acolo?

Radcliff ridică din umeri.

– Ar trebui să fie, nu crezi?

– De regulă, există, interveni și Lewes.

Când ajunseră la aleea din fața casei, observară o persoană care se uita din interior la ei. Întregul limbaj al corpului ei trăda îngrijorare.

– O, domnule comandant Radcliff, domnule maior Bryant! spuse Betty Ramos. Doamna judecător Knott e cu dumneavoastră?

– Nu, spuse Dwight. Nu e aici? Mașina ei e în continuare afară.

Doamna Ramos clătină din cap.

– Când am plecat, se uita prin fișierele din computerul Jonnei. Am lipsit doar câteva minute și, când m-am întors, nu mai era. Poșeta ei e pe birou, la fel și telefonul mobil, dar – clătină capul blond, uimită – am căutat în toată casa și nici urmă de ea.

– Există scări care duc la mansardă? întrebă Lewes. Nu le-am remarcat azi-după-amiază.

– Fiindcă sunt mascate, la etajul al treilea, spuse doamna Ramos. Haideți, să vă arăt.

În timp ce ne conducea, ne povesti cum se dusese acasă să aducă niște notițe.

– N-am lipsit mai mult de un sfert de oră.

Dwight se uită la ceas.

– Iar eu am vorbit cu ea acum douăzeci și cinci de minute.

Doamna Ramos continuă să meargă în josul holului. Pe la jumătatea lui, se opri în fața unui perete gol. Asemenea celorlalți pereți, și acesta era decorat cu ghirlande și falduri sculptate. Doamna Ramos apăsă una dintre rozete și se deschise o ușă, dezvăluind privirii o scară.

– Dix Lunsford știa de această ușă? întrebă Dwight.

– Presupun că da, spuse Betty, dar sincer nu știu. N-am fost încă nevoiți să depozităm lucruri și aici.

În timp ce urcau, fură izbiți de un aer rece și stătut, ajungând în curând într-un spațiu ce semăna cu o cavernă și care părea a fi gol. Fiind vorba de un spațiu neluminat, își aprinseră lanternele, fără să observe ceva interesant.

Apoi, se răspândiră în toată casa, de la subsol și până la etajul al treilea, deschizând fiecare ușă de la fiecare încăpere sau dulap.

Când Lewes încercă să spună că Deborah o fi avut un motiv logic să plece, Dwight îl întrerupse la mijlocul frazei.

– Fără haină? Fără telefon și poșetă? Dacă nu e aici, atunci a luat-o cineva. Nu e nici urmă de...O, *la naiba*! Unde mi-e capul?

– Ce-i? întrebă Radcliff.

– Bandit! Câinele lui Cal. El ar putea s-o găsească.

Dwight alergă la camionetă și se întoarse, câteva clipe mai târziu, cu micuțul terier tropăind în fața lui. Odată intrat în clădire, câinele îl trase imediat spre scară, scheunând agitat. Dwight întinse lesa pe cei aproape cinci metri ai ei și începu să alerge, ca să țină pasul cu Bandit.

Fără vreo ezitare, Bandit se îndreptă spre etajul al treilea. Zgârie pardoseala la ușa Dormitorului Roz și Dwight simți că îl cuprinde disperarea. Cercetase deja, cu multă atenție, acea încăpere. Cu toate acestea, deschise ușa, iar câinele se duse direct la dulap, unde începu din nou să zgârie agitat pardoseala.

După ce i se deschise ușa dulapului, câinele se năpusti spre peretele mai îndepărtat al dulapului, lătrând, scheunând și uitându-se înapoi la Dwight.

Cu ajutorul lanternei de buzunar a lui Lewes, Dwight găsi pe dată zăvorul discret ce semăna cu un cui oarecare de agățat haine. Când trase de el, se deschise o ușă joasă spre exterior. Dincolo de ușiță era întuneric, dar Bandit se năpusti lătrând fericit. Dwight se aplecă, pășind în urma lui.

În timp ce plimba fasciculul lanternei prin încăperea mică, cu pereții pictați în culori tari, o văzu mai întâi pe Deborah întinsă pe jos, aproape de picioarele lui. Dincolo de ea, în colț, stătea ghemuită o femeie. Părul scurt, închis la culoare, îi cădea neglijent pe față. Clipi des din cauza luminii bruște, încercând să îndepărteze câinele.

– Copoi! țipă. Nu! Nu puteți să-l luați!

În brațele ei, zăcea trupul inert al lui Cal.

Zece

Când mi-am revenit, la început nu mi-am putut aminti unde eram sau cum ajunsesem în acest spațiu întunecos, plin de voci bărbătești, în timp ce țipetele unei femei se pierdeau în depărtare.

– Nu te ridica, îmi zise cineva, în timp ce încercam să mă ridic în șezut. Vine o ambulanță.

– Dwight?

– Sunt aici, iubito. Stai întinsă.

Capul mă durea îngrozitor și, când l-am pipăit, am simțit un cucui cât un munte.

– Cal! spusei, când îmi reveni memoria.

Întorsei capul ușor și durerea îmi străbătu fiecare nerv. Dwight stătea pe jos lângă mine, cu Cal sprijinit pe un braț, în vreme ce cu cealaltă mână mă mângâia pe față.

– E... Doar nu e...

– A fost drogat. Am găsit o sticlă cu sirop de tuse. Asta a luat Pam din dulăpiorul de medicamente, vineri seară. I l-a dat probabil ca să stea liniștit.

– Țipetele alea erau ale ei?

– Da. O duc la spital. Credea că suntem vânători de sclavi.

– Vânători de sclavi?

– Îhî. Știi ce e încăperea asta?

Încercai să clatin capul, dar mă strâmbai de durere.

– Doamna Ramos crede că a fost un adăpost al Rețelelor subterane.

Stăteam nemișcată, lăsându-mi mintea să facă legăturile între diversele lucruri.

– Despre asta delira Pam? Trenurile libertății? Copoi?

– Te-ai prins.

– Și imaginile astea cu Isus?

– Da.

Sosi ambulanța și, în ciuda protestelor mele, fui ridicată pe o brancardă și transportată printr-un dulap în Dormitorul Roz.

– Dar nu pe aici am venit, spusei. Există o scară secretă pe sub scara adevărată.

– Acum știm. Cum ai găsit-o? întrebă Dwight, care mergea pe lângă brancardă, continuând să-l țină în brațe pe Cal.

– A lăsat deschisă ușa de la dulap și, când m-am uitat înăuntru, l-am auzit pe Cal plângând și... Au!

Infirmierii coborau brancarda cu foarte multă grijă, dar durerea mă săgeta ca un cuțit la fiecare zdruncinătură. Când mă urcară în ambulanță și Dwight se sui și el cu Cal, mi-am amintit brusc de fișa lui.

– Am lăsat-o pe birou.

– Totul e în regulă, mă liniști Dwight. Stai culcată.

– Nu! spusei, luptându-mă să mă ridic. Unde e Paul?

– Aici, se auzi o voce din afara ambulanței.

– Uită-te pe birou, lângă computer, îi strigai. În josul fișei lui Cal, sunt niște poze. Stai de vorbă cu Betty Ramos.

– Pornim, spuse o voce, și ambulanța se puse în mișcare.

Când una dintre roți întâlni o groapă, închisei ochii.

– Stați cu noi, doamnă, spuse asistenta sau ce-o fi fost ea, ridicându-mi una din pleoape și examinându-mi pupila cu un fascicul de lumină.

– N-am nimic, spusei, îndepărtând lumina. Ce face Cal?

Vorbeam cu Dwight, dar îmi răspunse asistenta.

– Are tensiunea un pic cam mică, dar nu în zona periculoasă.

Întinsei mâna după mâna lui Dwight.

– Cum ne-ai găsit?

– Bandit. A simțit mirosul lui Cal, de cum am intrat în clădire, și s-a dus ață la ușa ascunsă din dulap.

– O să-i fie bine la ferma noastră, nu-i așa?

Îmi strânse mâna cu putere.

– De îndată ce ajungem acasă, îi cumpăr cel mai mare cotlet care există. Dumnezeule, Deborah! Când ai dispărut și tu...

Se întrerupse, fiindcă se mișcase Cal.

– Tati?

– Sunt aici, amice.

– Bine, murmură copilul și se cuibări și mai bine în brațele lui Dwight.

Așa cum mă așteptam, medicul de la camera de gardă îmi examină atent cucuiul, se uită în ochii mei cu un fascicul de lumină, îmi puse o mulțime de întrebări, apoi îmi spuse să iau aspirină pentru durerea de cap și să-i fac o vizită a doua zi dimineață. Mi-a spus-o cu un zâmbet larg, așa că mi-am imaginat că vătămarea nu era una permanentă.

Doctorul lui Cal ceru să i se pună o perfuzie, ca să ajute eliminarea din sistemul circulator a siropului de tuse cu codeină, și spuse că voia să-l țină în spital peste noapte, sub observație. Dwight și cu mine ne-am fi putut duce să dormim la casa Jonnei, dar nu voiam cu nici un chip să-l mai lăsăm singur. În cameră era un șezlong și ne aduseră și un pat cu rotile, ca să putem să ne întindem, dacă voiam, cu rândul.

Făcurăm lumina mai mică și ne duserăm la fereastra ce dădea spre oraș. Luna, ce avea să fie plină peste trei nopți, contura crengile scheletice ale stejarilor. Ne țineam de după talie și vorbeam în șoaptă.

– Unde-i Bandit? întrebai.

– Paul a spus că are el grijă de cățel în noaptea asta.

– Putem pleca acasă acum?

– Imediat după înmormântare.

Înmormântarea. Nu uitasem că Jonna era moartă, dar uitasem că mai era și o ceremonie prin care trebuia să trecem.

– Când e?

– Probabil marți dimineață. Am sunat-o pe doamna Shay, în timp ce te examina doctorul.

Aruncai o privire spre copilul adormit.

– Va trebui să-i spui.

Dwight dădu afirmativ din cap.

– Și să-l ajuți să povestească tot, inclusiv coșmarul prin care a trecut cu Pam. Nu-l putem lăsa să țină toate lucrurile astea în el.

– Știu.

– Și mama ta! I-am promis că o sunăm în seara asta.

– Am sunat-o deja. Mi-a zis să-ți spun că mâine Kate și copilul o să vină acasă.

– Un nou-născut.

O viață se încheiase, o alta începea.

– Încă un verișor primar pentru Cal.

– O să-i fie foarte greu, spuse Dwight.

Dădui din cap și el mă strânse mai aproape. Îmi sprijinii capul de pieptul lui. Bătăile regulate și puternice ale inimii îmi dădeau o senzație de siguranță. Am mai rămas o vreme în lumina lunii, până ce Paul Radcliff își drese discret glasul din cadrul ușii. Adusese haina și poșeta mea, ursulețul lui Cal, dar și vestea unei arestări.

– Pe baza pozelor pe care le-ai găsit, am emis un mandat de percheziție pentru casa lui Nathan Benton, spuse. De cum le-a văzut, Betty Ramos a recunoscut că toate obiectele furate erau articole pe care Benton le donase muzeului. S-a dovedit că avea propriul lui muzeu în subsolul casei.

– A spuse de ce a ucis-o pe Jonna? întrebai.

– Jură că nu a avut nimic de-a face cu moartea ei și nu recunoaște nimic. Pretinde că a cumpărat totul din talciocuri sau magazine de antichități. Nu știe nimic de pozele din computerul Jonnei și a fost șocat – absolut *șocat* – să afle că erau obiecte furate. De îndată ce găsim pistoalele, îl înfundăm cu ele, dacă altfel nu putem, fiindcă au numere de serie.

– Cum rămâne însă cu Jonna?

– Mă tem că, dacă nu găsim alt martor în afară de Pam, nu avem decât dovezi indirecte.

Dwight se încruntă.

– Pam?

– Am încercat s-o interogăm, dar e greu să deosebim realitatea de iluzie. Ce știm este că, de pe palierul scării de la Morrow House, Pam l-a văzut pe Benton ieșind din bibliotecă cu un pistol și forțând-o pe Jonna să iasă din casă. L-a auzit amenințând-o că, dacă nu ieșea în liniște, îl va găsi pe Cal și îl va ucide. Toate astea au indus în capul ei ideea că Benton era un vânător de sclavi, așa că atunci când Jonna nu s-a mai întors, Pam s-a gândit că trebuia să-l salveze pe Cal, ca să nu fie și el trimis înapoi în sclavie. Nu e nevoie să vă spun ce ar face un avocat al apărării cu o astfel de mărturie, nu-i așa?

Ridică fatalist din umeri.

Dwight a insistat să mă întind eu în pat, iar eu nu m-am împotrivit. După ce am mai luat niște aspirină, am căzut într-un somn agitat. La un moment dat, după miezul nopții, am auzit voci în surdină. Am rămas nemișcată, ascultându-l pe Dwight spunând:

– Te ajută să scoți tot siropul de tuse din corp. Codeina e cea care te face să te simți așa de amețit.

– Dar n-am mai luat de săptămâna trecută. Mami a spus că e prea tare.

– Dar mătușa Pam ți-a dat de băut, nu-i așa?

– Mi l-a pus în pepsi?

– Probabil.

Scepticismul lui aproape că mă făcu să zâmbesc, apoi vocea lui firavă și șovăielnică se auzi din nou:

– Tati?

– Da, amice.

– Mătușa Pam a spus o groază de lucruri aiurea cât am stat ascunși. A zis că un tip rău a luat-o pe mami și că vrea să mă ia și pe mine și că trebuie să ne ascundem la Morrow House o vreme.

– Pare înspăimântător, spuse Dwight.

– Păi, așa a și fost, recunoscu Cal. Mai ales când m-am trezit și mătușa Pam nu era acolo; pe urmă, însă, a venit, dar nu spunea decât lucruri complet aiurea, cum ar fi că mami e moartă.

Urmă o liniște lungă, apoi Cal întrebă:

– Tati? E mami cu adevărat moartă, așa cum spunea mătușa Pam?

– Mă tem că da, fiule.

Cal începu să plângă. Deschisei o idee ochii și îl văzui pe Dwight întins în pat lângă fiul său, pe care îl ținu în brațe, până ce amândoi adormirăm din nou.

Cerul întunecat al nopții se transformase într-un gri murdar, când furăm treziți de o asistentă, care veni să verifice semnele vitale ale lui Cal și să-i scoată perfuzia din venă. Pe culoar se auzea zăngănitul căruciorului din oțel inoxidabil ce aducea mâncarea.

– Se pare că rezerva asta o să se golească cât de curând, spuse asistenta veselă.

– Cum se simte? o întrebai.

Asistenta îmi zâmbi, dar i se adresă lui Cal.

– Tensiunea ta a revenit la normal, domnule Bryant, iar micul tău dejun va sosi într-o clipă. Dar dumneavoastră, doamnă judecătoare Knott, cum vă mai simțiți? Ce vă mai face capul?

– Mult mai bine, spusei. Nu mă mai doare.

– Bun. Doctorul vine de obicei la vizită până la opt, așa că tânărul acesta se poate îmbrăca imediat după ce va fi fost examinat.

– Ascultă, îi spusei lui Dwight, după ce mă spălai pe față, mă pieptănai și mă rujai, ce-ai zice să mă duc până la bufet și să aduc niște cafea?

– Pot să mă duc eu, spuse Dwight.

Cal întinse involuntar o mână, ca să-l reţină, lucru ce nu mi se păru un răsfăţ. După tot ce i se întâmplase, era normal să vrea ca tatăl lui să rămână cu el.

– Nu, tu rămâi cu Cal, spusei. Nu stau mult.

Luai două pahare cu cafea fierbinte şi nişte pateuri cu cârnăciori de la bufet şi mă întorsei în camera lui Cal, înainte ca el să fi terminat de mâncat micul dejun.

Avea ochii roşii şi mi-am dat seama că plânsese din nou. Când se duse în baie, să se spele pe dinţi, Dwight scoase capacul de pe paharul cu cafea şi sorbi cu nesaţ.

– Aveam nevoie de asta.

– S-a-ntâmplat ceva?

– A vrut să ştie exact cum a murit Jonna, aşa că i-am spus. Nu despre bilet ori despre faptul că probabil şi-a dat seama ce urma să i se întâmple, ci doar că nu a simţit nici o durere şi...

Se întrerupse, când Cal scoase capul din baie.

– Pot să fac un duş? Mă simt murdar.

– Sigur, spuse Dwight. Dar nu poţi să te îmbraci, înainte să te vadă doctorul, bine?

– Bine.

Desfăcui un pateu din ambalaj şi i-l întinsei. Era cald şi aromat, iar cârnăciorii erau plăcut condimentaţi cu salvie.

Terminarăm de mâncat, iar Cal ieşi din înfăşurat într-un prosop. Părul lui şaten-închis era ud şi ciufulit, iar pe umeri avea picături de apă. La cei opt anişori ai lui, simţul lui de decenţă era încă rudimentar, aşa că, atunci când prosopul alunecă de pe el şi se sui înapoi în pat, nu păru să bage de seamă ori să-i pese.

Doctorul, care era pediatrul curent al lui Cal, sosi la scurt timp după aceea şi spuse că puştiul nu fusese grav afectat de siropul de tuse.

– Atunci, pot să mă duc acasă? întrebă Cal.

– Păi, dacă aş fi în locul tău, ţinând cont de frigul de-afară, cred că mai întâi aş pune o haină pe mine şi ceva în picioare, spuse doctorul, iar Cal râse.

Îl urmai pe doctor până în biroul asistentelor, ca să-i iau adresa şi numărul de telefon, astfel încât să-i putem cere fişa medicală a lui Cal, odată ce găseam un medic pediatru în Raleigh.

– Drăguţ puşti, spuse doctorul, în timp ce nota adresa pe o bucată de hârtie.

– Aveţi vreun sfat pentru proaspăta lui mamă vitregă? îl întrebai.

– Trataţi-l cu blândeţe şi respectaţi-l pentru încercarea prin care trece, spuse doctorul prompt, dar nu-i permiteţi să vă păcălească. Stabiliţi nişte reguli şi obli-

gați-l să le respecte. Copiii de opt ani sunt plini de energie, iar Cal este un copil absolut normal, așa că acum o să râdă, și o să credeți că a depășit momentul dificil, apoi o să plângă și o să vă dați seama că nu-i așa. Relaxați-vă și bucurați-vă de el. Și încă un sfat: peste doi sau trei ani, o să intre la pubertate. Vă recomand să profitați la maximum de acești ani. Odată ce explodează hormonii, până ajunge la vreo douăzeci de ani, se duc naibii toate regulile.

– Mda, știu, spusei sec.

– Așa-i. Am auzit că sunteți judecătoare.

– Sunt și mătușa unor adolescenți, spusei.

Doctorul râse.

– Mai rău.

În timp ce ne luam rămas-bun, se auzi bâzâitul liftului. Din el ieși Paul Radcliff, cu un termos cu cafea pe care ni-l trimisese Sandy.

– Hei, Cal, spuse, ce faci?

– Bine, răspunse băiatul.

Acum era complet îmbrăcat, mai avea doar să-și lege șireturile la adidași.

– Tuturor le pare rău pentru mama ta, fiule.

Cal se ocupa în continuare de șireturi.

– Jimmy nu se duce la școală azi, iar Miss Sandy vrea să stai cu ei în dimineața asta.

Cal îi aruncă o privire panicată lui Dwight.

– Tati?

– Îmi pare rău, amice, dar trebuie să mă mai ocup de unele lucruri.

– Bine, spuse Cal cu o voce pierită, apoi se uită la mine.

Sperând că nu interpretam greșit acea privire, spusei:

– E nemaipomenit de drăguț din partea lui Sandy, dar în dimineața asta aș avea nevoie de Cal să mă ajute. Trebuie să vedem ce luăm cu noi în Carolina de Nord, mâine. Ești de acord, Cal?

– Da, doamnă, răspunse Cal recunoscător.

Când am coborât dealul împreună cu Cal, băcănia era deschisă, așa că am intrat și am cumpărat câteva cutii de carton și o rolă de bandă adezivă.

– Putem să mergem să-l luăm și pe Bandit? întrebă Cal.

– Bună idee, spusei. O să se bucure grozav, când o să te vadă. Ți-a spus tati că el a fost cel care ne-a găsit seara trecută? Ce întâmplare extraordinară!

– E cel mai deștept câine pe care l-am întâlnit vreodată, spuse Cal satisfăcut.

Oprirea la familia Radcliff a fost una scurtă. Sandy i-a povestit lui Cal, pe to-

nul cel mai firesc posibil, cât de frumos se comportase Bandit. Când am plecat însă și l-a îmbrățișat, avea lacrimi în ochi.

Cu câinele în mașină, așezat tampon între noi, ne-a fost mai ușor să vorbim, iar odată ajunși acasă, ne-a fost și mai ușor.

Cal avea deja o cameră a lui la fermă, în care locuise după căsătoria noastră, ca să petreacă Crăciunul cu noi, așa că știa ce era acolo și ce voia să ia cu el. Până să vină Dwight, pe la amiază, umpluserăm câteva cutii cu cărți, jucării și cea mai mare parte din hainele lui.

Am pregătit niște sandviciuri pentru prânz, apoi am curățat frigiderul și am pus un rând de rufe la spălat.

Trecuseră deja două ore de când se întorsese Dwight și fața pistruiată a lui Cal începea să arate obosită. Nu se împotrivi, când îi spusei să ia o carte și să se întindă un pic în pat, împreună cu Bandit.

Rămași singuri, îl întrebai pe Dwight ce face doamna Shay.

Dwight ridică din umeri.

– În continuare, nu se gândește decât la ea. Nu se poate ocupa de Pam, însă a ținut să-mi spună că tablourile de familie și obiectele vechi din casa asta i-au fost împrumutate Jonnei, așa că le vrea înapoi. Slavă Domnului că există Eleanor. A zis să nu ne facem griji. Ea și fetele ei o să vină aici și o să facă tot ceea ce trebuie, în următoarele câteva luni – o să dea hainele și o să golească frigiderul. E vreo piesă de mobilier pe care am vrea s-o luăm?

Clătinai din cap.

– Ar fi bine să semnezi un document care să-i permită lui Eleanor să acționeze ca împuternicit al tău, deocamdată; mai târziu, după ce Cal se va fi acomodat la fermă, poți să vii din nou cu el aici. Dacă constați că există vreun obiect la care realmente ține, îi putem găsi un loc la fermă.

Dwight urcă la etaj, să vadă ce face Cal, și coborî spunând că dormea bușteau.

– Vreo veste despre Benton?

Dwight căscă și spuse:

– Are un avocat care o să încerce să-l elibereze pe cauțiune. Dacă nu se găsesc pistoalele și bijuteriile înainte să fie eliberat, putem să ne luăm adio de la condamnarea la moarte. O să îngroape toate probele incriminatorii, de îndată ce o să aibă ocazia.

Căscă din nou.

– De ce nu te întinzi și tu puțin? Nu prea cred că ai dormit azi-noapte.

– Dar tu?

– Eu am avut patul pe rotile, ai uitat? În plus, mă gândesc să mă duc până la Morrow House, să-mi iau telefonul, dacă nu cumva mi l-ai adus tu.

– Regret, iubito. N-am știut că e acolo.

Căscă pentru a treia oară, schițând un zâmbet.

– Păi, cred că o să mă întind câteva minute, până se trezește Cal.

Când ajunsei la Morrow House, locul era înțesat de poliție și, potrivit agentului Lewes, alți polițiști urmau să se ducă acasă la Benton, în încercarea de a găsi pistoalele.

Membrii consiliului de administrație erau și ei la lucru, la fel ca și membrii Societății de Istorie și Genealogie din Shaysville. După ce s-a ajuns la concluzia că Nathan Benton era un hoț și un ucigaș, erau acum pe cale de a afla lucruri și mai grave, după părerea lor.

– Vă amintiți de compania aceea pe care se presupune că a vândut-o, înainte să vină aici? spuse Suzanne Angelo. Ei bine, soțul meu a dat mai multe telefoane și a aflat că nu era proprietarul, ci administratorul ei.

– *Și* mai credem că a falsificat și documentele care îi atestă ascendența, spuse Mayhew. Nu credem că e vreo legătură de rudenie între el și Bartholomew Benton.

– De ce ar fi mințit în legătură cu așa ceva? întrebai.

– Din același motiv pentru care fura obiecte, ca să le doneze casei, spuse Betty Ramos.

Mândrie.

Mândria a împiedicat-o pe doamna Shay să-i acorde lui Pam sprijinul de care avea nevoie.

Tot mândria fusese probabil cea care o împinsese pe Jonna spre șantaj, fiindcă n-a avut curajul să le spună prietenelor ei că nu are cinci mii de dolari pentru donația clasei.

În fine, era apoi mândria periculoasă a lui Nathan Benton, care își crease imaginea unui pește mare, cu sânge albastru, într-un mic heleșteu.

Nu că cineva dintre cei ce aveau legătură cu Morrow House ar fi bănuit că era vorba de un șantaj. Nici vorbă. În presupunerile lor, Jonna era o victimă inocentă.

– Păcat că nu l-a dat în vileag, de îndată ce și-a dat seama ce făcuse, spuse Suzanne Angelo. Probabil că avea de gând să-l determine să-și retragă donațiile și să restituie obiectele proprietarilor.

– Sau poate că l-a prins când fura pistoalele, sugeră altcineva din consiliul de

administrație. Vă amintiți că n-a vrut să-l invite pe Hamilton Erdman să vorbească la întrunirea de duminică? Credem că era invidios pe reputația de expert în arme de mână a lui Erdman, dar pun pariu că a luat cele trei pistoale fiindcă se temea că cele două donate de el ar fi putut fi recunoscute.

În birou, o polițistă de la centru care verifica fișierele din computerul Jonnei, ca să vadă dacă mai găsea ceva ce l-ar fi putut incrimina pe Benton, avu amabilitatea să-mi mai tipărească o dată fișa lui Cal. În acest răstimp, îmi recuperai telefonul și îl băgai în buzunar.

– Mă bucur să văd că sunteți bine, doamnă judecător, spuse agentul Lewes, care era în hol, când mă îndreptam spre ieșire.

Dwight și cu mine căzuserăm de acord că Lewes semăna cu unul dintre copoii cu față posomorâtă ai tatălui meu, azi parcă mai mult ca niciodată, când recunoscu că, după toate aparențele, n-aveau cum să-l acuze pe Benton de uciderea Jonnei. În timp ce vorbeam însă, telefonul lui începu să bâzâie și un zâmbet îi lumină ochii.

– L-am prins! spuse, când încheie convorbirea. Mai avea o roată de rezervă în portbagajul mașinii – o mașină atât de veche și de uzată, încât părea numai bună de aruncat – și când Clark a scos-o, ca să ridice covorașul de sub ea, a simțit că zornăie ceva. În partea exterioară a anvelopei era o despicătură suficient de lungă ca să-i permită să o caște și să strecoare diverse chestii în interior. Am găsit pistoalele, cartușele și bijuteriile. Să vedem ce mai are acum de spus ticălosul ăsta!

Unsprezece

Înmormântarea Jonnei avu loc marți dimineață, la ora zece. Pam era în continuare prea ruptă de realitate ca să participe, deși Dwight vorbise între patru ochi cu Paul și cu agenții statali, rugându-i să nu fie acuzată de răpirea lui Cal. Dwight și Cal intrară în biserică și se așezară cu familia. Eu ocupai un loc discret mai în spate, de unde le urmării pe Lou Canady și Jill Edwards, ambele îmbrăcate elegant în costume negre de designer, vorbind despre durerea de a-l fi pierdut pe cel de-al treilea mușchetar. Colegii de clasă trimiseseră o coroană uriașă.

Doamna Shay ar fi dorit ca, după înmormântare, Cal să vină la ea acasă, însă Dwight se menținu ferm pe poziție și, spre ușurarea abia disimulată a lui Cal (ca să nu mai vorbim de a mea), îi spuse că trebuia să pornim la drum.

În vreme ce eu trecui pe la școala lui Cal, ca să-i iau foaia matricolă, Cal și Dwight se duseră la magazin și cumpărară niște folii de plastic, ca să învelim cutiile de carton în care ambalaserăm diverse lucruri, pentru eventualitatea că vremea s-ar fi stricat din nou. Îndesară cutiile în spatele camionetei lui Dwight, împreună cu bicicleta lui Cal și cușca lui Bandit, apoi acoperiră totul cu o folie de plastic. Bandit se sui în cabina camionetei, împreună cu Dwight și Cal. Pe bancheta din spate a mașinii mele mai erau alte cutii, iar sacoșele noastre de călătorie erau în portbagaj.

O pornirăm spre sud, cu mine în fruntea caravanei. Promisei să mențin o viteză de croazieră la limita vitezei legale, iar Dwight fu de acord să țină pasul. Chiar și cu o oprire pentru dejun, ajunserăm acasă pe la mijlocul după-amiezii.

În timp ce îl ajutam pe Cal să-și despacheteze lucrurile, Dwight sună la birou.

Mă ținuse la curent cu mersul investigației în cazul asasinării lui J.D. Rouse și îl auzii mustruluindu-l pe agentul special Terry Wilson pentru că nu găsise pistolul de calibrul 45 cu care sergentul Overholt îl împușcase pe J.D. Cu toate aces-

tea, Bo Poole era pregătit să închidă cazul, considerându-l rezolvat, deși Overholt n-ar fi putut să fie condamnat pentru uciderea lui J.D. în absența armei.

– Nu ți se pare ceva ciudat în povestea asta? îl întrebai, de îndată ce terminai de despachetat hainele noastre.

– Mai ciudat decât faptul că Overholt știa că J.D. avea să treacă pe drumul ăla? Or că știa și ce mașină conduce și, cu atât mai mult, cum arată, deși abia se întorsese din Irak?

– Da, deși eu nu m-am gândit la asta.

– Ce altceva?

– Overholt avea mai multe arme, nu?

– Așa susțin Richards și Terry.

– Cu toate astea, și-a împușcat soția de la mică distanță cu o pușcă, dar a folosit un pistol ca să tragă într-o țintă în mișcare, care se îndepărta de el?

Dwight se încruntă.

– Bun argument. O să-l rog pe Bo să-i mai dea o zi lui Richards, poate găsește alți suspecți.

– Fratele soției e clar în afara oricărei bănuieli?

– Nu categoric, dar pare puțin probabil să fie el autorul. Colegii lui garantează toți pentru el. Mai mult decât atât, dezvoltatorul l-a văzut cu zece-cincisprezece minute înainte de incident. Ar fi trebuit să alerge până în spatele proprietății, prin pădure, și să fie la post exact în momentul în care trecea Rouse pe acolo.

Dwight făcu un duș, în timp ce eu împachetai cadoul pe care urma să-l dăm lui Kate și Rob pentru copilul lor nou-născut – un ham-balansoar care se fixează pe cadrul ușii.

– Nu e prea mic pentru asta? întrebă Cal, privindu-mă.

– Acum e, dar peste câteva luni o să tropăie în el. Vrei să semnezi felicitarea?

– Mai spune-mi o dată cum îl cheamă.

– Nu s-au hotărât dacă să-i spună Bobby sau R.W., dar numele lui întreg este Robert Wallace Bryant Junior. Știi de la ce vine Wallace, nu-i așa?

Cal clătină din cap.

– Înainte de a se căsători cu bunicul tău, pe bunica ta o chema Emily Wallace.

– Tot așa cum pe mine mă cheamă Calvin după numele tatălui lui tati și Shay după mami.

– Așa e, spusei, în timp ce legam pachetul cu o fundă mare albastră.

– Gata.

Citi felicitarea și spuse:

– Cred că o să-i spun R.W.

În josul felicitării, unde ne semnaserăm eu și Dwight, Cal scrise atent, cu literele cursive abia învățate, „Pentru R.W., cu dragoste, verișorul tău Calvin Shay Bryant".

Copilașul era adorabil, dar semăna mai mult cu Dwight decât cu Rob, care avea părul roșcat și constituția suplă a lui Miss Emily.

– Seamănă cu partea reușită a familiei, spuse Dwight, râzând spre Cal.

Când Kate citi felicitarea noastră, îi spuse lui Cal:

– Ai complotat cu Jake și Mary Pat?

– Complotat? întrebă Cal.

– Și ei vor să-i spunem R.W.

Scoase un oftat prefăcut de regret.

– Se pare că sunt în minoritate.

– Ura! spuse Mary Pat, care era cu șase luni mai mare decât Cal.

Strigătul ei de bucurie fu repetat, ca un ecou, de Jake, care avea patru anișori.

Cei doi copii fuseseră un pic cam reținuți față de Cal la început, din respect față de statutul său recent de semiorfan, dar reveniră repede la normal. Până să plecăm să cinăm cu Miss Emily, ca s-o lăsăm pe Kate să se odihnească, deja se tachinau și se îmbrânceau.

Întrucât a doua zi era zi de școală, am plecat devreme. Cal avea emoții în legătură cu noua lui învățătoare și noii lui colegi, dar Miss Emily se folosise de poziția ei de directoare de școală pentru a aranja să fie în aceeași clasă cu Mary Pat.

– Ai să vezi că o să-ți placă doamna Ferncliff, îi promise lui Cal.

– O să fie învățătoarea mea când o să fiu în clasa treia, spuse Jake, care nu mergea nici măcar la grădiniță încă.

Când intrarăm pe drumul nostru în seara aceea, în lumina farurilor apăru indicatorul verde cu alb de pe marginea drumului care anunța că drumul fusese adoptat de familia Kezzie Knott.

În timp ce Cal citea textul cu voce tare, observai un pahar de fast-food aruncat chiar lângă indicator.

– Mai bine oprește și lasă-mă să-l ridic, până nu-l vede nepotul meu Reese și te pune să prelevezi amprentele, îi spusei lui Dwight.

– De ce? întrebă Cal, când mă întorsei înapoi în mașină cu paharul.

Îi explicai ce înseamnă să adopți un drum și cum strânseserăm toate gunoaiele duminică dimineață.

– Când ne întorceam de la masa de prânz, eram în mașină cu nepotul meu

Reese și am văzut pe cineva care a aruncat gunoi pe fereastra mașinii. Ei bine, Reese a devenit „balistic", a urmărit mașina și... O, Doamne!

– Ce? întrebă Dwight.

– A devenit „balistic", repetai, îi mai lipsea doar pușca.

– O! spuse Dwight.

– Ce înseamnă „balistic"? întrebă Cal, de pe bancheta din spate.

– Înseamnă că-ți pierzi cumpătul, spuse Dwight, și faci prostii.

– Ce a făcut Reese, când l-ați ajuns din urmă? mă întrebă Cal.

Îi explicai că faptașul era, de fapt, o fată și că Reese a făcut-o de rușine, punând-o să se întoarcă să ia gunoiul de unde îl aruncase, dar în tot acest timp îl observai pe Dwight gândindu-se la diverse variante.

Ajunși acasă, în timp ce Cal urca la el în cameră, ca să se spele pe dinți și să se pregătească de culcare, spusei:

– Să fie oare cu putință?

– Avea înrămate și atârnate pe pereți mai multe medalii obținute de tatăl ei pentru ochire la țintă, spuse Dwight. Nu e exclus să-și fi păstrat revolverul de serviciu și s-o fi învățat și pe ea să tragă. Nu încape îndoială că e foarte devotată tatălui ei, iar Richards spune că s-a rățoit la un tip care aruncase întâmplător o cutie de bere goală. În mașina lui J.D. nu s-au găsit ambalaje și știm că obișnuia să bea cel puțin o bere.

– Și spui că geamul de pe partea dreaptă era lăsat pe jumătate? Dar dacă obișnuia să arunce câte o cutie chiar în fața ei în fiecare seară?

Faptul că cineva aruncă gunoaie mi se pare un motiv cam bizar să-l împușți, dar mi-am amintit furia lui Reese.

Dwight o sună pe Mayleen Richards de la telefonul din bucătărie, iar când se înapoie, răspunse cu o ridicare de umeri sprâncenelor mele întrebătoare.

– Nu i se pare o nebunie. Voia să știe dacă ai fi dispusă să-i semnezi un mandat de percheziție sau trebuie să apeleze la altcineva.

– Sper că i-ai spus să apeleze la altcineva.

– Așa am făcut.

Tratatul nostru de separare a puterilor era din nou în vigoare.

Amândoi însă urcarăm să-i spunem noapte bună lui Cal. Era cuibărit sub pături, iar Bandit – ghemuit la picioarele lui, de parcă ar fi dormit acolo de când lumea.

Îl sărutai ușor pe frunte, apoi mă retrăsei, lăsându-l pe Dwight să petreacă câteva minute singur cu el.

Cal părea să aibă ochii umezi și observai urechea de pluș a lui Carson ieșind de sub pernă.

Mai că-mi dădură lacrimile și mie.

Marți seară, la ora nouă și jumătate, polițiștii Mayleen Richards, Raeford McLamb și Jack Jamison sunară la ușa căsuței îngrijite din Holly Ridge. Auziră lătratul ascuțit al micuțului corgi. Câteva minute mai târziu, doamna Lydia Harper le deschise ușa.

– Da?

– Ne pare rău, doamnă Harper, spuse Richards, dar avem un mandat de percheziție pentru locuința dumneavoastră, ca să căutăm un revolver de calibrul 45.

Femeia își duse mâna la gât.

– Un mandat?

– Da, doamnă.

Richards i-l arătă.

– E atât de târziu. Nu puteți să vă întoarceți mâine dimineață?

– Mă tem că nu, doamnă.

– Dar nu puteți intra, să-mi întoarceți casa pe dos și să-mi umblați prin lucruri, spuse, aprinzându-se. Suntem în America. Ce vă dă acest drept?

– Acest mandat de percheziție, spuse Richards, arătându-i-l din nou.

Doamna Harper i-l smulse din mână și îl citi, în timp ce polițiștii așteptau afară. Începuse să plouă, iar prognoza spunea că ploaia avea să se transforme în lapoviță până dimineață.

– Vreau să chem un avocat, spuse doamna Harper.

– Perfect, spuse Richards, dar noi o să începem percheziția acum. Putem rezolva lucrurile repede, ori puteți să ne puneți bețe în roate. Depinde de dumneavoastră.

Lovită de o inspirație bruscă, adăugă:

– Și pe urmă, ce-ar zice domnul colonel? Doar era arma lui, nu-i așa?

Doamna Harper înțepeni, apoi se prăbuși. Ochii i se umplură de lacrimi.

– N-am vrut să-l omor. Am vrut doar să-l sperii. Să-l împiedic să-și mai arunce cutiile de bere pe drumul colonelului. În fiecare zi, altă cutie de bere Bud Light. O dată, am țipat la el, iar el mi-a arătat degetul și și-a continuat drumul de

parcă ar fi fost împăratul lumii. Ajunsese că aştepta să mă vadă, ca să arunce cutia, pentru că, uneori, când ieşeam mai devreme, se întâmpla să nu găsesc nici o cutie de bere Bud Light. Dar dacă eram acolo, obişnuia să încetinească şi să arunce trei sau patru cutii o dată, de parcă le strângea anume ca să păteze bunul renume al colonelului. Dar nici o clipă n-am vrut să-l omor. Am vrut doar să-i sparg geamul. Să facă şi *el,* măcar o dată, curăţenie.

Mayleen Richards clătină din cap. La urma urmelor, nu era vorba de o împuşcătură bine ţintită, ci de un ghinion.

Revolverul era într-un sertar al scrinului colonelului Frampton. După toate aparenţele, fusese curăţat şi gresat de la ultima tragere, dar lucrul acesta nu era surprinzător pentru o femeie atât de obsedată de curăţenie, încât şi revistele de pe măsuţa din living erau stivuite în trepte.

În timp ce se întorcea pe coridor cu revolverul, McLamb se opri să se uite la medaliile şi citările pe ordinea de zi înrămate şi atârnate pe pereţi, alături de certificate de competenţă şi de merite în serviciul militar. Richards trecu şi ea prin dreptul lor, privirea fiindu-i atrasă de numele trecut pe unul dintre certificatele pentru tragere la ţintă: era semnat de un anume căpitan John Forlines şi îi fusese atribuit Lydiei Frampton Harper, pentru scorul de 98% obţinut într-un poligon de la Fort Benning. Certificatul fusese obţinut cu cincisprezece ani în urmă.

Şi ei se culcaseră devreme şi aproape că adormiseră, când sună telefonul. Deborah protestă somnoroasă, dar se rostogoli spre Dwight, ca să prindă ultima parte a conversaţiei. Când Dwight puse telefonul la loc în încărcătorul de pe noptieră şi spuse:

– Îţi vine să crezi?

Ea îi răspunse:

– Că doamna Harper l-a împuşcat pe J.D.? Bineînţeles.

– Nu că l-a împuşcat, ci că ţinea certificatul de trăgător de elită atârnat pe perete.

– Încă unul pe care l-a distrus mândria, murmură Deborah, cuibărindu-se la loc în curbura braţelor lui.

– Mândrie? I-aş zice aroganţă.

– Tot aia e, spuse Deborah, şi buzele ei le întâlniră pe ale lui, iar în fereastră bătea o ploaie rece de iarnă.

.BORELE GENEALOGIC LUI DEBORAH KNOTT

: cel de-al doisprezecelea roman al lui Margaret Maron care o are
ıl pe judecătoarea Deborah Knott. Pentru a vă ajuta să vă
ı impresionant de mare a lui Deborah, iată arborele ei genealogic:

(fiu născut mort)

(1) Robert	c.	1) Ina Faye 2) Doris > copii (între care Betsy) > nepoți
(2) Franklin	c.	Mae > copii > nepoți
(3) Andrew	c.	1) Carol > Olivia > Braz și Val 2) Lois 3) April > A.K. și Ruth
(4) Herman*	c.	Nadine > *Reese, *Denise, Edward, Annie Sue
(5) Haywood*	c.	Isabel > cel puțin trei copii, între care Valerie, Stephen, Jane Ann > nepoți
(6) Benjamin	c.	
(7) Seth	c.	Minnie > cel puțin trei copii, între care Jessica
(8) Jack	c.	
(9) Will	c.	1) Patricia („Trish") 2) Kathleen 3) Amy > cel puțin doi copii
(10) Adam*	c.	Karen > doi fii
(11) Zach*	c.	Barbara > Lee, Emma
(12) Deborah	c.	Dwight Bryant > fiu vitreg Cal

* Gemeni

MARGARET MARON

De unde v-a venit ideea pentru Un copil în iarnă*?*

Întrucât judecătoarea Deborah Knott este un personaj dintr-o serie de scrieri, de obicei o plasez într-un context ce poate ridica probleme politice sau sociale, iar apoi las acțiunea să rezulte din acest context. După căsătoria lui Deborah cu adjunctul de șerif Dwight Bryant în *Rituals of the Season*, m-am simțit îndreptățită să explorez prima lui căsătorie și să aflu mai multe lucruri despre viața lui de atunci, ceea ce a necesitat o călătorie în vestul statului Virginia, fiind prima oară când plasez cadrul de desfășurare a acțiunii în afara Carolinei de Nord.

Un copil în iarnă *este cea de-a douăsprezecea carte din această serie. Cum faceți să păstrați un echilibru între informațiile pe care trebuie să le furnizați cititorilor noi despre Deborah și familia ei, fără ca, în același timp, să le păreți repetitivă fanilor dumneavoastră înfocați?*

Mi se pare util faptul că editorul meu include arborele genealogic al familiei la începutul tuturor romanelor (a se vedea pagina 471), iar eu mă străduiesc să ofer suficiente informații cititorului despre ce s-a petrecut anterior, încât să nu se simtă pierdut sau să aibă impresia că a intrat în sală la jumătatea filmului.

Știți întotdeauna cum se va termina o carte înainte de a o începe?

Categoric, nu. Pot avea o idee vagă despre cum aș vrea să se termine, dar nimic concret.

Ați schimbat vreodată vinovații la jumătatea cărții?

Frecvent. În *Shoot the Loons*, ucigașul s-a schimbat de trei ori. Mereu apăreau candidați mai buni.

Care sunt tabieturile dumneavoastră de scriitoare?

Folosesc computerul, o ceaşcă cu cafea interminabilă şi un pachet de cărţi de joc. De câte ori mă blochez pe întrebarea „ce urmează?", mă întorc la blatul din spatele scaunului meu de birou şi întind o mână de „solitaire" Răspunsul la întrebare îmi vine după vreo două jocuri. Cred că în acţiunea fizică de întindere a cărţilor de joc există ceva care schimbă „macazul" în creier. „Solitaire"-ul din computer nu are acelaşi efect. Dacă mă ridic de la masa de scris, pierd complet şirul gândirii şi s-ar putea să nu mai revin decât după ore bune. De aceea, prefer să stau ţintuită pe scaun şi să joc „solitaire", până când îmi revine inspiraţia.

V-aţi început cariera de scriitoare ca autoare de nuvele. Cum s-a produs saltul la romanul poliţist?

Primul meu roman, *One Coffee With*, a fost iniţial o nuvelă. Când am văzut că nu merge, am mărit-o până la dimensiunea unei nuvele de revistă. Când nici asta n-a mers, am triplat-o până la dimensiunea unei cărţi de 150 de pagini. În acea fază, am intercalat o intrigă secundară consistentă, l-am dublat din nou şi de data asta a mers. Primul meu roman l-am scris practic „în marşarier"

Deborah provine dintr-o familie numeroasă (unsprezece fraţi!). Aţi avut şi dumneavoastră o familie numeroasă?

Din păcate, nu. E vorba doar de imaginaţia mea, deşi bunica mea a avut zece fraţi, aşa că am mulţi veri de gradul doi.

Dacă o poveste cu Deborah Knott ar fi ecranizată, pe cine aţi distribui în rolurile lui Deborah şi Dwight?

Sincer, nu ştiu. Ştiu că mi-ar plăcea să-l văd pe Kris Kristofferson jucându-l pe Kezzie, tatăl contrabandist al lui Deborah.

Şi, lucru foarte important, Deborah şi Dwight o să aibă copii?

Habar n-am. Pe de-altă parte însă, n-am ştiut nici că or să se căsătorească. Am fost ultima care a aflat.